

Мотанцка съирца

"МакЕнрой" книга 1
"Мъри" книга 6

Рална

ХАНА
ХАУЪЛ

ХАНА ХАУЪЛ ШОТЛАНДСКА СЪПРУГА

Превод: Ralna

chitanka.info

Своенравната Джилиън Мъри решава да посети земите, които е получила от роднините на баща си. В съседство с владенията на трима леърди, малката крепост се оказва желана награда. Всеки един от тях е решен да се бори за ръката на младата жена... и за правото да господства над земите ѝ. Въпреки че никога досега да не е била ухажвана от мъж, Джилиън има намерение да отхвърли и тримата кандидати, но дебнещата на прага ѝ битка я принуждава да избере един от тях. Погледът ѝ се спира на Конър Макенрой — красив и смел рицар.

Скоро след сватбата е изправена пред неговата лаконична и студена резервираност и пред копнежа, който събужда в нея. С лечебните си умения помага на хората в новия ѝ дом, опустошен от предателство и тайни врагове, а единственото нещо, което се осмелява да пожелае, може да се окаже невъзможно — да завладее недостижимото сърце на своя съпруг.

ПРОЛОГ

Шотландия, 1465 г.

— Сър Ерик! Сър Ерик!

Сър Ерик Мъри въздъхна и се обърна с лице към кльощавия мъж, който бързаше към него. Беше си намерил спокойно и тихо местенце в градините на замъка, или поне така бе мислил, за да прочете новините от дома. Макар да харесваше сър Доналд, не му допадаше да прекъсват по този начин редките моменти на усамотение, които си позволяваше. Когато сър Доналд се закова пред него, Ерик се поизправи на каменната пейка, на която седеше.

— Не знаех, че си се върнал — заяви сър Доналд, използвайки малка ленена кърпичка, за да забърше потта от челото си. — Погрижи се за задачата, на която те изпрати кралят, нали?

— Да — бе всичко, което каза Ерик, знаейки, че кралят обича делата му да не се разгласяват, а сър Доналд обичаше да разнася клюки.

— Кралят те чака. Той също не знаеше, че си се върнал.

— Не съм казал на много хора за пристигането си. Знаех, че щом разберат за завръщането ми, ще ме затрупат с работа, а ми се искаше да прочета на спокойствие новините от дома.

— Хубавата ти съпруга добре ли е? А децата?

— Всички са добре, но ми се ще да се върна у дома при тях, не само защото ми липсват. Дъщеря ми Джилиан си е наумила да посети наследствения си имот. Любимата ми съпруга не е сигурна колко дълго ще успее да възпира упоритото ни момиче и дори дали трябва да го прави.

— Е, това е голямо съвпадение. Кралят иска да говори с теб точно за това наследство.

— Не мога да повярвам, че някой знае за земите й. Това беше нещо, което се опитвахме да държим в тайна.

— Е, сега почти всеки в двора знае за тях, както и къде се намират.

— Как?

Сър Доналд преглътна нервно. Това бе само една дума, но бе изговорена остро, а изражението на сър Ерик бе станало твърдо, почти заплашително.

— Трима леърди притискат краля от доста време за този имот. Земите граничат с техните и те се заели да разберат чия собственост са. Проследили следата до твоя клан, но никой от хората ти не пожелал да говори. Кралят поиска отговор на тази загадка и в крайна сметка всичко излезе наяве. След като се разбра, че земите са собственост на дъщеря ти, която все още не е омъжена, и тримата леърди сега те търсят под дърво и камък. — Мъжът направи крачка назад, когато сър Ерик побеснял се изправи рязко на крака.

— Всичките са заможни леърди и прославени рицари, сър Ерик. Не мисля, че има защо да си против дъщеря ти да се омъжи за някой от тях.

— О, но аз съм против — каза меко, но с леден глас сър Ерик, — при това много. Първо, искам детето ми да се омъжи по любов, както се ожених аз, братята ми и почти всеки в клана ми. Второ, със сигурност не искам трима зажаднели за земи и власт мъже да се опитват да се домогнат до прекрасната ми Джилиан. Дали някой от тези рицари все още е тук?

— Не. Щом научиха чии са земите, останаха тук няколко дни, но ти не се върна, затова си заминаха. Всъщност единият замина посред нощ, а другите двама щом разбраха, рано на другата сутрин го последваха. Може би са решили да говорят с теб по-късно, а дотогава да ухажват момичето ти.

— Да, или пък се състезават кой пръв да залови дъщеря ми и да я отведе пред някой свещеник. — Той тръгна през градината, а сър Доналд побърза да го последва с широко отворени очи. Всичко, за което можеше да мисли Ерик, бе как малката Джили, толкова приличаща на майка си с червеникавокафяви коси и необикновени очи, бива влачена и наранявана от някой глупак, който ламти единствено за земите ѝ, и тази мисъл го влудяваше. — Кралят е пуснал глутница вълци след Джилиан. Моля се жена ми да заключи момичето в стаята ѝ и да не я пуска да излиза, докато не се добера до дома.

ЕДНО

Шотландия, 1465 г.

— Не мисля, че майка ти беше много доволна от решението ти, Джилиан.

Младата жена се усмихна на красивия тъмнокос Джеймс, който яздеше редом с нея. Той бе неин несъщ брат, макар всички да знаеха, че жената, която нарича майка, всъщност е негова леля. Скоро той щеше да предяви претенциите си и да стане леърд на клана Дънкрейг, но въпреки разделящото ги разстояние, те винаги щяха да бъдат заедно в сърцата и умовете си. Освен това Джилиан знаеше за съмненията му относно убедеността ѝ да пътува до наследствените си земи.

— И налагаше ли се да мъкнеш със себе си тези трижди проклети котки? — промърмори той.

— Да. Там може да има плъхове — отвърна му спокойно тя.

Джилан се пресегна и нежно почеса зад ушите двете си котки. Дрипльо беше голям, тъмножълт котарак, който напълно отговаряше на името си. Едното му око го нямаше, ухото му бе наполовина отгризнато и целият бе покрит в белези. Мърла бе нежна, деликатна котка, цялата на черни, сиви, оранжеви и бели петна, която не отговаряше особено на името си, тъй като в момента бе искрящо чиста. Те винаги пътуваха с нея, поставени в специално направени за тях кошници, прикрепени за двете страни на седлото ѝ. Тримата не се бяха разделяли, откакто преди три години ги бе спасила от мръсната килия в съседно имение, където бяха захвърлени. И двете котета бяха слаби и окървавени, а килията беше пълна с умрели или умиращи плъхове — повече, отколкото можеше да понесе да преброи. Котките се бяха отблагодарили за това, че ги прибра у дома, като изловиха всички мишки в крепостта.

— О, да — Джеймс погали всяко животинче, показвайки, че с думите си не е целял нищо лошо, — там не е като дома ни в Дъблин. Истината е, че с майка научихме, че къщата е пред разпадане, ако не се е сринала вече. Тя мисли, че проблемът идва от това, че мъжът, с който

си разменя вести, не разбира точно какво го пита или какво иска да чуе от него. Той мисли за безопасност, тя за чистота. Мъжът мисли за защита, тя за удобства. Най-накрая стигна до решението, че защита и безопасност ще са ни достатъчни за момента, тъй като за другото се изискваше женско око.

— Това е така, защото земята е принадлежала на клана Макмилън. Майка не ги харесва особено, с изключение на прачичо Макмилън, а икономът им пък не харесва нея. С това посещение трябва да решим всички тези проблеми.

— Но все пак се моля да е удобно.

— Ако има легло, баня и храна, аз ще бъда доволна. По-късно можем да се погрижим да създадем комфорт като в Дъблин.

— Да, така си е. — Джеймс я погледна любопитно. — Но не съм сигурен защо толкова упорито държиш да посетиш онова място.

— И аз не съм сигурна защо. — Джилиан се усмихна на братовчед си, след което въздъхна и сви рамене. — Време е. Не мога да кажа повече от това. Просто е време и трябва да се заема с това.

— Ето това вече го разбирам. Земите ми сякаш ме призовават да се върна там, макар да знам, че има поне още година или две, докато дойде време да стана леърд.

— Не са чак толкова много — заяви тя окуражително.

— Не, мисля, че не. Не съжалявам, че изчаквам. Така е най-добре. Имам нужда от усъвършенстване, от още тренировки. Едва наскоро получих шпорите си. Братовчед ни поддържа мястото и ще ми се наложи да се потрудя повече, за да вляза в обувките му. Един необучен леърд не би бил от голяма полза на клана ми. — Той се намръщи леко. — Чудя се как ще се почувстват хората, живеещи в земите ти, когато разберат, че тяхна господарка е младо момиче.

— Майка също се тревожеше за това и по тази причина се погрижи да се подсигури. Появяването е най-важно. Крепостта е малка, с едва няколко човека персонал, и според нея ще приветстват всеки, който пристигне. Досега единственият господар, който са имали, е бил застаряващият иконом. Били са оставени на самотек и са леко несигурни в бъдещето си, ще искат работата им да бъде подсигурена.

— Значи това ще е в твоя полза — съгласи се Джеймс. — Защо имам чувството, че обмисляш да се настаниш там за постоянно?

Джилиан отново сви рамене, без да се изненадва, че братовчед ѝ веднага разгада плана ѝ. Тя наистина обмисляше възможността да заживее в имението Ал-давок. И вероятно, помисли си с усмивка, щеше да смени името му с нещо по-интересно от сегашното: *стара мярка за земя*. Вътре в нея се бе породило някакво безпокойство, което не можеше да разбере напълно. Тя обичаше силно семейството си, но те сякаш усилваха това усещане. Може би ако имаше собствена земя, за която да се грижи, тя щеше да започне да се чувства полезна и да успее да захрани този глад, който я разяждаше отвътре.

Макар да не бе склонна да го признае, имаше и още една причина да ѝ бъде толкова трудно у дома. Можеше да прозвучи като завист, но все по-трудно ѝ бе да стои около толкова много щастливо женени двойки, да гледа как братовчедите ѝ съграждат собствените си нови семейства. Всяко новородено в дома ѝ я караше да се чувства от една страна щастлива, но от друга ѝ причиняваше все по-нарастваща болка. Скоро щеше да навърши двадесет и една, а досега нито един мъж не я бе погледнал с желание. Няколкото пътувания до двора не бяха помогнали. Дори по-лошо, бяха болезнено доказателство, че мъжете просто не я намират за привлекателна. И макар да имаше цялата любов и разбиране на семейството си, нищо не бе в състояние да потуши тази болка.

След време започна да се гневи сама на себе си. Не ѝ бе нужен мъж, за да оцелява. Дълбоко в сърцето си бе убедена, че може да има дълъг и щастлив живот без мъж до себе си. Отвъд това знание тя копнееше за страст, любов и най-вече за деца, които само един съпруг би могъл да ѝ даде. Всеки път щом виждаше някоя от братовчедките си с децата ѝ, всеки път щом видеше нежните погледи, които си разменяха съпрузите, тя си казваше, че не се нуждае от това, за да бъде щастлива, но все пак този факт не я спираше да мечтае за него.

— Ако се скриеш в това забутано имение, как ще си намериш съпруг? — попита я Джеймс.

На Джилиан ѝ отне цяла минута, за да овладее желанието да бутне братовчед си от коня.

— Не мисля, че това е голям проблем, братовчече. Ако има някой, с който ми е писано да бъда, а аз истински се съмнявам, че такъв мъж съществува, той ще ме намери тук със същата лекота, с която би ме открил в Дъблин или в кралския двор.

Джеймс направи гримаса и прокара ръка през косата си.

— Звучиш така сякаш се предаваш. Елспет и Ейвъри бяха почти на твоите години, когато си намериха съпрузи.

— Почти, и все пак по-млади. И вярвам, че и двете са преживели тръпката от това да предизвикат интерес в мъжете, за които се омъжиха. — Тя се усмихна, докато братовчед ѝ продължаваше да се мръщи. — Не се тревожи толкова. Братовчедките ми срещнаха своите мъже на неочаквани места. Може би същото ще се случи и с мен. — Джилиън успя да сдържи сълзите си и продължи: — Ах, ето приближаваме ги. Крепостта и земите ми.

Ал-давок представляваше малко повече от лющеща се кула. През годините към нея бяха добавени още две малки крила, а около целия замък се издигаше висока и здрава защитна стена. Тъй като бе построена на хълм, тя щеше да бъде лесна за защита. Малкото селце, разположено под сянката на замъка, изглеждаше спретнато, полята около къщичките бяха добре поддържани и засети, а там, където нямаше посеви, имаше обширни пасища за овцете. Зад крепостта се виеше малък поток, в който се отразяваше слънцето, карайки го да изглежда чист и блестящ. Джилиан реши, че това е едно рядко срещано красиво местенце, и се надяваше, че е толкова спокойно, колкото изглежда, докато насочваше коня си към портите.

* * *

— Това е стабилно. — Джеймс стоеше до Джилиан на защитната стена, след като се бяха навечеряли.

Джалиан се засмя и кимна.

— Много стабилно.

Наистина нямаше какво много да се каже за наследствения ѝ имот. Беше чисто, но имаше нужда да бъде пипнато от женска ръка, като например масите в голямата зала да бъдат застлани с ленени покривки. Но това не бе изненадващо, тъй като в Ал-давок живееха главно мъже. В крепостта имаше само няколко жени. Две възрастни дами, омъжени за двама от воините, които бяха начело на защитата на крепостта, и едно младо момиче, което бе дъщеря на готвача. Сър Джордж, икономът, бе на шестдесет години и бе зле както със

зрението, така и със слуха. Повечето мъже бяха на средна възраст и Джилиан имаше неприятното усещане, че от клана Макмилън изпращат тук най-възрастните и, тя погледна надолу към един от малцината млади мъже, сакатите си войници. Това наблюдение затвърди мнението ѝ, че мястото е спокойно. Петимата воители, с които бе пътувала и които още се колебаеха да останат тук и да я наглеждат, бяха млади, силни и посрещнати също толкова многословно, колкото и тя.

— Мисля, че мъжете ти ще останат — каза Джеймс, — което ще е голяма радост за момичетата наоколо.

— О, да. По време на вечерята се изсипа цял рояк от прислужници, нетърпеливи да им сервират. Вероятно са наблюдавали пристигането ни от селото.

— И са дотичали направо тук. Очевидно е, че има недостиг на здрави млади мъже — въздъхна Джеймс. — Надявах се не толкова здравите момчета да са си намерили половинки, защото девойките не са толкова глупави, за да считат някакво си накуцване за проблем. Но сега се чудя дали не е било просто защото не са имали особено голям избор.

— При някои вероятно е така, но други показват малко повече разум. — Тя посочи към накуцващия мъж, точно преди той да завие към конюшните. — Видях го заедно със съпругата му, преди тя да тръгне към селото. Момичето го гледаше така, сякаш той беше най-красивият, най-силният и най-смелият млад мъж, раждал се по тази земя.

— Значи мога да загърбя за миг разочарованието си.

— Да, вярата ти в доброто у хората може да бъде възродена.

— Твоята, разбира се, никога не се е поколебавала.

— При някои хора не просто се колебае, а се спъва и пада по лице — заяви сухо тя и се засмя заедно с него.

Джеймс обви ръка около рамото ѝ и я целуна по бузата.

— Виждаме много неща и то прекалено ясно, нали?

— Така е — каза тя, загледана в тъмнината. — Мога да усетя добротата в това място. Може да ни предупреди, нали? Елспет казва, че е нужно просто да се научим кога да не го чуваме, но просто не знам дали ще успея да развия това полезно умение. Сигурно щях да мога да го игнорирам, ако хората бяха просто обикновени, но те не са

такива, и това ме кара да изгарям от любопитство да науча какво още може да има там. Елспет най-вече вижда неща, вижда ги с очите си. А аз? Мога да се закълна, че усещам всичко. Тя е много добра в улавянето на лъжите, в усещането на страха или опасността, преди да са се случили. А аз? Нека просто да кажем, че една пълна зала с хора за мен е истинско мъчение.

— Не бях осъзнал, че е толкова силно. Сигурно е много трудно постоянно да усещаш чувствата на всички около себе си.

— Не на всички. Невинаги мога да прочета твоите, както и на почти всички в семейството ни. Най-лошо е, когато усетя омраза. Ужасно чувство. И страхът не е по-добър, макар да знам, че не е мой, обикновено той успява да задуши това мое знание. В такива моменти започвам да тичам, без да знам накъде, докато неочаквано чувството не изчезне. И осъзнавам, че страхът го няма и че е напуснал и човека, който наистина го е преживял.

— Това същото, което изпитва Елспет, ли е?

— Подобно. Казва, че нейните способности са с по-нежен характер, като ухание, носещо се по въздуха, чието име не може да определи.

— Ето затова се радвам, че не страдам от никоя от вашите *способности*.

— Ти също имаш специална способност, Джеймс — промърмори Джилиан, поставяйки ръка върху неговата, която бе отпусната на стената.

— О, нима? — Погледът му бе пълен с подозрение, когато погледна към сладката ѝ усмивка. — И каква е тя?

— Можеш да изпратиш едно момиче в рая. Всички те го казват. — Тя се изкиска, когато мъжът се изчерви въпреки смръщването си.

— Камерън е прав — изръмжа Джеймс, — не са те били достатъчно, докато си била дете.

— Хм! Сякаш големият тъмен рицар на Ейвъри може да ме изплаши. Слушам празните му заплахи вече осем години.

— И все пак се наслаждаваш на всяка една от тях.

— Той има истински способности. Такива, които те карат да отстъпиш назад и просто да му се възхищаваш. — Тя се засмя весело, когато той се ухили.

— Усещаш ли нещо тук, Джили? — попита тихо. — Нещо, за което трябва да се тревожим?

— Не, макар че се научих да не поглеждам във всеки човек, когото срещна. Щом трябва да съм прокълната с тази способност, се радвам, че баща ми е бил осиновен от клана Мъри, тъй като почти всички хора в него са надарени с подобни умения. — Подпря се с ръце на стената и погледна към земите си. — В момента всичко, което чувствам, е спокойствие, мир и задоволство. Има и лека нотка на предвкушване, на очакване, но не долавям никакъв страх, свързан с това. Усещам, че съм взела правилното решение, идвайки тук. Тази земя ме кара да се чувствам така, сякаш точно тук ми е място.

— Родителите ти ще бъдат наранени, ако избереш да останеш тук.

Джилиан въздъхна и кимна, знаейки, че това е единственото, за което може да съжалява.

— Знам, но те трябва да ме разберат. Мисля, че това е причината майка да се опита да ме спре да дойда тук, или поне да ме задържи в Дъблин, докато татко се завърне. Не исках да ги напускам и вероятно ще скърбя за дома всеки път, щом направя погрешна стъпка. Докато яздехме насам, чувствах известни съмнения, но щом преминах през портата, разбрах, че това е правилният път за мен. Тук трябва да бъда. Не знам защо и за колко дълго, но засега това трябва да бъде мой дом.

— Значи оставаме. Трябва да се отзовеш на този повик. Не би го почувствала, ако нямаше причина.

Тя се облегна на него и се усмихна леко. Джеймс не споделяше никоя от странните дарби, притежавани от хората в рода Мъри, тъй като нямаше никаква кръвна връзка с тях. Той бе състрадателен и страстен по природа. Никога не задаваше въпроси, нито се съмняваше в дарбите на другите. Истината бе, че точно липсата му на способности я бе накарала да го хареса от самото начало. Това и факта, че рядко можеше да усети някоя от мислите или емоциите му. Когато бяха заедно, те бяха просто обикновени хора и тя не мислеше, че Джеймс някога ще осъзнае колко комфортно се чувства в компанията му.

— Не съм сигурен, че тук ще успееш да намериш някой мъж — продължи той. — Имаме неоспоримо доказателство, че има недостиг на мъже.

— Истина е — отвърна тя, — но няма значение. Има достатъчно, ако се наложи да се защитаваме.

— Не говорих за защитата на крепостта, или за това някой да вдига тежки неща, и ти го знаеш много добре. Тук няма да срещнеш своята половинка.

Не беше лесно, но Джилиан успя да устои на желанието да го удари — силно. Това бе защитна реакция към този толкова прост факт. Тук нямаше свободни мъже, които могат да привлекат вниманието ѝ, а сър Джордж ѝ бе обяснил, че мъжете от съседните три клана не са от типа мъже, които правят съседски визити. Дори по-лошо, Джилиан имаше чувството, че сър Джордж се радва на пренебрежителното отношение на тримата леърди. Всяко посещение на който и да е било от тях щеше да причини доста безпокойство и тревоги. Не бяха врагове, но не бяха и приятели. Което значеше, че мъжете щяха да си останат малобройни. Джилиан не искаше да мисли, че мирът и спокойствието, които чувстваше, не идват от факта, че се намира в собствената си крепост, на собствена земя, а от осъзнаването, че вече няма да е леля Джили, или девойката леля Джили, или старата мома леля Джили, или старата самотна заядлива Джили.

— Няма значение — най-после каза тя, без да вярва на нито една от думите си. — Нямам нужда от мъж, за да бъда щастлива.

— Не искаш ли деца? Ще ти трябва съпруг, за да получиш поне няколко.

— Не, няма да ми трябва съпруг, а просто любовник. — Тя едва не се засмя на шокираното изражение на Джеймс. — Или — побърза да продължи, без да му даде възможност да ѝ отговори — мога да обучавам млади дами как да ръководят домакинството си. Или мога да осиновя някои от бездомните деца, които сме виждали по улиците на всеки град или село. Има много самотни деца, които имат нужда от любов, грижа и дом.

— Истина е, но не е същото.

— Да, но ще свърши работа, ако не ми остане друга алтернатива. Не се тревожи за мен, Джеймс. Способна съм да изкова собственото си щастие. Естествено, най-хубаво ще е бъдещето със съпруг и деца, но мога да намеря удовлетворение и без да имам тази благословия. Истината е, че едната причина да напусна дома ни е, защото се изморих да опитвам да накарам хората да повярват на това, което им

казвам. Обичайната им загриженост започна да се превръща в дразнител, а не бива да е така.

— Съжалявам — промърмори Джеймс, — и аз правех същото, нали?

— Често. Понякога ми се налага да се боря със завистта си, а това не е никак хубаво. Случва се да ме боли да съм част от семейството ни, а ако остана стара мома, това вероятно ще е съдбата ми. Предпочитам сама да управлявам живота си, вместо да бъда страничен наблюдател в техните. По-добре да ги посещавам, вместо да живея при тях.

— Наистина ли вярваш, че ще се отнасят зле с теб, Джили? — Джеймс се намръщи със смесица от несигурност и порицание.

— Не и нарочно, Джеймс — отговори му честно тя. — И все пак, те са толкова доволни от собствения си живот, от съпрузите и децата си, че е нормално да искат същото и за мен. По тази причина ме запознават с всякакви мъже, влачат ме в кралския двор, гледат да съм облечена по-добре или сменят прическата ми. — Джилиан сви рамене. — Вече съм на двадесет, но годините минават, и те започват да ме побутват по-силно, а напрежението им става по-очевидно. Не, най-добре е да се отдалеча от тях. Така ще спрат да ми търсят мъж, а аз ще спра да усещам тревогата им, когато опитите им се провалят. — Тя го хвана за ръката и тръгна надолу по тесните стъпала, водещи до пътеката под стената.

— Ела. Нека да видим дали леглата ни са удобни. Денят беше ужасно дълъг.

Джеймс замълча, макар Джилиан да чувстваше, че той иска да каже още нещо. Подозираше, че братовчед ѝ иска да я окуражи, да я затрупа с ласкателства, за да я накара по някакъв начин да мисли, че мъничкото ѝ телце е красиво, но каквото и да кажеше, нямаше да е достатъчно, че да я накара да се чувства достатъчно по-добре. Същото правеха и останалите от семейството ѝ, и точно това я караше да усеща неудобство около тях. Всеки път щом някой от тях се опитахше да я похвали или да я накара да се почувства значима, тя се усещаше жалка, защото бе наясно, че те се чувстват длъжни да го правят.

Докато се подготвяше за лягане, тя лениво планиваше подобренията, които щеше да направи в спалнята си. Трябваше да промени много неща, но те щяха да я накарат да се почувства

щастлива. Щеше да съгради бъдещето и живота си тук, на тези земи. Може би ако семейството ѝ не е около нея, толкова отчаяно опитвайки се да ѝ намерят мъж, той най-после щеше да се изпречи на пътя ѝ.

Като си мислеше, че това е малко вероятно, тя се покатери на високото легло, въздъхна и се сгуши между завивките. Джилиан подозираше, че височината ѝ бе причината да има толкова малко обожатели. Признаваше си, че ѝ липсва доста — както височина, така и женствени извивки. Мъжете обичаха повечко плът по костите на жените си, а тя нямаше необходимата плътност.

Неочаквано котките ѝ се озоваха при нея на леглото. Мърла се настани пред гърдите ѝ, а Дрипльо зад гърба ѝ, обграждайки я с топлината си. Затваряйки очи, тя си помисли как иска мъжете да се лесно задоволи като котките. Топло местенце за сън, малко милувки, пълен корем и вече са щастливи. Котките ѝ нямаха нищо против, че гърдите ѝ са малки, често езикът ѝ е по-остър и успява да разпознае лъжата, понякога преди още да е изречена. Това, от което имаше нужда, бе мъж с малки очаквания, който можеше да прозре истинската ѝ същност, въпреки липсата на извивки и странните ѝ дарби. В сънищата ѝ такъв мъж наистина съществуваше, но Джилиан се боеше, че вероятно само там ще си остане.

ДВЕ

— Скоро ще са тук.

Джилиан погледна към сър Джордж, преди отново да насочи вниманието си към храната и задачата от време на време да хвърля по парче сирене на Дрипльо и Мърла, които се бяха излегнали под масата. Умът ѝ бе толкова зает с мисли за това, какво трябва да промени в новия си дом, че дори не бе видяла кога мъжът бе дошъл до масата при нея. Лицето му бе набраздено с повече от обичайните бръчки, затова Джилиан реши, че е разтревожен. Но тъй като това чувство се излъчваше непрестанно от него, вече два дни след пристигането ѝ, тя не се обезпокои. Очевидно Джордж постоянно бе угрижен.

— И кои са *те*, Джордж? — попита тя, карайки Мърла да се изправи на задните си крака, предлагайки ѝ парче пилешко.

— Леърдите — отвърна той.

— Кои леърди?

— Тези, които никога не сме виждали и които не искаме да виждаме.

— О, тези леърди.

— Скоро ще почукат на портите ни.

— И трябва ли да ги отворя?

Джордж въздъхна тежко и сви слабите си, тесни рамене.

— Чудя се защо са дошли, милейди, след като никога досега не са идвали. От време на време пресичат земите ни, но нищо повече. Няколко пъти изпращаха пратеници, за да питат кой управлява тези земи, и аз им казах, че това е кланът Макмилън. След това не чух нито дума от тях и реших, че вестта не ги е притеснила. По тази причина се питам защо идват сега? Защо точно сега?

— Много добър въпрос — каза Джилиан. — И тъй като те са единствените, които могат да дадат отговор, смятам, че трябва да попитаме именно тях.

— Да ги пуснем да влязат?

В гласа на Джордж отчетливо се долови нотка на страх, но Джилиан предпочете да не ѝ обръща внимание.

— Само тримата леърди... сами и без оръжия. Ако са дошли само да си поговорят с нас, това условие би било приемливо.

— Да, това е добър план.

— Повикай сър Джеймс да дойде с теб — викна тя след Джордж, който вече бързаше навън, за да изпълни нарежданията ѝ.

— Още един добър план — провикна се мъжът от вратата.

Да одобряват действията ѝ беше приятно, реши Джилиан, но знаеше, че едва ли ще се съгласяват винаги с нея. Подозираше, че Джордж остана доволен, тъй като тя позволяваше само на тримата мъже да влязат в крепостта и по тази причина щяха да ги превъзхождат числено. Мъжът скоро щеше да осъзнае, че заради плана ѝ Ал-давок щеше да се окаже обграден от мъжете, които придружават леърдите си.

Виждайки как младата Мери влиза в голямата зала, грациозно заобикаляйки тичащите наоколо котки, Джилиан ѝ даде нареждания да подготви храна и напитки за гостите им. Само часове след като бе пристигнала в Ал-давок, Джилиан бе разбрала, че Мери има потенциала да стане много добра домашна помощница, макар да бе все още на дванадесет. Смятайки, че нарежданията ѝ ще бъдат чинно изпълнени, тя насочи мислите си към неканените гости.

Беше почти невъзможно да състави план, преди да се изправи лице в лице с тримата леърди и да разбере какви са намеренията им. Докато не стане това, тя щеше да се държи като господар — съдържано и с достойнство, и все пак не толкова, че някой от тях да се почувства обиден. Джилиан се настани на стола на леърда, погледна надолу с надеждата никой от мъжете да не забележи, че краката ѝ не докосват пода, а висят от грамадния стол. Когато чу звука от хора, приближаващи се към залата, тя изпъна гръб и започна на ум да си повтаря, че Ал-давок е неин.

Джеймс вървеше начело на трима непознати мъже, а плътно зад тях пристъпваха двама мъже от охраната ѝ. Джордж пристъпваше след тях, само за да се шмугне в сенките в мига, в който влязоха в залата. Тримата мъже погледнаха към нея, след което заоглеждаха залата в търсене на някой друг, и след като не видяха никого, отново насочиха вниманието си към нея. Двамата по-ниски мъжете открито се опулиха

срещу нея, докато другият, най-високият, бавно и подчертано вдигна едната си светлокафява вежда към нея.

— Милорди, добре дошли в Ал-давок — каза Джилиан. — Аз съм лейди Джилиан Мъри. Моля, заповядайте и седнете на масата. Всеки момент ще донесат храна и напитки.

Пръв напред пристъпи чернокосият леърд и се поклони.

— Аз съм сър Робърт Далглеш, леърд на Дънспайер. Земите, с които границите на изток и север. — Той седна от дясната ѝ страна, оставяйки място на Джеймс, който побърза да седне до нея.

Следващ пристъпи червенокосият леърд, чийто поклон беше толкова кратък, че граничеше с обидата.

— Аз съм сър Дейвид Гауди, леърд на Абъруелън, земите, с които границите на запад и север. — Мъжът се настани срещу сър Робърт, но не откъсваше острия си поглед от Джеймс.

Бавно и високият мъж пристъпи напред. Смръщвайки се леко, той направи скован поклон.

— Аз съм сър Конър Макенрой от Дайхладах. Леърд съм на останалите земи, които ви обграждат — заяви той, настанявайки се от лявата ѝ страна.

Мери, следвана от младите си братя, които изпълняваха ролята на пажове, внесе храната и питиетата, давайки възможност на Джилиан да си поеме дъх. От тримата мъже се излъчваше странна смесица от предпазливост, напрежение и войнственост, и тя се бореше да не бъде засегната от тези техни емоции. Но ѝ стана пределно ясно, че мъжете не са тук просто, за да я приветстват с добре дошла в Ал-давок. Искаше ѝ се незабавно да им заповяда да кажат за какво са дошли, но знаеше, че това щеше да я направи слаба в очите им и щеше да разкрие несигурността ѝ. Докато отпиваше от виното си, тя се опита да извлече сила от Джеймс, да попие от спокойствието му.

Сър Робърт не изглеждаше толкова лош. Поклонът му бе елегантен, изрече думите си спокойно и след първоначалната му изненада, погледът му започна да излъчва само бегъл интерес. Сър Дейвид я разтревожи. Беше очевидно, че оспорва правото ѝ да седи на стола на леърда. Джилиан имаше чувството, че той никак не харесва идеята жена да управлява тези земи или каквото ѝ да е стойностно нещо. Сър Робърт имаше изискани обноски, а сър Дейвид бе първобитен воин. Джилиан знаеше, че не е правилно да им слага

етикети, преди да ги опознае, но докато това се случеше, щеше да си служи с тях.

Мъжът, седящ от лявата ѝ страна, я притесняваше най-много. Джилиан не можеше да почувства нищо, когато насочи вниманието си към внушителния, огромен сър Конър. Нищо, освен бегла нотка на предпазливост, насочена към другите двама войни. Тя дори не бе сигурна дали тези чувства не са лично нейни или просто предположение от нейна страна, направено на базата на начина, по който той гледаше към другите двама. Мъжът рядко поглеждаше в нейната посока.

Той я караше да се чувства несигурна, макар да не знаеше дали причината за това се криеше в размерите му, неспособността ѝ да прочете чувствата му, или — тя въздъхна вътрешно — невероятната му красота. Сър Конър Макенрой бе висок, с широки рамене и мощно мускулесто тяло, което придаваше неподправена грация на всяко негово движение. Косата му бе наситено златиста и падаше малко под раменете му. Видът му бе достатъчен да накара всяка жена да въздиша, въпреки огромния белег, който започваше от ъгъла на лявото му око, пресичаше едната му висока скула и се губеше точно под лявото му ухо. Никоя жена не би обърнала особено внимание на леко изкривената дъга на правия му нос, свидетелстваща, че е бил чупен неведнъж. На силната му челюст имаше малък белег и още един на челото му. Беглият поглед към очите му накара сърцето ѝ да затупти малко по-бързо. Не вярваше някога да е виждала толкова прекрасно сини очи. Тя бяха с цвета на синчец — цвете, което тя винаги бе харесвала най-много. Бърз поглед надолу към ръцете му ѝ показва, че и те също са много красиви. Силни, добре оформени, с дълги грациозни пръсти. Белезите по ръцете му ѝ показваха, че въпреки младостта си, той е мъж с голям опит в битките.

— Значи вие сте предявили претенции към Ал-давок? — попита сър Дейвид с глас, който караше въпроса да звучи по-скоро като заповед.

— Да, той е мой — сладко отвърна Джилиан. — Земите са ми оставени в наследство от праичо ми. Много мило от негова страна.

— Жените дават наследствените си земи на съпрузите си. Вие омъжена ли сте, или сте сгодена?

— Нито едно от двете. — Това бе един от малкото въпроси, по които Джилиан не можеше да говори спокойно. — Прачичо ми ме увери, че нямам нужда от съпруг, за да предявя претенциите си върху Ал-давок. Това са *моите* земи! — Когато сър Дейвид я изгледа косо и изсумтя, на Джилиан ѝ се прииска да го удари с всичка сила, но в същия момент Джеймс я спря, слагайки ръка върху стиснатия ѝ юмрук.

— Имаш нужда от съпруг, момиче — обяви сър Дейвид, — и точно по тази причина сме дошли днес тук.

— За да ми намерите съпруг?

— Не, не е нужно да търсим. Ние ще се оженим за теб.

— И тримата? Не смятам, че църквата би одобрила подобен съюз. — Джилиан чу леко грухтене от лявата си страна, но реши да не откъсва погледа си от сър Дейвид, което се оказа огромно усилие, защото така не можеше да разбере какво точно значи грухтенето на сър Конър.

— Не. Ти ще избереш един от нас.

Макар сър Дейвид да говореше с напълно сериозен глас, Джилиан за малко не се разсмя. Сър Робърт изгледа мъжа така, сякаш се чудеше дали да се засмее, или да го събори на пода. Бърз поглед към сър Конър ѝ показва, че сега той я наблюдава много внимателно, макар тя да не смееше да предположи защо.

— И защо да правя подобно нещо? — попита Джилиан.

— Едно момиче не може да има собствена крепост — каза сър Дейвид. — Имаш нужда от мъж, който да управлява всичко това.

— Милейди — бързо се намеси сър Робърт, преди Джилиан да е успяла да отвърне на арогантната забележка на сър Дейвид, — моят другар може да не умее да си служи с мили думи, но трябва да призная, че има истина в това, което казва.

Джилиан помисли, че сър Робърт се опитва да я успокои, но не се справяше особено добре.

— Времената не са мирни, милейди — продължи сър Робърт. — Всеки клан трябва да бъде силен и готов за битка във всеки един момент. Тъй като ми изглеждате умна и разсъдлива, ще се съгласите с мен, че това е мъжка работа.

— Съгласна съм. Точно по тази причина се чувствам в безопасност тук... като леърд. Не само че имам неоченимата помощ на братовчед си, сър Джеймс Дръмънд, леърд на клана Дънкрейг, и на

мъжете, които са тренирани от баща ми, сър Ерик Мъри, но и до мен е сър Джордж, който е един много опитен воин, избран лично от прачичо ми. — Джилиан повдигна поглед от масата и се усмихна на всеки от тримата леърди. — Освен това имотът ми е обграден от земите на трима силни леърда, за които сър Джордж ме увери, че не биха ми причинили неприятности и не биха ме предали.

— Милейди... — започна сър Робърт.

— Остави, Роби — озъби се сър Дейвид. — Пределно ясно е, че момичето отказва да види причините.

— Причини? Беше ми казано, че имам нужда от съпруг и аз просто не се съгласих с вас — каза Джилиан. — Нито повече, нито по-малко.

— Не се прави на глупачка. Много добре знаеш, че искаме земята, искаме един от нас да я притежава, а не някакво нисичко девойче, което я е получило като подарък от лековерен роднина. Избирай един от трима ни за съпруг, или ние ще решим вместо теб — заяви сър Дейвид, докато се изправяше.

След леко колебание сър Робърт и сър Конър също се изправиха, а Джилиан въздъхна с очевидно съжаление.

— И всички вие държите на това? Всички ли сте съгласни? — Когато сър Робърт кимна, тя се обърна към русокосия воин. — Не казахте нито дума, сър Конър. И вие ли мислите като другите двама мъже? Съгласен ли сте с плановете им за мен и за земите ми?

— Това са едни много хубави земи, милейди — отвърна сър Конър, — и всеки от нас ги иска от много дълго време.

Джилиан едва не изруга, когато тримата мъже се отдалечиха, а Джеймс побърза да ги изпрати до портите и да се погрижи да бъдат здраво затворени след гостите им. Бе в крепостта си само от два дни и вече се бе скарала с всичките си съседи. Това бе обезпокоително кратък период за края на онова, която тя виждаше като десетки мирни години. Младата жена бързо напълни отново чашата си с вино и отпи голяма глътка.

— Смятам, че ще имаме проблеми — сухо заяви Джеймс, връщайки се в залата.

— Сериозно? — промърмори тя.

Джеймс я погледна лошо, преди да седне на стола си и да си налее вино.

— Искат те.

— Искат земята.

— Обречени сме — заяви Джордж, показвайки се от сенките до вратата, и се срина на стола вляво от Джилиан. — Отвън има много мъже.

— Много? — Джилиан се обърна към Джеймс.

— Да, но не мисля, че ще ни нападнат едновременно — отвърна той.

— Не? Защо не?

— Както няма да спрат някой от леърдите да се опита да предяви претенции над теб, така и няма да помогнат на този леърд да успее. Мисля, че всеки сам ще се опита да се добере до теб.

— Чудя се как ще решат кой да е пръв.

— Ще теглят жребий, ще използват монета, ще хвърлят зарове? — сви рамене Джеймс. — Има ли някакво значение?

Джилиан поклати глава.

— Не. Изглежда благословеният подарък на прачичо не е чак толкова благословен. — Джеймс се разсмя и едва успя да избегне жалкия й опит да го удари.

— Защо просто не приемете един от тях, милейди? — попита Джордж. — Всеки от мъжете е заможен рицар и леърд, освен това, според всички моми, те хващат окото. Млади и силни са. С хубави земи.

— Сигурна съм, че всеки от тях е добър мъж — каза Джилиан, усмихвайки се на описанието, което им направи Джордж. — Но те не искат мен, нали? Те искат само земята. Очевидно е, че не искат да се бият помежду си, за да могат да грабнат това, което желаят, и в мен виждат шанс да го получат, без да си причиняват прекалено много тревоги. Ако избира някой от тях, ще ги спра да се избият помежду си. Но ще стана и награда в нечии игри. Това не е точно мечтата на всяко момиче.

— Някои момичета получават точно това.

— Сигурна съм. — Тя въздъхна и започна да барабани с пръсти по масата. — И все пак не искам това да се превърне в кървава разправа.

— Не виждам как ще се избегне това, щом имате намерение да ги накарате да се бият за вас.

— Като за началото не мисля, че ще се бият наистина. Ще искат да изпробват силата и уменията ни. Не вярвам, че искат да видят Ал-давок разрушен, а хората, живеещи тук, наранени.

— О, не. Освен това трябва да внимават да не ви ранят или дори убият.

— Ще им е *малко трудно* да се оженят за мен и да вземат земята ми, ако съм мъртва. Освен това, ако го направят, ще разгневят прачичо ми. Да не говорим за собствения ми клан. Определено не съм в опасност. Но е странно, че са готови да си навлекат гнева на прачичо, като ме принудят да се омъжа за един от тях.

Джеймс се намръщи и потърка брадичката си.

— Освен ако, след като са научили, че земите са собственост на неомъжено момиче, да се боят, че тя скоро може да се омъжи за някой, който ще има желание да увеличи земите си. Макмилън са показали, че са добри съседи, и че нямат истински врагове. Но сега съществува възможността да се омъжиш за някой воин, който да не споделя вижданията на семейството ти.

— Като забелязвам колко е спокойно наоколо, бих предположила, че леърдите първо ще опитат да се договорят с нас — каза Джилиан.

— Невинаги е било толкова мирно тук, милейди — каза Джордж. — Бащите на тези леърди, както и дядовците им, и другите преди тях, всички са били кръвожадни и алчни мъже. Ал-давок също е страдал от войнствените им наклонности, но най-вече от преминаващите оттук бойни отряди. Освен това дълги години са използвали земите ни като килер за провизии, ограбван от тези глупаци. Съставяха се договори и се нарушаваха непрестанно. Много често се срещаха предателства. Земите ни са попивали кръвта на много мъже от трите клана, както и на нашите войни.

— Как свърши всичко това? — попита Джилиан.

— Бащите на леърдите се избиха взаимно. От клановете не остана много, освен изстрадала земя и прекалено много гробове. Макенрой понесоха най-големите загуби. Младите момчета станаха леърди, измъкнаха се от руините на домовете си и сключиха пакт. Войната и кланетата свършиха там. Те не станаха добри и верни приятели, но се заклеха да не се нападат един друг. И ако единият от тях наруши клетвите и нападне някой, щеше да се изправи срещу

другите двама. Никой от тях не би отишъл да защити друг, ако е нападнат от враг, но няма да помогне и на врага му.

— Мир, но без взаимопомощ.

— Точно, милейди. И е така от почти дванадесет години. Тримата се изправиха няколко пъти един срещу друг, когато бе извършвано престъпление или бе нанесена обида, но никой от тях не започна битка. Те просто се срещат и намират решение.

— Е, предполагам, че щом е било толкова зле... — започна Джилиан.

— Милейди, по времето, когато старите леърди умряха, бях изненадан, че въобще има някой е оцелял, който да се стегне, да загърби глупавата вражда и да започне да гради всичко наново.

— Аха. Това наистина обяснява защо не искат тук да пристигне някой непознат, който да се ожени за мен и да получи земите ми.

Джилиан се настани по-удобно в големия стол и се загледа в повърхността на масата, докато се опитваше да подреди мислите си. Това, което трябваше да направи, бе да спечели малко време, докато пристигне баща ѝ. Интуицията ѝ ѝ казваше, че той ще хукне към Ал-давок в мига, в който свърши с поръченията на краля. Тогава щеше да насочи ораторските си умения към тримата леърди и щеше да се справи с тази каша. Докато се случеше това, тя трябваше по някакъв начин да удържи Ал-давок и статуса си на неомъжена жена непокътнати, и заедно с това да се погрижи никой да не бъде убит или ранен. Проблемът не бе най-лесният за решаване.

— Ще се биеш, нали, момиче? — попита Джордж, изглеждайки така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Не, просто ще се съпротивлявам — увери го тя. — Обещавам ти! Просто имам нужда от малко време. Баща ми ще дойде и ще реши този проблем за нула време. Сигурна съм, че леърдите ще се изплашат от него.

— Да — съгласи се Джеймс, — но не можем да сме сигурни кога точно ще пристигне.

— Точно затова казах на Джордж, че ще се съпротивлявам, при това дълго. Смятам да се влача едва-едва, чакайки татко да дойде и да ме спаси. Унизително е, но все пак наложително. Какъв ми е късмет само, първата пречка, пред която се изправям, са могъщи мъже, могъщи дори от теб, Джеймс — ухили му се тя.

— Значи да се подготвим да отбием една или две атаки.

— Но нежно. Не искам никой да бъде наранен.

— Ах, добре, тогава ще ги замерям с възглавници — засмя се той, шегувайки се с лекота, преди отново да стане сериозен. — Трябва да действаме хитро, момиче. Трябва да измислим умен начин, по който да спрем или отклоним всяка възможна атака.

— Мислиш ли, че ще предприемат първия си опит тази нощ?

— Да. Онези тримата искат въпроса да се реши колкото се може по-бързо, а нашата цел е да задържим позициите си, докато пристигне баща ти.

— Тогава най-добре да им подготвя първата си изненада — каза Джилиан и се изправи.

— Каква ще бъде тя, милейди? — попита Джордж, докато с Джеймс я следваха навън от залата.

— Нещо, което да мирише по възможно най-ужасния начин, и което да полепне върху всеки, върху когото бъде изсипано. Не е нужно да нараниш един мъж, за да го накараш да избяга с всички сили от теб.

— Но ако мирише толкова ужасно, че да избягат от вонята, няма ли и ние да се вмиришем, докато го приготвяме?

— Боя се, че за използването на подобна бойна техника трябва да платим определена цена. — Джилиан се засмя, виждайки гримасите на двамата мъже. — Няма да бъде толкова ужасно. Ще добавя най-миризливата съставка в последния възможен момент. А и не забравяйте, че ние ще можем да се отдалечим от миризмата. А те ще я носят върху себе си с дни, дори и да изгорят дрехите си.

Докато Джилиан се готвеше да впусне своя план в действие, вътрешно се надяваше Макенрой да не бъде първият, който ще нападне и ще свърши залят с миризливата отвара. Той изглеждаше най-отдаден от тримата и можеше да се окаже, че е и най-опасният. Тя побърза да прогони странните си мисли, казвайки си, че просто ще е срамно да оскверни такъв образец на мъжката красота със смърдящата смес, която смяташе да приготви.

* * *

— Как така се оказа, че ти ще си третият, който ще отиде? — поиска да узнае Дърмот, навеждайки се към брат си Конър, който бе седнал до едно дърво. — Обикновено имаш повече късмет.

Конър не откъсваше погледа си от Ал-давок.

— Да си трети е на късмет.

— Късмет да дадеш на тези двама глупаци шанса първи да спечелят наградата?

— По-скоро шанса да паднат първи.

— Да не би девойчето да е довело армия със себе си?

— Половин дузина добре тренирани мъже.

— Не ми звучи като достатъчно.

— Ако са толкова добре обучени, както твърди тя, половин дузина войни могат да удържат крепостта доста време. Особено ако имат умен леърд. А това момиче е умно.

Дърмот седна и също се загледа към крепостта.

— Умната девойка може да е цяло проклятие. Може би трябва да оставиш някой от другите двама да спечели.

— Не. Искам Ал-давок. Земите са богати, раждат много повече, отколкото би имал нужда човек, който живее тук. Нямаме такава красота в Дайхладах. Освен това така ще ти осигуря място, което да защитаваш, и хора, които да водиш. Всеки от другите леърди има какво да даде на един или двама от братята си. Аз имам четирима братя и дори нямам свободна колиба, която да им предложа. Умна девойка или не, имам много причини да искам Макенрой да спечели тази земя.

— Откъде разбра, че девойчето е умно? Среещна я само за няколко минути.

— Бяха достатъчни. Сър Дейвид смята, че трябва да свали няколко човека, да се промъкне и да завлече момичето при първия изпречил му се свещеник. Сър Робърт не е по-добър, но поне има капка ум в главата, и ще го използва, за да спечели наградата. Но аз съм сигурен, че те ще се провалят, затова ще седя тук и просто ще гледам как падат. Точно в момента ме интересува докъде ще стигне момичето и колко висока цена ще поиска от хората си.

Конър се улови, че мислите му непрестанно се връщат към малката дама, държаща Ал-давок. Имаше нещо интригуващо в нея, в погледа ѝ, макар той да не бе сигурен какво точно е. Лейди Джилиан

бе дребничка, сигурно щеше да стига до мишницата му, ако се изправеше до него, а женствените ѝ извивки бяха просто сенки в сравнение с очевидните извивки на останалите жени. Косата ѝ не бе нито червена, нито кестенява, а странна смесица и от двете, докато очите ѝ проблясваха в зелено и синьо. В едното имаше повече син цвят, а в другото повече зелен. Всичко в нея бе изтънчено — от ръцете ѝ с дълги грациозни пръсти до малките ѝ крака, които той забеляза да висят от стола, без да докосват земята. Тя не бе от типа жени, които го изкушаваха, и все пак го възбуди, което можеше да се окаже проблем. Освен това имаше чувството, че тези прекрасни очи ще му създадат доста неприятности.

— Значи може да очакваме, че ще се забавим тук няколко дни — каза Дърмот, прекъсвайки мислите на Конър за жената, която смяташе да покори.

— Да. Но гледай този свещеник да остане под стража — нареди Конър. — Не беше особено доволен да го довлечем чак дотук и може да се опита да избяга.

— Да, и аз мисля така. Ще наредя на едно от момчетата да го заведе в църквата на селото и да го задържи там. Имам чувството, че ако само хванеш момичето, онези двамата няма да са напълно съгласни, че ти си победителят.

— Така е. Ще ми се наложи да уловя момичето, да се ожения за нея, да я вкарам в леглото си и след това възможно най-бързо да я отведа в Дайхладах.

— Тъй като девойчето не желае никой от вас за съпруг, може би ще има едно-две оплаквания за бързата сватба и отвеждането в леглото.

Конър сви рамене.

— Това е без значение. Ще получа нея и хубавите ѝ земи. Победата ще е моя.

ТРИ

— Ето ги, идват.

Чувайки думите на Джеймс, Джилиан изпрати една благодарствена молитва към Господ. Въпреки силно парфюмираните дрехи, които бяха завързали на лицата си, смърдящата смес, която бяха изсипали в кофи и саксии, бе трудна за понасяне. Тя бе удивена от смрадта, която бе успяла да сътвори. Отварата бе толкова силна, че тя не бе особено сигурна дали няма да разяде съдовете, в които бе изсипана. Освен това Джилиан бе убедена, че ако още веднъж помоли някой от крепостта да ѝ помогне за приготвянето на тази смес, те или щяха да побегнат с викове, или да паднат на колене и да я умоляват да не им го причинява отново.

— Кой леърд е? — попита тя Джордж, който стоеше от лявата ѝ страна, добре скрит зад стената.

— Сър Дейвид — заяви той, след като надникна бързо над укритието си.

— О, много добре.

— Да, този заслужава проклятието, което ще му се изсипе на главата.

— Надявам се да е достатъчно лепкава.

— Младият Питър се окапа леко с нея и отвратителната смес не изчезна дори след обилно поливане с вода и зверско търкане.

— Опитаха ли отварата ми за почистване?

— Да, и не се получи, но от толкова опити да я изчистим, туниката чак се скъса.

— О — намръщи се Джилиан, — отварата мина направо през туниката и полепна по кожата му, нали?

— Да, но не това го разтревожи. Той каза, че кожата му започнала да пари и се наложи да се облее с вода.

— Изгори ли го? — Гласът на Джилиан бе изпълнен с ужас.

— Не. Веднага щом започна да го мокри, ужасното чувство изчезна, но кожата му стана изключително зачервена. Предполагам, че

заради цялото това чесане — Джордж потърка сивата си брада, — има само лек обрив.

Джилиан се отпусна облекчена.

— Слава богу. Не искам да нараня някой. И все пак трябва да внимаваме да не изсипете сместа на главите им. Може да нараните очите им. — Джилиан забеляза, че Джордж ѝ хвърли същият отвратен поглед, който и Джеймс.

— Тези, които се приближават към нас, не са особено загрижени за здравето ни — напомни ѝ Джеймс. — Определено изглеждат готови да се бият и да убиват. И тъй като те са там долу, а ние тук горе, е почти невъзможно да не излеем от тази помия върху главите им.

— Възможно е. Просто кажете всеки да изкрещи „Покрийте си очите!“, преди да изсипе съда си. — Когато Джордж и Джеймс предадоха заповедта ѝ на останалите, Джилиан не бе изненадана да чуе няколко стона, малко смях и куп коментари за това колко са меки жените. — Надявам се някой тук да успее да изсипе голямо количество от тази гадост върху глупака, който предвожда нападението — добави тя, виждайки приближаването на леърда.

Сър Дейвид Гауди дразнеше Джилиан като обрив от коприва. Той бе заслепен от собствената си персона и тя бе сигурна, че е от типа мъже, които смятат, че жената има само едно предназначение, и вероятно смяташе, че ѝ прави голяма услуга, отнемайки ѝ управлението на Ал-давок. Джилиан с радост би го заключила в една стая с жените от нейното семейство за няколко дни на мъчения и проповеди.

— Значи ако всичко това се провали и си принудена да избираш съпруг измежду тези тримата, обзалагам се, че ще избереш него — сухо заяви Джеймс.

— Този простак? Не мисля така.

— Лейди Джилиан — кресна съм Дейвид, — готова ли сте да се предадете?

— Защо да го правя? — попита го тя.

— Защото цялата ми проклета армия е под стените ти!

— Само след миг наистина ще се почувстват прокълнати — промърмори тя, карайки Джеймс и Джордж да се разсмеят. След това викна: — Стените ми са много високи и здрави, сър Дейвид, а освен това армията ви не ми се вижда много голяма.

— Нима ще рискуваш живота на хората си, за да запазиш моминството си?

— И земята си. Но да ви призная, много ценя моминството си. Всъщност обмислям да стана монахиня и да дам тези земи на църквата.

— Само през мъртвото ми тяло!

— Жалко е, че съм прекалено добродушна, за да приема предизвикателството — промърмори Джилиан и щом видя, че сър Дейвид заповядва на хората си да нападат, тя извика: — Сега, мъже! Преди някой от тях да е пратил стрелата си към нас!

— Пазете си очите! — креснаха всички в един глас.

Джилиан бе доволна от начина, по който всички ѝ се бяха подчинили. Тя може и да беше дребничка жена, но хората в Ал-давок не се колебаха да ѝ покажат, че я приемат за свой леърд. Вероятно от голяма помощ бе фактът, че мъжете, които доведе със себе си, приемаха за най-правилно да им заповядва, но това не ѝ попречи да се почувства опиянена от сегашния миг.

Когато смрадливата отвара бе изсипана през защитните стени, изведнъж настана изумителна тишина долу при мъжете под тях. Джилиан се зачуди дали причината за мълчанието им бе ужас, когато мъжете може би са помислили, че върху тях е излято врящо масло, или зловонието ги бе накарало да останат безмълвни. Тогава започнаха крясъците и проклятията. Поглеждайки надолу, тя почувства лека симпатия към мъжете. Защитниците на крепостта бяха изсипали течност по цялата дължина на стената и възможно най-далеч. Тя забеляза как няколко странни предмета полетяха във въздуха, за да ударят мъжете, които бяха прекалено далеч от стените, за да бъдат залети от сместа. Джилиан празнуваше с останалите на стената, когато някои от летящите предмети улучиха сър Дейвид.

— Какво беше това? — попита тя сър Джордж.

— Някои от жените се сетиха, че част от отварата може да бъде напълнена в свински пикочен мехур и хвърлена по-далеч от стената — отвърна сър Джордж. — Първо го изпробвахме с вода. Получи се добре, не мислите ли?

— Много добра идея. Колко прасета жертвахме за тази кауза?

— Не много. Използвахме и останалите черва, не само мехура. Сега май е по-добре да не гледате, милейди. Някои от мъжете на Гауди

започнаха да свалят дрехите си.

— Да, доста голи задници тичат нагоре по хълма. Срамота е, че оставиха тук дрехите си, тъй като това ще задържи вонята по-близо, отколкото бихме искали.

— Мога да изпратя няколко момчета да ги съберат на купчина и да ги изгорят. Не мисля, че в момента има някаква опасност. Обаче може би ще ни замърсят реката.

— Течението е бързо, тъй че не мисля, че има за какво да се тревожим.

— Мислите ли, че следващият леърд ще се появи скоро?

— Не — отвърна Джеймс. — На сутринта. Изглежда смятат да действат директно. Приближават се, питат дали Джили смята да се предаде и след това нападат. Днес беше ред на сър Дейвид. Останалите ще изчакат да видят дали той ще пробва още нещо тази вечер.

— О, значи мислиш, че са си дали по един ден на човек? — попита Джили.

— Да. Един ден за всеки да опита късмета си. Ще оставим стража на стените за всеки случай, но смятам, че тази нощ няма да се случи нищо повече.

— Мислиш ли, че сър Дейвид ще се върне?

— Може би ще иска да опита отново, но ще му е трудно да накара мъжете си да застанат още веднъж под тези стени, докато очите ги болят от силната миризма.

— Тогава нека да се оттеглим някъде, където не мирише толкова ужасно и да измислим какъв ще е следващият ни ход.

* * *

— Мислиш ли, че ги заля с врящо олио? — Дърмот се обърна към Конър, докато гледаха хаотичния бяг на мъжете на сър Дейвид.

— Не мисля, че би била толкова брутална — отвърна Конър, усмихвайки се щом видя, че голяма част от войните на Гауди тичат голи по поляната. — Ако бе направила нещо толкова жестоко, почти всички щяха да са се превърнали в живи факли, и макар отчаяно да се опитват да свалят дрехите си, не виждам никакъв дим.

Покрай тях задуха лек бриз, докарвайки ужасна воня. Очите на Конър се разшириха, когато Дърмот сложи ръка на носа си и започна да проклина. Той също закри носа си и забеляза, че и мъжете от малката му армия са направили същото в отчаян опит да се защитят от зловонието, което се приближаваше към тях.

— Изсипала е съдържанието на ямите от нужника върху тях — каза Дърмот.

— Ако нужниците на Ал-давок миришат така, никой не би останал зад стените му — промърмори Конър, забелязвайки, че след първоначалния шок, смрадта остана да се носи около тях.

— Развалени яйца — каза един от мъжете, посмял да подуши въздуха.

— Не, това е свински тор — обади се друг.

— Все още мисля, че е съдържанието на нужника — каза Дърмот.

— А аз мисля, че е всичко това, което изредихте. — Конър поклати глава. — Момичето сигурно е събрало всяко вонящо нещо в крепостта и го е изсипало в дяволската си смес. И между другото, мъжете си свалят дрехите, от което подозирам, че е направено с цел да полепне бързо.

Ходът ѝ бе много умен, помисли си Конър. Беше победила врага, без да му позволи да пусне нито една стрела. Напълно безкръвна победа. От самото начало Конър бе мислел, че лейди Джилиан няма да позволи хората ѝ да пострадат, и беше доволен да разбере, че не е сгрешил. Сега вече бе станало очевидно, че тя ще опита всичко, без да пролее кръвта на мъжете, опитващи се да се домогнат до земите ѝ.

— Мислиш ли, че сър Дейвид ще се пробва отново? — попита Дърмот. — Има време до изгрев-слънце. Остават още няколко часа.

— Може и да иска, но не, не мисля, че ще нападне отново. Мъжете му няма да рискуват да бъдат полети отново. А и като ги гледам, повече от половината от тях са голи. Вярно е, че сме свикнали да се бием и голи, но подозирам, че мъжете ще искат да облекат нещо, преди отново да нападнат.

Дърмот се засмя, след което се намръщи, поглеждайки към стените на Ал-давок.

— Мислиш ли, че тя има още от дяволската си отвара? Може да има достатъчно, за да отбие още две атаки.

— Съмнявам се. Но така или иначе утре ще научим отговора, когато сър Робърт и мъжете му приблизят към стените. Подозирам, че ще го направят много, много внимателно. Сър Робърт може да не изпитва такова пренебрежение към дамата, колкото сър Дейвид, но все пак той смята, че няма да му е трудно да победи. По тази причина беше толкова ядосан, че не беше пръв. След това, което се случи, мисля, че той ще се държи с повече уважение към нея.

— Очакваш тя да го надхитри, нали?

Конър кимна.

— Истината е, че няма да се изненадам, ако първия път тя победи и трима ни.

— Е, поне ще се моля нашата загуба да не е толкова зловонна.

* * *

Джилиан скръсти ръце на гърдите си и погледна към двете купчини билки, сложени на масата в голямата зала. Втората победа над врага нямаше да е толкова лесна. В плана ѝ имаше прекалено много неща, които можеха да се объркат. И все пак тя изпитваше отчайваща нужда да победи сър Робърт, ако той бе следващият, който щеше да застане пред портите ѝ. Макар да не знаеше защо, тя имаше чувството, че той може да победи и да я замъкне пред олтара. Бе красив мъж и изглежда бе образован, но въпреки това цялото ѝ същество се бунтуваше при мисълта да се омъжи за него.

— Е, нещастни ли ще ги направим — попита Джеймс, сочейки към едната купчина с билки, — или щастливи? — посочвайки към другата.

— Не съм сигурна — въздъхна тя, — ако се появи вятър и той задуха в нашата посока...

— Кълна ви се, милейди, по това време на годината — каза Джордж — вятърът винаги духа откъм реката зад нас.

— От което следва, че пушекът ще се насочи към тях — каза тя, потърквайки с пръсти слепоочието си.

— Разбира се, димът ще стигне и до другите двама леърда и техните мъже.

— Така им се пада. Не бива да стоят там и да умуват как да вземат това, което е мое.

— О, да, така е.

— И по тази причина не ме тревожи, че пушекът ще стигне до тях.

— Та какво да е? Добър или лош? — ухили се Джеймс, когато Джилиан му се оплези.

— Мисля да бъдем добри. Не че се съмнявам в думите ти, Джордж, но съдбата и времето може да се съюзят срещу нас и вятърът да насочи пушека в нашата посока. Затова, ако има опасност да го вдишаме, е най-добре да бъде този, който ще ни успокои и най-вероятно ще ни приспи. Другият може да причини доста щети дори само като се докосне до кожата ни.

— Добре тогава, нека сме добри — съгласи се Джеймс. — Ако пушекът се насочи към нас, дебела превръзка пред лицето може да бъде достатъчна защита.

— Може. Ще се погрижим всеки да има такава, преди да започнем.

— Другият проблем е как да накараме врага да остане близо до огъня, който ще накладем. След като видяха какво се случи с първия от тримата, със сигурност ще очакват да ги изиграем. Все пак ще е сутрин и ще ни видят, когато подготвяме огньовете.

— Няма да ни видят, ако ги подготвим преди изгрев-слънце. Имаме ли достатъчно дърва, Джордж?

Мъжът кимна.

— Имаме, ще изчерпаме запасите си, но няма нищо. Ще съберем още.

— Все още не сме измислили начин да привлечем глупаците до огньовете — напомни й Джеймс. — Има един начин, но не бих искал да те притискам да го правиш.

— Да, нямаме друг избор. — Джилиан поклати глава. — Никога не съм разбирала защо действа така на хората, но това е неоспорим факт, и ще съм глупачка да не го използвам.

— Какво да използвате? — попита Джордж.

— Тя ще пее на следващия леърд и на мъжете му — отвърна Джеймс.

— Е, момиче, сигурен съм, че имаш хубав глас, но... — Джордж се скова, когато Джеймс го хвана за ръката.

— Попей малко на Джордж — каза той на братовчедка си.

Джилиан въздъхна, събра ръце пред себе си и изпя най-кратката песен, за която се сети. Тишината, която настана в залата, не я изненада. Това се случваше постоянно. Тя се обърна наоколо и забеляза, че не само Джордж слуша изпълнението ѝ, нито пък бе единственият, който изтриваше сълзите от лицето си.

— Песента беше весела — промърмори Джилиан.

— О да, беше — съгласи се сковано Джордж. — Наистина весела.

Джеймс се засмя и целуна Джилиан по бузата.

— Не можеш да я чуеш така, както я чуваме ние, момиче. Дори да не довършиш песента, за нас тя пак ще е прекрасна. Песента ти гали ушите и покорява душите ни. Благословени сме от ангелите, и когато пееш, можем да усетим докосването им.

— Сега вече съм засрамена — прошепна тя, покривайки с длани пламналите си бузи.

— Гледай да не бъдеш толкова срамежлива, докато пееш на враговете ни по изгрев-слънце.

— Мисля да кажа на нашите момчета да си запушат ушите — обади се Джордж.

Джеймс кимна.

— Добра идея. Не искаме хората ни да се омагьосат от песента ѝ и да не забележат, ако посоката на вятъра се смени, или ако леърдът се усети, че сме му поставили клопка. Със сигурност не искаме да се омаем от собствените си билки. — Той погледна към Джилиан и кимна. — Как ще действаме, момиче?

— Трябва да запалим билките. Пушекът ще успокои мъжете, ще ги накара да се чувстват така, сякаш сънуват. Някои от тях ще бъдат замаяни, а други ще мислят, че сънуват, затова няма да забележат, когато навън излязат нашите мъже, за да ги ударят по главите. Мислех да запалим няколко стрели и да ги запратим към билките. Но няма да се получи, тъй като веднага щом пуснем стрелите, те ще си помислят, че ги нападаме. Не мисля, че пеенето ми ще има ефект, ако са ядосани от летящите към тях стрели.

— Вярно е. Може просто да пуснем билките.

— И това ще привлече вниманието им. Мисля, че е най-добре да не привличаме внимание към огньовете.

— Може до всеки огън да оставим по едно момче — каза Джеймс.

— Дали ще е безопасно? — попита Джордж.

— Достатъчно безопасно ще е. Никой няма да намери за странно, че няколко момчета наглеждат огньовете. Само глупак би оставил огън без наблюдение. Когато момчетата видят приближаването на мъжете, ще хвърлят билките в огъня и ще побързат да се приберат зад стените.

Джордж кимна.

— Всички ще станат свидетели на бързото им оттегляне, и никой няма да сметне за странно, че не са изгасили огньовете — промърмори Джилиан.

— Достатъчни ли са, Джили? — попита Джеймс, взимайки едната торбичка с билки. — Не ми изглеждат много.

— Ще стигнат да усмирят цяла армия. Просто не съм сигурна дали ще направят пушека достатъчно силен, че да ги приспи.

— Имаме още — каза Джордж.

Джилиан погледна към купчината билки, която би могла да замае всички нападатели, и се обърна към Джордж.

— Откъде?

— Ами една от жените в селото, старата Хилда, събира всякакви билки, когато им дойде времето. Без значение дали имаме нужда от тях, или не. Тя ги складира тук. Точно това определено цвете расте много свободно наоколо. Имаме цяла бъчва от него, изсушено и прибрано на сухо място. На старата Хилда ѝ плащаме за всяка билка, която донесе. Не много, но последния път не искаше да ни го даде, тъй като не използвахме това, което бе приготвила. Освен това има позволение да идва тук всеки път и да си взима каквато билка пожелае. Мисля, че ѝ допада идеята да има достъп до цял склад с билки, които лично е събирала.

— Донеси ги, Джордж. Ще се погрижим да не изхабим всичките, за да останат за лек против болка — увери го тя, като го натовари с билките, които нямаше да използват. — Ще направим няколко кесийки с билки за момчетата, които ще ги хвърлят в огъня и ще запазим няколко и за нас, ако решим, че воините имат нужда от по-голяма доза.

— Милейди, а ако плана ни успее и врагът заспи на земята, какво ще ги правим?

— Ами, ако никой от мъжете на леърда не е в състояние да се движи, ще излезем и ще вземем оръжията им.

— О, боже. Мисля си, че когато мъжете се опитат за втори път да се изправят срещу нас, няма да се заблудят толкова лесно.

— И аз мисля така, но се моля баща ми да е пристигнал дотогава. Ако се забави... е, както казах и преди, няма да позволя някой да пострада, само защото искам да се спася от нежелано пътуване към олтара.

* * *

— Готова ли сте да се предадете, лейди Джилиан?

Джалиан гледаше надолу към сър Робърт, който изглеждаше доста красив на огромния си черен жребец. Вятърът днес бе на нейна страна, помисли си щастливо тя, докато гледаше как нежният бриз издухва пушека към сър Робърт и мъжете му. Димът се вихреше около тях и нямаше как да избегнат да го вдишат, за което свидетелстваше и покашлянето, което се чуваше от време на време.

Поемайки си дълбоко дъх, тя се изправи на стената, а Джеймс побърза да я хване за глезените, за да я задържи на място. Братовчед ѝ бе настоял да облече най-хубавата си рокля в златисто и слонова кост и да остави косата си пусната. Когато видя погледите на мъжете на сър Робърт, Джеймс разбра, че е направил правилния избор, смятайки, че видът ѝ ще ги плени почти толкова, колкото песните ѝ щяха да пленят умовете и душите им. Тя се молеше пушекът да си свърши работата ефективно.

— Не, сър Робърт, по-скоро смятам да не го правя — викна тя в отговор.

— Защо сте се качила там горе? Да не искате да ме привлечете по-близо до стените, за да ме залеее с миризливата си отвара?

— Разбира се, че не, сър. Използвахме тази техника вчера при сър Дейвид. Човек винаги трябва да бъде изобретателен и да не се повтаря.

— Разбира се. Е, слизайте от тази стена. Не искам да бъдете убита по време на атаката.

Той поклати глава, сякаш да прочисти мислите си. Джилиан забеляза, че няколко от воините са се ухилили глуповато, а други дори бяха насядали по земята. Димът от горящите билки вече вършеше работа.

— Цялата тази борба да спечелите правото да вземете бледата ми малка ръка и да ме обвържете в брачен съюз ми напомня за една песен, която някога бях чула. — Тя се усмихна надолу към сър Робърт и се развесели още повече, когато той отвърна на усмивката ѝ, преди отново да разтърси глава. — Чух песента във Франция. Знаете ли френски, сър?

— Така мисля. Със сигурност трябва да знам. Майка ми е францужойка.

— Звучи така, все едно се е напил — обади се Джеймс.

— Предполагам, че се чувства като пиян — отвърна Джилиан и започна да пее.

Джилиан вложи цялото си сърце в пеенето, избирайки песни, които харесва, истории и поеми, които караха кръвта ѝ да кипи. Тъкмо бе свършила с петата си песен, когато Джеймс я спря. Докато братовчед ѝ ѝ помагаше да слезе от стената, тя погледна надолу към сър Робърт и мъжете му. Повечето от тях бяха налягали пред защитната стена на замъка. Малкото, които бяха успели да се отдалечат, или вече бяха паднали на земята, или се лутаха лениво наоколо, потънали в блянове.

— Джеймс, не мога да повярвам, че това наистина проработи — каза Джилиан.

— Нито пък аз — каза той, смеейки се, преди да я целуне по бузата. — Ела, нека да ги обезоръжим.

— Да, огньовете почти изгаснаха и не знам колко време мъжете ще останат в безсъзнание.

— Остана един.

— Да — съгласи се тя и погледна към лагера на Макенрой и към високата фигура, която едва се забелязваше на фона на гората. — Ще ни е много трудно да измамим точно този.

— Тя ги изби всичките — шокирано прошепна Дърмот.

— Не е. — Конър поклати глава отвратен, когато един от мъжете на сър Робърт, препъвайки се, стигна от един от хората на Конър и започна да му обяснява каква добра дружка е той. — Това е някаква отвара, която е отнела ума им, заслепявайки ги от щастие. — Той погледна към мъжа, който се бе сринал на колене, крещейки към небесата. — Или ги е хванала като в капан в сънищата им. Има късмет, че никой от мъжете на сър Робърт не е луд.

— Но те нито са яли, нито са пили нещо.

— От дима е. Когато той ни обгърна, не почувства ли... — Конър млъкна, тъй като не успя да се сети за думата.

— Мир? Мир навсякъде около нас?

— Именно. Димът и гласът й. Те уловиха горкия сър Робърт и мъжете му, както паяк улавя мухата в мрежите си.

— Да, това е странно. Едва не изгубихме стария Найджъл, който се опита да се приближи, привлечен от гласа й. Щом от такова разстояние бе трудно да й се устои, нищо чудно, че Робърт и мъжете му останаха като приковани там, докато димът ги обгръщаше. — Той посочи към портите на Ал-давок, които в момента се отваряха. — Ето сега ще ги убият.

Конър вдигна ръка, за да спре мъжете си, които мислеха, че ще станат свидетели на коравосърдечното убийство на безпомощни мъже.

— Не, погледнете. Взимат им оръжията. Слушай ме като ти говоря. Това момиче не иска кръвопролития. Щеше да им е много полесно да пронжат със стрела Гауди или Далглеш. Вместо това тя прекарва часове в приготвяне на отвари и билки, с които да отблъсне нападението, без да се пролее и капка кръв. И го стори два пъти.

— Разбирам защо взимат оръжията на сър Робърт и мъжете му, но защо ги събличат?

— Вероятно за да добавят и малко унижение. Тя трябва да внимава. Малко мъже приемат добре унижението, особено ако им е сервирано от такава дребничка жена. Можех да чуя как сър Дейвид проклинаше през цялата нощ. Подозирам, че скоро сър Робърт ще му приглася.

— И ще гледат внимателно какво е решила да ти причини.

— Да. — Конър наблюдаваше как мъжете се върнаха в Ал-давок, оставяйки зад себе си повечето воини напълно голи. Дори конят на Робърт изглеждаше полузаспал, докато го вкарваха зад защитните стени. — Ще са нетърпеливи да видят поражението ми.

Очите на Дърмот се разшириха леко.

— Нима очакваш да бъдеш победен от това зверче?

— Боя се, че да. Ако не друго, как човек би могъл да се предпази и да предвиди подобни хитрини? Воняща отвара, която се залепва за мъжа, и дим, който отнема разума му? Да, мисля, че триковете й ще доведат и до нашата загуба.

— Много си спокоен за мъж, който ще се изправи пред унижението.

— Ще се осланям на стратегията си, гледайки на нея като на необходима част от стъпките, които трябва да извървя, за да спечеля тази битка.

— Аха, ясно, стратегия. Много мъдро. И каква точно е тази стратегия?

— Всяко момиче, дори толкова умно като лейди Джилиан Мъри, по някое време ще изчерпи хитрините си.

ЧЕТИРИ

Червените проблясъци на зората осветиха нощното небе, докато Конър стоеше и гледаше към Ал-давок. Не беше излъгал брат си, казвайки му, че ще приеме унижението, на което вероятно щеше да го подложи тази дребна дама. Но това не значеше, че ще го приеме лесно. Това не бе точно битка, а по-скоро игра на надхитряване и щеше да му се наложи да научи правилата. Дразнеше го фактът, че не можеше да предположи какво му е подготвила и как би могъл да спре заплахата, пред която щеше да се изправи. Каза си, че трябва да е благодарен за желанието ѝ да избягва кръвопролития, защото в противен случай щеше да му се налага да мине през гробовете на Гауди и Далглеш, само за да се изправи пред собствената си смърт.

— Конър — повика го Дърмот, приближавайки се към брат си, — Кноби^[1] се върна и има да ти казва нещо.

Леърдът погледна високия млад мъж, който бе толкова слаб, че името, което носеше, бе далеч от истината, и търпеливо зачака доклада му. Играта бе започнала. Той бе сигурен в това.

— През последните няколко часа хората напускат Ал-давок, леърд — каза Кноби с изненадващо дълбок глас, имайки предвид колко тесни са гърдите му.

— Сигурен ли си, че го напускат? — попита Конър.

— Какво друго могат да правят?

— Да играят играта — промърмори Конър, сигурен в предположението си, макар още да не знаеше какъв ще е този път капанът. Как очакваше да победи него и войните му сам-сама?

— Разкажи ми точно какво видя. Бавно и внимателно.

— В началото се туткаха. Един или двама души излизаха известно време един след друг. След това започнаха да стават повече и повече. Всички носеха разни неща. Всички се насочиха в различни посоки, като плъхове, които напускат потъващия кораб. Подозирам, че се боят, че играта скоро ще загубее и нямат желание да умират, само защото момичето не желае да си избере съпруг.

Имаше смисъл. На лейди Джилиан ѝ бе дадена възможността да избира между трима могъщи леърди. Защо хората в Ал-давок биха се съгласили да пролеят кръвта си, само защото господарката им отказва да се омъжи? Тя можеше да се смята за техен леърд, но хората не бяха глупави и виждаха, че тя е просто една жена, получила правото да управлява земя, дадена ѝ от лековерен роднина. Защо някой би искал младо момиче за леърд, вместо доказан рицар като Робърт или Дейвид? И все пак Конър все още изпитваше подозрения.

— Мъжете на баща ѝ напуснаха ли крепостта? — попита той. — А братовчед ѝ?

— Не. Не видях никой от тях.

— Те ще останат с нея — каза Дърмот.

— Естествено, че ще останат — промърмори Конър. — Шестима мъже. И една побъркана девойка.

— Дори те трябва да осъзнаят, че сами не могат да удържат крепостта.

— И тъй като тя доказва, че не иска кървава разправа, вероятно дори няма да опитат. — Той подпря ръце на бедрата си и се намръщи, гледайки към крепостта. — Щом останалите напуснат, вероятно на нас ще позволят да влезем зад защитните стени.

— Да, но защо изглеждаш така, сякаш не вярваш на големия си късмет?

— Защото наистина не вярвам. Всичко изглежда толкова правилно, толкова рационално, но се съмнявам това да е истината. След като всички в Ал-давок се опълчиха на атаките на Дейвид и Робърт, защо точно сега са избрали да я оставят да се бори сама?

Дърмот въздъхна.

— Защото всички знаят, че ти си по-добър воин?

— Това би ми допаднало, но не мисля, че е причината.

— Защото малките ѝ хитрини са се изчерпали и ще ѝ се наложи наистина да се бие с нас?

— Вероятно. И все пак усещам, че е капан. — Той изкриви лице в гримаса и почеса врата си. — Проклети да са тя и игричките ѝ. Всеки инстинкт в мен крещи, че това е клопка, но се налага да вляза в нея. Днес е моят шанс да се опитам да спечеля наградата и досега тя със сигурност ще се е досетила, че сме си отделили само по един ден.

Знаейки това, мога да я накарам да ме чака напразно, но пак аз ще съм губещият.

— Значи, макар да знаеш, че това е клопка, ще влезеш в нея?

— Какъв друг избор имам? Поне знаем със сигурност, че не отиваме към гибелта си.

— Да, това е някакво успокоение.

— Кажи на всички да вземат само по едно оръжие. Не искам да замая всички ни, както замая Робърт и мъжете му, и да се приберем в лагера без оръжията си.

— Добре, ще предам на мъжете. Ще потърся и нещо, с което да покрия семейните си скъпоценности. Забелязах, че мъжете на Робърт, които носеха защита за нежните си части, бяха оставени по тях. Не ми се иска да се разкарвам гол-голеничък обратно към лагера.

Конър направи гримаса, щом остана сам и се замисли за хубавите ленени бричове, които носеше под дрехите си. Ако те бъдеха изложени на показ, се надяваше всички да помислят, че това е само някаква прищявка от негова страна. Нямаше желание светът и хората му да научат, че ги използва, за да предпазва кожата си, която беше прекалено чувствителна към вълна и други по-груби дрехи. Непоносимостта му към определени материи не бе особено мъжествена и не искаше никой да разбере за съществуването ѝ. Поне донякъде се чувстваше по-добре, знаейки, че двама от братята му страдат от същото заболяване.

Когато слънцето се показва напълно на хоризонта, Конър бе готов. Мъжете му бяха изнервени колкото и той, макар да бяха оставили няколко воина да пазят оръжията и конете им в лагера. Конър можеше да види как мъжете на Гауди и Далглеш се подреждат, за да го наблюдават. Надяваше се зрелището да не е особено интересно, като пристъпи напред тихо, следван от мъжете си.

* * *

— Тръгна насам — обяви Джеймс, нахлувайки в голямата зала, следван от петима войни на клана Мъри. — Той и мъжете му идват пеша.

— О, бои се да не открадна коня му, както сторих със сър Робърт — каза Джилиан и се настани по-удобно в стола на леърда.

— Не си откраднала коня. Той беше военна плячка.

— Е, мисля да го върна, когато всичко това приключи.

— Защо? Хубав кон е.

— Така е, но сър Робърт явно много държи на звяра си. Дори докато хората му го влачеха към лагера му, той настояваше да му върнем коня. — Джилиан се ухили. — Никога досега гол мъж не ми е крещял. — Тя се изкиска, когато мъжете се засмяха силно, и след това стана отново сериозна. — Дали ще се хване в капана?

Джеймс кимна.

— Какъв избор има? Днес е неговият ден. Неговият ред. Трябва да направи нещо.

— Мислиш ли, че подозира капана?

— Ако има капка мозък в главата, ще заподозре нещо. Но според мен няма шанс. Сега той е на ред и трябва да направи опит, дори да знае, че има нещо нередно. — Братовчед ѝ огледа масата, натежала от хляб, сирене, вино и всякакви плодови пити, каквито може да поиска човек. — Сигурна ли си за това?

— Не. — Джилиан се засмя и сви рамене. — И тук има риск, като с предишните две атаки.

— Но тогава рискът не беше толкова голям. Другите не се оказаха на една ръка разстояние от теб.

— Да, но при мен има шестима добре въоръжени рицари, които ще го откажат от желанието да ме сграбчи. Отивай да посрещнеш него и мъжете му. След няколко дни около лагерния огън кой би устоял на това? — Джеймс и останалите се съгласиха с половин уста. — Има риск, но има и голяма вероятност всичко това да подейства.

— Знам. Но ако не е пълен глупак, ще внимава какво яде и какво пие.

— А аз не мисля, че е глупак, и по тази причина аз също ще се храня и пия с него и мъжете му.

Джеймс изруга тихо.

— Точно тази част от плана ти мразя най-много. Просто не яж и не пий прекалено много. Изтърсак като теб може да се приспи за дни с това чудо.

Джилиан скръсти ръце на гърдите си и се загледа в развеселените мъже.

— Вярвам, че чувам треперещия глас на Джордж.

— Значи леърдът е влязъл в устата на лъва — обяви Джеймс, заставайки до стола на Джилиан, докато войните на Мъри се наредиха зад нея.

— Да, както сам каза... какъв избор има?

Когато сър Конър и мъжете му влязоха в залата, следвайки Джордж, Джилиан почувства как пулсът ѝ се забързва. Знаеше, че измамата, която смяташе да направи, е много опасна. Сър Конър Макенрой бе впечатляващ мъж. Тя се съмняваше, че на света има жена, която, щом го види, няма да се разтрепери очакващо. Той бе едър, силен и красив, оживял викинг от легендите. Избута тези мисли настрани и му се усмихна, виждайки подозрителния поглед, който леърдът хвърли към препълнената маса.

— Очакваше ме, нали? — попита той, настанявайки се на стола вдясно от нея.

— Да, щом осъзнах, че съм останала сама — започна тя.

— Не напълно сама. — Конър хвърли бегъл поглед към шестимата мъже, застанали на стража зад нея, преди да погледне в прекалено невинните ѝ очи. — Мога да те грабна още сега и да те отведа оттук.

— Не мисля, че това ще се хареса на мъжете ми.

— Но ти вече доказва, че не искаш да бъде проливана кръв.

— Така е, докато не бъда притисната до стената... — Тя сви рамене, усмихна се и махна величествено с ръка към храната и питиетата, поставени пред мъжете му. — Не е ли по-добре да седнем, да хапнем и да решим спокойно този проблем? — По циничния, очевидно развеселен поглед и вдигнатата вежда тя реши, че мъжът няма да падне толкова лесно в капана ѝ.

— След това, което стори с останалите, защо да ти се доверявам и да приемам храната и питиетата, които ми предлагаш?

— Но да... Напълно разбирам.

Джилиан бе горда от леко обидения тон, който се прокрадна в гласа ѝ. Тя напълни чашата си вино от едната кана, след това си взе парче от всеки поднос с храна на масата. Този път можеше да яде без страх. Подправената храна беше наредена измежду останалата,

специално за този момент, а половината от каните с вино също бяха чисти. Ако имаше късмет, мъжете щяха да ядат и да пият достатъчно, че да изпаднат в безсъзнание, преди да се наложи да опитва от опасните храни и напитки. Срещайки подозрителния поглед на Конър, тя отпи голяма глътка вино и отхапа парче от меден сладкиш.

Конър въздъхна раздразнено, когато мъжете приеха действията ѝ за чиста монета и веднага се настаниха, започвайки да си раздават вино и храна. Той не вярваше, че малкото ѝ представление доказваше каквото и да е било, но предположи, че ако открито ѝ покаже недоверието си, ще я обиди. Шестима добре въоръжени мъже вероятно нямаше да приемат добре отказа му, а той наистина не искаше да ги убива.

Реши, че няма да се храни, но ще пие вино.

— Какво искате да обсъдим? — попита той, като изсипа малко мед върху парче хляб. — Не съм спечелил Ал-давок, нали? За нещастие и вие не сте моя. — Той почувства странния порив да се усмихне, докато гледаше как тя се подразни, чувайки одобрителните викове и смеха на мъжете му, породени от смелостта му.

— Е, нека бъдем точни — усмихна се нежно Джилиан, — не сте превзел Ал-давок. Аз ви позволих да влезете тук.

— Много бързо мога да сложа край на тази приятна дискусия — той вдигна ръка, когато мъжете му посегнаха към мечовете си, — но няма да го направя. Ще ви кажа истината, обаче. Подозирам, че ни пуснахте в крепостта по точно определена причина.

— Тъй като бяхте поканен, смятах, че бихте могли да спазите правилата на учтивост и гостоприемство.

— Нима? Много доверчиво от ваша страна. — Неспособен да устои, той си взе няколко от сладкишите на масата. — Защо продължавате да се съпротивлявате? Ще трябва да приемете един от нас, ако наистина държите да не се пролее кръв.

— Може би нямам желание да се омъжвам.

— Ако имате намерение да ми преразказвате историята, че искате да ставате монахиня, не си правете труда. Не повярвах на това, както не ви повярва и Дейвид.

Когато той сложи няколко кексчета в чинията ѝ, тя прокле на ум, тъй като тези бяха от подправените. Щеше да ги остави за последно. И все пак, след като вече бе изяла няколко неща, тя предположи, че няма

да е много подозрително, ако не яде повече. От начина, по който мъжете от клана Макенрой опустошаваха храната и виното, тя бе сигурна, че не след дълго ще е спечелила поредната победа.

— Яж, момиче — сухо ѝ каза Конър, — няма да ти е излишно да добавиш малко месо на костите си.

— Ако смятате да ме убедите да се омъжа за вас, малко ласкателства няма да са излишни — озъби му се тя, вместо само да промърмори думите си, тъй като бе подразнена, че в гнева си бе изляла едно от подправените кексчета.

— Това искаш, така ли? Защо? В крайна сметка мъжът винаги получава това, което е искал по начало, парите или земята, която идва с невястата.

Тя едва не го зяпна невярващо. Не можеше да е сигурна дали наистина мисли така, или нарочно си играе с нея. Подразни я знанието, че в циничните му думи има капка истина, но никога преди не бе чувала някой да го заявява толкова открито. Фактът, че мъжът вероятно не вярва в нещата, които са от жизнена важност за семейството ѝ, я разтревожи повече, отколкото искаше да си признае. Колкото и да се опитваше, не можеше да разгадае какво мисли или как се чувства той. Протягайки се към него, тя се почувства така, сякаш се блъсна в каменна стена, но не бе сигурна дали да не вини за това билките, които бяха сложили в храната.

— Ако мислиш така, защо въобще се занимаваш? И защо вие тримата въобще настоявате за тази лудост? Нямам намерение да създавам проблеми и съм решила всичко да остане така, както е било досега.

— Ти си необвързана девойка. Когато научихме, че земите вече не са владение на леърд Макмилън, щяхме да се опитаме да купим земята. Когато кралят ни каза, че земите са във владението на неомъжена жена, планът ни се промени и решихме, че най-доброто решение е един от нас да се ожени за нея. Съществува възможността да се омъжиш за някой по-силен леърд, който може да хвърли око на някои от нашите земи.

Конър се облегна назад, чудейки се защо бе изпитал такова желание да е откровен с нея.

— Това, че искам да предотвратя враг да се настани до земите ми, е пълна глупост. На двадесет и осем години съм, време ми е да се

задомя, а това са едни наистина хубави земи. Бих предпочел да избереш да се омъжиш за мен, но ще се примиря дори ако избереш някой от другите двама леърди. Не разбирам защо се колебаеш. Всеки от нас е млад, силен, не сме грозни, можем да ти дадем деца и да ти предложим защита, ние имаме собствени земи и не сме бедняци. Мисля, че малко момичета биха се оплакали, че им дават подобен избор. Това ме кара да се замисля защо играеш тези игрички, особено след като е очевидно, че не искаш да се впускаш в истинска битка. Печелиш време. Защо?

— Трябва ми време татко да дойде и да реши този проблем — озъби се тя, мислейки си, че никога не е чувала някой да говори за брака толкова студено, без да покаже грам интерес към жената, за която иска да се венчае.

— Разбирам. И не мислиш, че той би одобрил възможността, която ти предоставяме?

— Не — заяви тя и не се изненада от невярващия му поглед. — Баща ми не е като вас, които се интересувате само от земите, но не и от мен. Ние в клана Мъри вярваме, че мъжът и жената сами трябва да изберат за кого да се венчаят, и то по любов, а не заради земя и пари.

Когато невярващото му сумтене се превърна в дълга прозявка, Конър се намръщи. Почувства бегла тревога, когато погледна мъжете си и те всичките се бореха да останат будни. Поглеждайки към лейди Джилиан, той забеляза, че и тя се прозява и изглежда сънena. Конър почувства желание да се разсмее, резултат от отварата, която им бе дала. Чувайки отчетливо тупване, той осъзна, че мъжете му започват да падат в несвяст от масата. След бърз поглед към виното си, той погледна и храната в ръката си.

— Отровила си храната — каза той.

— Не съм я отровила. Просто сложих нещо, което да ви приспи. — Джилиан отново се прозя. — Все пак не бих отровила и себе си, нали?

— Наистина. Но ти също яде, и тъй като си толкова дребно девойче, защо вече не спиш?

— Първата храна не бе подправена.

Дърмот се засмя.

— Поне си похапнахме добре — заяви той, преди главата му да падне на скръстените му ръце.

— Иска ми се да не говорите така, сякаш съм убила всички ви — промърмори начумерено Джилиан. — Аз просто ви осигурих една дълга дрямка.

— И сега като заспим, ще вземете дрехите и оръжията ни — каза Конър. — Подозирам, че хората ти не са напуснали крепостта наистина.

— Не, промъкнаха се обратно, след като пристигнахте.

— Умно момиче — каза той и се изправи, макар да се чудеше за какво го прави.

— На ваше място бих седнала, сър. Няма да стигнете далече, преди да паднете в несвяст.

Конър почувства ръцете на сър Джеймс да се отпускат на раменете му и му позволи да го бутне отново в стола. Много бързо губеше нишката на разговора и вече нямаше смисъл да се опитва да се измъкне от капана.

— Мога да оценя хитростта ти, момиче — каза той на Джилиан, бегло мислейки, че гласът му звучи така, сякаш е пиан.

— Благодаря ти.

— Останалите не могат да оценят добрата игра. Няма да простят толкова лесно като мен. — Леко изненадан, че успя да довърши изречението си, Конър се отдаде на тъмнината и се свлече на пода.

— Започнах да мисля, че никога няма да се предаде — промърмори Джилиан и започна да плиска лицето си със студена вода от купата, която ѝ донесе Джордж, усещайки, че част от ефекта на билките започва да отшумява. — Определено яде достатъчно.

Джеймс кимна.

— Но не пи много вино. Просто не ни вярваше.

— Ха! Все пак го заблудихме. Но не бе особено изненадан, нали?

— Не. Той очакваше да направиш нещо. Може би е имал крехката надежда, че няма да успееш да го изиграеш. — Той се усмихна, виждайки Джилиан да се прозява. — И ти ли ще си полегнеш малко?

— Не мисля. Иначе досега щях да съм заспала. Джордж, остана доста храна и вино, погрижи се да бъдат изхвърлени. — Джилиан погледна към спящите мъже от клана Макенрой. — Най-добре е да довършим играта.

— Не мислиш, че ще спят дълго, нали? — попита Джеймс, гледайки как войните на Мъри започват да събират оръжията на мъжете.

— Трудно е да се каже. Внимавах да не сложа прекалено много билки, които да ги приспят завинаги. Най-добре е да не рискуваме и да продължим по плана.

Скоро всички Макенрой бяха съблечени и качени на няколко каруци. Джилиан погледна към хъркащите им пленници и се усмихна. Всеки от тях под дрехите си носеше нещо като препаска. Погледът ѝ се насочи към сър Конър. Не беше честно той да изглежда толкова добре, облечен само със странни ленени бричове.

— Толкова срамежлива групичка — сухо заяви Джеймс, заставайки зад нея. — Очевидно са очаквали да ги победим. Никой от тях не носеше повече от едно оръжие и всички са се погрижили да не ги оставим напълно голи. Странно нещо е облякъл леърда.

— Братовчед ми носи нещо подобно — каза Джордж, поглеждайки в каруцата. — Не може да търпи определени материали до кожата си. Сърби ужасно и причинява страховит обрив. Вълната е най-зле.

— Ах, да. — Джилиан отказа да погледне Джеймс, тъй като бе сигурна, че ще избухнат в смях заради това, че голям, страшен воин като леърда има деликатна кожа, а тя наистина не искаше да е груба към него. — Вълната жули кожата като коприва.

— Да, така каза и братовчед ми, макар че той си страдаше мълчаливо. Каза, че е много срамно да имаш такова заболяване.

Джилиан поклати глава.

— Глупости. Много хора имат непоносимост към най-обикновени неща. Примерно аз не ям ягоди. Не би помислил, че това е голям недостатък, нали? — Джордж поклати бързо глава, преди тя да каже. — Хайде, момчета, отведете ги отгук.

— Колко далеч, милейди? — попита Джордж.

— Не много далеч — отвърна тя. — Миля, най-много две. Достатъчно, че да са объркани, когато се събудят и да им се наложи да повървят, докато стигнат до лагера. — Тя погледна как мъжете подкарват каруците през добре скрития заден вход на крепостта.

— Ако трябваше да избираш, щеше да е той, нали? — попита Джеймс.

— Той наистина е красив глупак. Като го видя, ме кара да мисля за викингите от старите истории.

— Освен това е честен мъж.

— Със сигурност не се колебае да каже какво мисли.

— Джилиан, аз съм готов да се бия — заяви той, а Джилиан поклати глава. — Заслужаваш нещо по-добро от това един от тези глупаци да те завлече пред олтара, само защото притежаваш тези земи.

— Така е, но съм почти на двадесет и една години, по-добро предложение от това едва ли ще получа. Без значение е. Няма да позволя някой да пострада или да бъде убит. Все пак те предлагат почтен брак. Сър Конър, въобще не преувеличаваше, като изреждаше всички причини, поради които леърдите са добър избор за съпруг. Бях повече от готова да ги разигравам, за да печеля време, докато татко дойде, за да ме измъкне от тази каша. Но ако се изправим пред истинска битка, аз ще сложа край на всичко това и ти ще приемеш решението ми.

— Да, ще го приема — озъби се той, — но това не значи, че ще ми хареса. По дяволите, Джилиан, не можеш да очакваш да си омъжена само на хартия.

— Не. Подозирам, че бракът ще бъде консумиран. Загубата на моминството ми няма да е край на света. И дори си мисля, че така може да открия онова, за което мечтая от толкова много време — добави тя и влезе в крепостта, преди Джеймс да има възможност да ѝ отвърне.

* * *

— Проклятие! Къде сме?

Промърморените думи на Дърмот накараха Конър да трепне. Внимателно отвори очи, а слънчевата светлина сякаш се заби в мозъка му. Бавно той се поизправи, седна и се огледа около себе си. Повечето му мъже също се пробуждаха и забеляза, че тези, които си бяха направили труда да сложат защитна препаска под дрехите си, все още бяха с нея. Дори той все още беше с ленените си бричове.

— Мисля, че сме на миля или две от лагера ни — отвърна Конър.

— Ще трябва да ходим? — Дърмот започна да бълва доста изобретателни ругатни. — Ако някога срещна мъжа, който е отгледал тази малка вещица, ще го пребия.

— Тя със сигурност е много изобретателна девойка — промърмори Кноби, хващайки с ръце главата си.

— Защо ни е домъкнала дотук?

Изправяйки се на крака, Конър отговори:

— За да е сигурна, че няма да имаме време да опитаме отново да се доберем до нея.

— О! — Дърмот се олюля, докато се изправяше. — Ще мине почти целия ден, докато стигнем до лагера си. Мислиш ли, че това дребно девойче измисля дяволските планове?

— Подозирам, че е получила помощ от братовчед си, но да, тези измами са лично нейни.

— Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за нея? — попита Дърмот, тръгвайки след Конър, който поведе мъжете обратно към лагера им.

— Искам тези земи. — Конър осъзна, че макар в началото да мислеше с неохота за този брак, сега нежеланието се бе превърнало в нетърпение, но не бе нужно брат му да го разбира. — А и някой умен като нея само може да ни бъде от полза.

— Или да е проклетие. Тя е доста дребна.

— Да, не по-голяма от дете, но е достатъчно жена, че да се ожения за нея, да я вкарам в леглото си и да ѝ направя няколко бебета. Поне ще съм сигурен, че децата ми ще имат акъл в главата.

— Добре тогава. Знаеш, че може би ще има истинска битка. Ти може да не искаш, но сър Робърт и сър Дейвид ще отмъстят за унижението, което изтърпяха в ръцете ѝ.

Конър кимна.

— Може да не се замислят, че по този начин ще повредят наградата, която толкова желаят.

— Мислиш ли, че девойката ще предотврати опасността?

— Опитих се да я предупредя, преди да полегнем. — За момент Конър се замисли над проблема. — Да, тя ще се справи. Ако все още не иска да има кръвопролитие, ще трябва да действа така, че да сложи край.

— Значи най-накрая ще избере съпруг?

— Дали? Това изглежда единственият ѝ шанс. И все пак, щом сме изправени пред това момиче, може да очакваме още някоя изненада.

[1] knobby (англ.) — топчест. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Решения, решения, мърмореше си под носа Джилиан, загледана в тавана на голямата зала. Тя разсеяно погали двете котки, които се бяха настанили до нея на стола на леърда, докато обмисляше следващия си ход. Когато за пръв път дойде в Ал-давок мислеше, че най-важният ѝ проблем щеше да бъде да намери човек, който да почисти тавана на залата от праха и полепналата мръсотия от пушека. Определено имаше нужда някой да се заеме с това. Вместо това бе принудена да вземе решение, което можеше да промени бъдещето ѝ. Мислеше си, че всичките ѝ проблеми ще се решат, когато най-после се преместеше в Ал-давок.

Но не стана така. Тя, която никога не е била дори ухажвана, сега имаше трима леърда, които се опитваха да се венчаят за нея. Не беше нужно нищо повече от това да подпише сделката. Но не бе сигурна кое е по-унизително — да бъде отбягвана от мъжете или сегашното ѝ положение.

И все пак тя бе победила по веднъж всеки от тях и се чувстваше горда от постижението си. Освен това ги бе унизила и макар да смяташе, че го заслужават, подозираше, че скоро ще си плати за това. Мъжете не приемаха лесно унижението, особено когато са били унизени от дребничко момиче.

„Те няма да простят толкова лесно, колкото аз.“ Сър Конър отказваше да се махне от мислите ѝ. Бе изненадана от факта, че той бе толкова любезен след всичко случило се. Тъй като не можеше да прочете нито една негова мисъл или чувство, Джилиан реши, че той е твърд мъж, много горд и много упорит. Забележките му относно брака показваха, че притежава много от дразнещите „мъжт-е-господарят-на-дома“ гледни точки. Такива като него приемаха трудно унижението. И все пак се бе подготвил да бъде победен и изглежда оцени начина ѝ на действие, дори малка част от него бе развеселена. И което бе по-странното в случая, макар тя да не можеше да го разбере напълно, и въпреки не особено ласкателното ѝ мнение за погрешните му възгледи,

бе убедена, че ще ѝ прости за това, което му причини. Както вярваше, че той бе прав, казвайки ѝ, че другите двама леърди ще търсят отмъщение.

Което значеше, че скоро щеше да има истинска битка, помисли си тя въздишайки, а триковете ѝ се бяха изчерпали. Мирът, на който са се наслаждавали толкова време, щеше да приключи. Щяха да пострадат хора. Дори можеше да има убити. Всичко, което бяха съградили, щеше да бъде унищожено. И за какво, запита се тя. Защото не искаше да се омъжи за един от тримата доста приемливи леърда? Защото не искаше да загуби контрола над наследствените си земи? Защото цени толкова много девствеността си, че да не е склонна да я жертва за благото на хората ѝ, докато сър Ерик дойде и ѝ помогне да се измъкне от тази каша? Макар да бе ужасно нечестно, че е принудена да приеме подобно нещо, нищо не струваше толкова, колкото живота на хората. Това бе грозната действителност и тя не можеше да я игнорира.

— Да не би отговорите, които търсиш, да са изписани на тавана?

Джилиан се усмихна вяло, когато Джеймс седна до нея.

— Ако е така, значи са добре скрити под мръсотията — въздъхна тя. — Ако онези глупаци зад портите ни се готвят за истинска битка, в действителност има само един правилен отговор, нали?

— Поне аз не успях да се сетя за друг, а, повярвай ми, блъсках си главата над този проблем толкова много време, че чак ме заболя. — Той поклати глава. — Дразни ме и е доста силен удар по гордостта ми, но единственият, който може да реши този проблем, е баща ни. Той е този, който има силата да спре това, и то не само, защото ни е баща, а защото е приближен на краля.

— Който очевидно е пуснал тези хрътки по следите ми.

Джеймс направи гримаса.

— Най-малкото това е много добро решение на проблема. Малко бащи биха отхвърлили подобно предложение, а и те първо ни дадоха избор. Единствено защото сме от клана Мъри, смятаме случващото се за по-странно. — Той се усмихна. — Много биха казали, че ти е предоставен избор, който е даван на много малко девойки.

— Знам това. И със сигурност няма да получа симпатия, ако се оплача на някой извън клана ни. — Тя въздъхна. — Хората тук изпитват симпатия, но не е особено голяма. Мисля, че разбират защо не искам да дам земите си на мъже, които дори не са се опитали да ме

ухажват, но от друга страна те виждат, че трима леърди ми предлагат брак. Не са грозни, не са стари, не са слаби, нито са бедни. Истината е, че всеки от тях е точно това, което може да иска едно момиче. Веднага щом дадох да се разбере, че не искам да бъде пролята кръв, хората от Ал-давок се съгласиха да ми помогнат да удържа глупаците за известно време. Помогнаха ми да спечеля три дни. Не мога да искам повече от тях. Ако мъжете решат, че искат истинска битка, ще трябва да сложа край.

— Преди да падне нощта, би трябвало да знаем какъв е планът им.

— О? Така ли?

— Изпратихме едно момче да видим дали ще научи нещо, може да успее да подслуша някой разговор. Не е нужно да се тревожиш. Дори Джордж сметна, че е безопасно. Най-лошото, което може да се случи, е да заловят момчето, и ще продължим да гадаем какви са плановете им. Да, ако леърдите решат да се бият, хората ще пострадат, но Джордж смята, че ако заловят момчето, няма да му направят нищо. Все пак, ако искаха да минат през портите, без да ги е грижа за хората или имота, щяха да го направят от самото начало.

— Истина е. Надявам се да се върне скоро. Нещо ми подсказва, че ще е най-добре да си поспя хубаво тази нощ, за да съм свежа на сутринта. Ако ми се наложи да предприема огромна промяна в живота и щастието си, няма да е прилично да се прозявам, докато го правя.

* * *

Конър се облегна на дървото, скръсти ръце на гърдите си и се намръщи към другите двама леърди. Дейвид и Робърт оставяха гнева им да ги води. Ако излееха яростта си върху Ал-давок, нямаше да остане много, което да получат. Много лесно можеха да ранят или дори убият жената, за която смятаха да се венчаят. Истина бе, че да бъдеш победен и унижен от дребна жена, беше трудно за преглъщане, но Конър не смяташе, че това щеше да си струва унищожаването на наградата, която искаха. Все пак тя имаше всички права да защити себе си и земята си по всички възможни начини. Тя биха направили същото.

— Мислиш ли, че на сутринта ще са по-спокойни? — попита Дърмот, заставайки до Конър.

— Не — отвърна Конър, умишлено говорейки тихо, за да не го чуе някой. — Смятат, че мъжествеността им е накърнена. И мислят, че ще поправят това, като се докопат до жената и земята ѝ.

— Може би ще ги убедиш да ти позволят да отидеш пръв. Или хвърлете пак зарове като първия път. Ако стените и портите трябва да бъдат съборени, смятам, че ти ще причиниш най-малко вреди на Алдавок и на хората вътре.

— Няма да нападнат отново поотделно от страх да не ги победи за втори път. — Конър поклати глава. — Ако Дейвид преживее още една загуба от малките ръчички на лейди Джилиан, няма да се учудя ако от устата му започне да излиза пяна и той започне да си скубе косите. Няма да преживее краха.

— Не съм си мислел, че може да е толкова трудно.

— Не? Имаме си работа с жена.

Дърмот се ухили.

— Истина е. И все пак колко момичета могат да се похвалят, че трима леърди се бият за ръката ѝ?

— Ах, но тук не става дума за нея, а за земята ѝ, а и момичето си има гордост. Задача на всяко момиче е да се омъжи и ако има земи, да ги даде на съпруга си. Може би трябваше малко да я поухажваме.

— Някога ухажвал ли си девойка?

— Не, но колко да е трудно? Няколко целувки, няколко мили думи. Мисля, че е достатъчно.

— Мисля, че Робърт би се справил по-добре. Затова най-добре да не стигаме до крайности. Иначе ще изгубиш играта.

Конър предположи, че има частица истина в това, което казваше Дърмот и все пак беше леко обиден. Бил е с жени. Не прекалено много, признаваше, но това вероятно се дължеше на факта, че не излизаше често от Дайхладах. У дома имаше няколко, които винаги бяха готови да си легнат с него. В редките случаи, в които пътуваше донякъде, той се наслаждаваше на компанията на различни жени, откликвайки на гостоприемните им усмивки.

Замисляйки се сега, той осъзна, че като отвръщаше на похотливите им покани, той не ги бе ухажвал. Не бе любезничел и с курвите около Дайхладах. Реши, че не е нужно да се тревожи за това.

Скоро или щеше да се ожени за лейди Джилиан, или не. Нямаше да му се налага да ухажва собствената си жена и би било умно от негова страна да не прави това и с чужда съпруга.

— С нас ли си, или не? — поиска да узнае сър Дейвид.

Насочвайки отново вниманието си към темата за атакуването на Ал-давок, Конър погледна към него. Мъжът бе толкова ядосан, толкова нетърпелив да накара някой да плати за унижението му, че Конър не бе сигурен дали може да влее малко разум в главата му. Сър Дейвид все още малко вонеше, което, за нещастие, бе още едно напомняне какво му бе сторила дребничката лейди Джилиан. На този етап изглежда единственият, който можеше да спре кръвопролитията, бе дамата. Тъй като тя трябваше да се омъжи за един от трима им, Конър не бе напълно сигурен как това ще се отрази на Ал-давок и хората му.

— А какво ще стане, ако нараним или убием дамата по време на атаката? — попита Конър.

— Тогава всичко ще остане постарому.

— И не мислиш, че Макмилън, Мъри или клана на братовчед й, Дръмънд, няма да се ядосат?

— Жената започна тази битка. Отказвам да се върна у дома с подвита опашка, прогонен от едно недорасло момиче. С нас ли си, или не?

— С вас съм, но само защото за момента изглежда аз съм единственият, който иска момичето да оживее достатъчно дълго, че да се омъжи за един от нас.

* * *

— О, господи — промърмори Джилиан, когато Джордж поведе към нея момчето, което бяха изпратили да шпионира леърдите, — Джордж изглежда разтревожен.

— Джордж винаги изглежда разтревожен — промърмори Джеймс и си сипа вино.

— Открих, че той има много нива на тревожност. Сега изглежда безпокойството му е много силно. И момчето не изглежда особено щастливо. — Тя се усмихна на Джордж и на младежа. — Седни,

Джордж, и ти, Дънкън, нали? — Махна им да се настанят на масата, докато петима воители на Мъри се приближиха към масата.

— Да, милейди, казвам се Дънкън. Чичо съм на малката Мери.

Тя позволи на Джордж и Дънкън да се настанят, преди да попита.

— Какво научи, Дънкън?

— Имах голям късмет, милейди — отвърна той. — Успях да се добера достатъчно близо, че да чуя разговора на тримата леърди.

— Много умно от твоя страна. Предполагам, че не са особено доволни от мен.

— Ами, да, милейди. Не са доволни. Сър Робърт и сър Дейвид са ви много ядосани, макар при сър Дейвид да е най-зле.

— Това не ме изненадва.

— Сър Робърт не възрази на нищо, което каза мъжът, и останах с впечатлението, че е съгласен със сър Дейвид. Планират да ни нападнат утре сутринта, милейди.

Джилиан въздъхна.

— Боях се от това. И няма да идват един по един, предполагам.

— Не. Сър Дейвид каза, че заедно трябва да превземат замъка и по-късно да решат кой ще ви получи.

— Ако съм жива след нападението. Не спомена нищо за сър Конър.

Дънкън се поколеба, отпивайки глътка вино.

— Той не каза много, милейди. Седеше там, мръщеше се към другите двама и от време на време разменяше по една дума с брат си. Когато сър Дейвид поиска да узнае дали сър Конър е с тях, или не, той най-после проговори. Спомена, че една мощна атака може да постави живота ви в риск. Сър Дейвид му отговори, че така нещата ще останат постарому. Сър Конър попита глупака дали не се е замислял, че това ще ядоса роднините ви, но сър Дейвид заяви, че вие сте започнали всичко това и няма намерение да се върне у дома с подвита опашка. Сър Конър им заяви, че е с тях, само защото той единствен се интересува дали ще останете жива достатъчно дълго, че да се омъжите за един от тях.

Макар сър Конър да се бе присъединил към атакуващата армия, колебанието му бе странно успокоително. Истина бе, че за тях няма да има полза да я завлекат пред свещеника, само за да й бъде дадено

последно причастие. Но все пак бе някак успокояващо да знае, че мъжът се присъединяваше към другите, без да иска да я нарани.

— Очевидно времето ми свърши — каза Джилиан. — Очаквах го и все пак се надявах, че ще им отнеме повече време да решат да се бият. Време да се разберат помежду си, или последен опит да ме накарат да направя това, което искат и разни такива. Колкото да ми дадат още един-два дни.

— От това, което чух и видях, милейди, двама от тези леърди са прекалено ядосани, за да направят друго, освен да нападнат.

— И какво смятат, просто да срутят стените ли? — попита Джеймс.

— Да, макар да не съм сигурен как ще го постигнат. Леърдът на Макенрой не бе особено съгласен с тази идея, но Гауди и Далгlesh нямат голямо уважение към бойните ни умения. — Дънкън се усмихна сковано. — Сър Конър им каза, че нямаме нужда от особени умения, за да свалим със стрелите си група идиоти. Каза им, че не трябва да носят стълби, ако не искат да се окажат паднали мъртви или потрошени на земята. Опитах се да остана, за да чуя повече, но някои от мъжете се приближиха много до мястото, където се криех. Но това, което разбрах, е, че сър Конър няма да ги води. Сър Дейвид и сър Робърт настояват за атаката, затова сър Конър трябва да ги следва.

— Но не от много близо — каза Джеймс и погледна към Джилиан. — Джили, нека ние...

— Не! — Тя се усмихна на обезсърчените погледи на Джеймс и петимата воители на Мъри. — Не се съмнявам в бойните ви умения, нито в уменията на хората от Ал-давок да защитят дома си — добави, кимайки към Джордж и Дънкън, — но това не е нещо, за което да се налага да се биете и да проливате кръвта си.

— Принуждават те да встъпиш в брак.

— И това тяхно предложение е много мило. — Кимна, виждайки гримасата на лицето на всеки един от мъжете. — И щом веднъж се пролее кръвта на някой от мъжете пред стените ни, това ще бележи край на дълго поддържания мир. Същото ще се случи и в мига, в който някой от нас втре в крепостта пролее кръвта си. Ще бъде сметнато за кръвна обида от клановите Макмилън, Мъри и Дръмънд. И от всички техни съюзници. И вместо проста уговорка между мен и

онези трима идиоти, това може да се превърне в дълготрайна война, която ще даде много жертви.

— По дяволите — промърмори Джеймс и прокара ръце през лицето си.

— Именно. И за какво? Защото не искам да избира един от тримата за свой съпруг? — Тя поклати глава. — Не! Това би било лудост. Не искам да се омъжвам за никого от тримата, както никой от тях не планира да ме ухажва, за да ме накара да променя мнението си, но ще избира един от тях и ще сложа край на всичко това. Обещах, че няма да позволя това да се превърне в кървава разпра, и ще удържа на обещанието си.

— Но ще бъдеш омъжена за мъж, когото не си избрала.

Макар че можеше да разбере тревогата на Джеймс и отвращението му от тази ситуация, тя реши, че той започна дразнещо да се повтаря.

— По очевадна и доказана принуда. — Тя кимна, когато очите на мъжете се разшириха разбиращо. — Когато баща ми най-последно пристигне, той ще оправи всичко това. Никой друг не може да го стори, дори ти, Джеймс. Вече спорихме по този въпрос... няколко пъти. Истина е, че може да не ми е особено весело, но това, което ще се случи, няма да е голяма беда. Не мисля, че това дори ще навреди на миниатюрната възможност сама да си избира съпруг. Но кой може да каже? Може би този, когото избира, ще докаже, че си заслужава да го задържа. — Джилиан неочаквано забеляза Мери да наднича през вратата. — Има ли нещо, Мери?

— Не, милейди — отвърна Мери, правейки няколко крачки напред. — Искан да видя, дали чичо е в безопасност.

Тя се усмихна, когато младото момиче изтича да прегърне чичо си, който бе почти на същата възраст като племенницата си. Дънкън се изчерви, изглеждайки доволен, но и леко засрамен от изблика на деvojчето. Макар да не бе от много време в Ал-давок, Джилиан забеляза, че и тук хората са много близки и сплотени като в клана Мъри. Ако някой от тях бъде ранен или убит, всички щяха да страдат. Не можеше да им го причини. Не и просто защото не искаше да се венчае за непознат. Джилиан знаеше, че ще оцелее от един лош брак, и бе почти сигурна, че ще успее да се измъкне накрая.

— Мери, ти си жена — Джилиан прикри усмивката си, когато момичето се изправи, изпъчи гърди и кимна, — затова, кажи ми, ако беше изправена пред моя избор, кой от тримата би избрала?

— Не и сър Дейвид Гауди — заяви тя без колебание. — Не казвам, че е лош, но подозирам, че ако се венчае за него, скоро ще ви се прииска да бяхте продължили да се биете. — Тя се изчерви силно, когато добави: — Мисля, че той е от мъжете, които смятат, че мястото на жената е под ботуша им.

— Имаш набито око, девойче — каза Джеймс. — Всичките са много добри причини Джилиан да не избира да се венчае за него, а и трябва да добавим още една причина.

— Каква? — попита Джилиан, когато Джеймс млъкна, за да ѝ се ухили.

— Фактът, че ще опиташ да убиеш глупака само ден след сватбата.

— По-скоро часове — каза тя и се присъедини към смеха на останалите, преди отново да погледне към Мери. — Съгласна съм. Сър Дейвид не е добър избор. Мислех го от самото начало. А какво ще кажеш за сър Робърт Далгlesh?

Мери се намръщи и прехапа устната си.

— Не съм сигурна за него, милейди. Когато дойде тук с останалите, ми се видя истински джентълмен, а и е красив мъж. И все пак, когато разбра какво сте му сторила, на него и на мъжете му, и че сте взела коня му, той започна да се държи като сър Дейвид. И нещата, които ви крещеше, това не са думи, които един джентълмен би казал на една дама. Не, един джентълмен дори не би ги помислил. Затова за него не мога да кажа нищо. Просто — тя сви рамене — не съм сигурна за него.

— Ти каза на глас почти всичко, което си мисля за мъжа. Което ни оставя със сър Конър Макенрой.

— О, милейди, ако избрахте мъжа по външния му вид, той трябва да е първият ви избор.

— Истина е. — Беше ѝ трудно да не се засмее, като видя как мъжете извъртяха очи. — Той изглежда точно както си представям, че са изглеждали викингите.

— О, да. Огромен викинг. Прие това, че го изиграхте, спокойно и с достойнство, за разлика от другите двама. Никога не съм чувала

нещо лошо за този мъж. Казват, че е добър леърд, съграждайки клана отново, правейки го проспериращ, въпреки че по онова време е бил само момче. Той би бил добър избор. Дори и да не беше толкова красив и силен, бих избрала него. Ако не друго, поне показва, че може да контролира темперамента си.

Джилиан кимна, мислейки си, че той контролира не само темперамента си, а всичките си емоции. Може би го правеше по време на битка, или когато се чувстваше застрашен. Обаче, ако се окажеше, че не може да усети нищо, тъй като просто той не изпитва никакви емоции, дори един кратък брак с него щеше да се окаже голямо изпитание. Но съществуваше вероятността Конър да е като Джеймс и да притежава някаква невидима броня, която да попречи на такива като нея да виждат чувствата им. Джилиан не можеше да повярва, че мъж, който е измъкнал клана си от руините и го е съградил наново, няма да притежава голямо сърце.

Тя погледна към мъжете, които я наблюдаваха.

— Е, господа, съгласни ли сте с Мери? — Всички кимнаха. — Значи сър Конър ще е този, който ще има честта да ме получи. Утре на зазоряване, когато армията тръгне към нас, със сър Джеймс ще излезем да се срещнем с леърдите и да им кажем какво е решението ми.

Джеймс се намръщи.

— Няма ли да е по-добре, ако още сега ги повикаш тук?

— След последните три дни не вярвам, че биха се съгласили да дойдат.

— Не, вероятно не. Но може да бъде опасно.

— Как? Те искат да се оженят за мен, за да вземат земите ми. Най-лошото, което може да стане, е да започнат да се карат помежду си и ние да се окажем по средата на кавгата. Освен това, ако отида при тях, няма да им се отдаде възможност да вкарат свои хора в крепостта. Тъй като, веднъж щом влязат, ще ни е трудно да ги прогоним.

— Но с този брак те целят да получат именно крепостта — каза най-младият от войните на Мъри.

— Вярно е, Иън — отвърна Джилиан, — но мисля, че мога да накарам мъжа да почака, преди да сложи ръце на земите ми. Освен това, той така или иначе ще стане леърд на всичко това. Не съм сигурна защо, но вярвам, че първото нещо, което ще направи мъжът,

който избира за съпруг, е да се венчае за мен и да ме замъкне зад стените на собствената си крепост възможно най-бързо.

— Защото не вярва на другите двама леърди — каза Джеймс.

— Не напълно. Поне така усетих, когато и тримата бяха тук. Не мисля, че ще започне война, но подозирам, че някой може да се опита да отмъкне наградата. Затова всички вие ще трябва да затворите вратите и да ги държите залостени, докато не ви кажа да ги отворите... без значение какво ще се случи. Или ако Джеймс не ви нареди. Ако не друго, то баща ми ще иска отговори, когато пристигне тук и ще е най-добре вие да му ги дадете. И, Джеймс, ти ще се върнеш в Дъблин, за да кажеш на останалите какво се е случило, просто за всеки случай, ако татко отиде първо там. След това ще се радвам да дойдеш при мен в Дайхладах и да ми донесеш всичко, което може да съм принудена да оставя след себе си.

Имаше няколко кратки спора, но Джилиан най-после успя да ги накара да се съгласят с нея. Джеймс и войните на Мъри бяха дошли тук с нея, за да я защитят, и сега смятаха, че са се провалили. Тя просто не можеше да ги разубеди, че не е така. За щастие, планът ѝ бе добър и въпреки наранената им гордост, те приеха решението ѝ. Скоро тя остана насаме с намръщения Джеймс.

— Така трябва да бъде, Джеймс — каза му тя нежно. — Знаеш го, нали?

— Умът ми го знае. Но всичко останало се бунтува срещу тази идея. А и наистина не ми се иска да съобщя подобна новина на майка ни.

— Да. След като бедната Сорча беше изнасилена и пребита почти до смърт, преди да влезе в манастира, татко много се тревожи за здравето на майка. Разбира се, не е нужно. Тя е много по-силна, отколкото изглежда. Тогава бях взета за заложица заедно с братовчедката Ейвъри. Всичко завърши добре, тъй като Ейвъри ужасно много обича своя тъмен рицар, но майка се поболя от тревога. А сега и това. Боя се, че ще реши, че над дъщерите ѝ тегне някакво проклятие.

— А татко ще побеснее. И то не само за това, което ти бе сторено, а и заради тревогата, която ще причини на майка.

— Накарай я да разбере, че съм добре, и че съм най-вече подразнена, но не съм пострадала по никакъв начин.

— А това истина ли е?

Джилиан се замисли за миг, преди да кимне.

— Да, истина е. Не мога да усетя нищо в сър Конър. Той беше близо до мен, както си ти сега, дори по-близо. И макар това малко да ме тревожи, мисля, че ме и заинтригува. Поглеждайки дълбоко в сърцето си, не откривам страх от него. Да, ще бъда принудена да легна до мъж, който не познавам, но когато се опитам да се тревожа за това, едно малко гласче в главата ми не спира да ми напомня, че той е много, много хубав.

Джеймс се засмя и поклати глава.

— Прекарала си прекалено много време покрай онзи нехранимайко братовчед ни Пейтън. — След това стана сериозен. — Ще предам на майка каквото ми каза. Ако татко е там, ще му разкажа за случилото се от безопасно разстояние.

— Той не би те наранил — възрази Джилиан, макар да долови нотка на черен хумор в гласа на братовчед си.

— Знам го, но гневът му ще е толкова силен, че вероятно ще ме събори на пода.

— Да, но след като се успокои, татко сам ще ти каже, че проблемите се решават с думи, а не с мечове. Освен това той знае, че един принудителен брак може да бъде разтрогнат, и за разлика от тези трима леърди, татко е ушите на краля. — Тя сви рамене. — А кой може да каже? Може би, когато ми се даде шанс да си отида, няма да искам да го направя. Поне, в самия край, ще имам правото да направя този избор. Малко момичета получават това. Не е нужно да е завинаги.

— И точно това е причината да го направим, нали?

— Само една част. Наистина не се боя от този мъж. Когато изрека клетвите, аз ще вярвам напълно в тях, но все пак ще имам успокояващото знание, че ако този брак не сполучи, ще мога да си тръгна от него.

— Смяташ ли да кажеш това на сър Конър?

— Ще го предупредя за татко, но нещо ми подсказва, че той няма да чуе и дума от това, което му казвам.

Джеймс се усмихна бавно.

— Горкият глупак. Татко ще му дойде като гръм от ясно небе. А подозирам, че и ти ще го изненадаш.

— Без никакво съмнение, братовчедо. Той мисли, че е нужно само да се ожени за мен, да вземе земите ми, и че всичко ще е уредено.

Ще ми е интересно да видя колко време ще му отнеме да осъзнае, че когато си имаш работа с жена от клана Мъри, нищо никога не е толкова лесно.

ШЕСТ

— Момичето напусна защитата на крепостта и идва към нас заедно с един мъж — изкрещя сър Дейвид, качвайки се на коня си.

— Какво правиш? — поиска да узнае Конър, хващайки юздите на коня му, за да го спре.

— Отивам да грабна момичето.

— Тя идва сама, придружавана само от братовчед си, което е знак за примирие. Трябва да уважиш това.

— Трябва ли?

— Да, Дейвид — каза Робърт, — трябва. Самият крал знае, че сме тук. Трябва да бъдем внимателни.

След кратко колебание Дейвид слезе от коня и Конър въздъхна облекчено. Подозираше, че воден от заслепяващ гняв, Дейвид можеше да прегази с коня си дребната девойка. Освен това съществуваше и възможността Робърт да опита да грабне наградата за себе си. Конър нямаше да се изненада, ако научи, че въпреки разумните му думи, той може да е малко подозрителен.

— Милорди — каза Джилиан, спирайки на няколко крачки от тях, — бих искала да разговарям с вас. Забелязали сте флага на примирието, което носим със себе си, нали?

— Да — каза Конър, осъзнавайки, че тя бе забелязала лекия сблъсък, който бе имал със сър Дейвид, и бе осъзнала какво се случва. — Готови сме да говорим.

— И ако не стигнем до споразумение, ще позволите на мен и на братовчед ми да се върнем в крепостта.

— Съгласни сме. Ще ви позволим да се върнете в крепостта и да се подготвите за битката — каза Дейвид, гледайки я злобно.

Джилиан срещна погледа му с кротка усмивка.

— Надявам се, че ще избегнем нуждата да ви гледам как се наранявате под стените ми в изблик на гняв.

Сър Дейвид направи заплашителна крачка към нея, но сър Робърт го хвана за ръката и го спря. Тя можеше да види как сър Дейвид

се бори да спази каквато и уговорка да имаха тримата помежду си. За в бъдеще мъжът можеше да се окаже голям проблем, което бе още една добра причина да избере сър Конър. Тя чувстваше, че Конър би бил способен да се справи по-лесно с избухливия си другар, отколкото сър Робърт. По някаква странна причина тези двамата бяха срещу сър Конър. Беше сигурна, че когато баща ѝ дойде да я спаси, Дейвид и Робърт щяха да се съюзят помежду си. Също както бе сигурна, че ще оставят сър Конър сам да се изправи срещу сър Ерик.

— Искам да ви помоля да дочакате пристигането на баща ми — каза тя, гледайки към сър Конър.

Конър скръсти ръце на гърдите си и срещна погледа ѝ.

— И защо да го правим?

— За да обсъдите детайлите около брака с него, както е редно.

— Отново... защо? Сам кралят ни насочи насам. Имаме одобрението на водача си.

— Но кралят не е знаел какво ще е отношението на баща ми по този въпрос, когато ви е казал за мен. Баща ми никак няма да е доволен от случващото се и ще е мъдро от ваша страна да помислите по този въпрос.

— Не може наистина да вярвате, че баща ви ще оспори заповед на краля — убедено заяви Дейвид.

Виждайки как дамата присви ядосано очи, Конър се намеси бързо.

— Без значение дали баща ви може да промени решението на краля, или не, за нас това просто няма значение. Ще решим това още сега. Всяко неудоволствие, което може да изпита баща ви, ще бъде разрешено по-късно.

Очевидно никой от тримата не смяташе, че баща ѝ може и ще промени решението на краля. Те виждаха заповедта на краля като решение на проблема си и Джилиан знаеше, че точно там им е грешката. Освен това знаеше, че нищо, което каже, няма да ги накара да размислят.

— Така да бъде — промърмори тя, въздъхвайки с раздражение и примирение. — Когато започна цялата тази глупост, се заклев, че няма да позволя да се пролее и капка кръв.

— Променихте ли това свое решение? — попита сър Конър.

— Не — отвърна Джилиан. — Ще сложа край още сега. Избирам сър Конър Макенрой за леърда, който ще стане мой съпруг.

Последва момент на тежка тишина, в който Джилиан лесно долови огромния гняв на другите двама леърди. Конър кимна, направи крачка напред и хвана ръката ѝ. Джеймс се стегна, но Джилиан му попречи да направи каквото и да е движение, вдигайки ръката си пред него в мълчалив жест. Беше удивена обаче, когато Конър я задърпа след себе си, насочвайки се към малката селска църква, която се виждаше добре от мястото, на което стояха. Джеймс и останалите побързаха да ги последват.

— Какво правиш? — сопна му се тя, дърпайки се, докато той я влачеше след себе си.

— Водя те при свещеника — отвърна Конър.

— Довел си свещеник със себе си?

— Да, и той ще е ужасно доволен, че най-после ще ни венчае, защото го карам да чака от четири дни.

Тонът му подсказваше, че вината е изцяло нейна и Джилиан едва успя да потисне желанието да го изрита по прекалено атрактивния задник.

— Смяташ просто така да ме завлечеш там и да се ожениш за мен? Не трябва ли да подготвим тържество или нещо подобно? — Когато той ѝ хвърли бърз поглед през рамо, повдигнал едната си вежда, тя реши, че според него въпросът ѝ е нелеп.

— Вярвам ще разбереш защо не изгарям от търпение отново да седна на масата ти.

— На едно момиче трябва да ѝ бъде позволено по някакъв начин да отбележи този ден.

— Вече го направи. За три дни отблъсна три армии, победи трима леърди, без дори някой да получи синина или натъртване... и всичко това ни бе причинено от теб. Малко са жените, които биха могли да извършат подобен подвиг.

Джилиан не можеше да му възрази. Обаче не очакваше толкова бързо да бъде заставена да каже клетвите си. Сега бе довольна, че бе уредила всичко, преди да излезе от крепостта, тъй като подозираше, че скоро няма да се върне в Ал-давок. Когато той я натисна да коленичи до него пред дребния, изключително раздразнен свещеник, тя се надяваше да не иска и да консумират брака си толкова бързо.

Едва бяха изrekli клетвите си, когато Конър се изправи и дръпна Джилиан на крака. Той я дръпна рязко към себе си, вдигайки я на ръце. Джилиан тъкмо се канеше да протестира заради начина, по който се държеше, когато той я целуна. Устните му бяха топли, меки и изкушаващи. Тя бе обгърната от този силен, чист мъж, но не се чувстваше заплашена, истината бе, че се чувстваше много доволна. Точно когато почувства интересна топлина да се разлива по кръвта ѝ, той я пусна, хвана я за ръката и я повлече извън църквата. Удивена, Джилиан премигна зашеметена, когато свещеника помоли някой да му помогне да стигне до дома си, и му бе отказано по изключително груб начин.

— Къде я водиш? — попита Джеймс, заставайки пред Конър, за да го спре да се върне в лагера си.

— Ще отведе съпругата си в Дайхладах — отвърна Конър.

— Няма ли да отидеш да поемеш контрола над Ал-давок? — попита Робърт, когато ги настигна.

— Поел съм го. — Конър притисна Джилиан по-близо до себе си. — Точно тук. Това е достатъчно за момента.

— Проклет да си! — кресна Джеймс. — Не можеш просто да я грабнеш, да се венчаеш за нея и да я отведеш.

— Не мога ли? Защо не? — Конър го заобиколи и се насочи към лагера си.

Поглеждайки през рамо, Джилиан виждаше, че братовчед ѝ всеки момент ще избухне.

— Не се занимавай с това, Джеймс. Имаш задачи, за които да се погрижиш. — Тя бе облекчена, когато го видя да кима рязко, преди да се насочи към крепостта.

— Какво трябва да направи? — попита Конър, когато стигна да оседлания си кон и го яхна.

— Трябва да разкаже на семейството ми за случилото се — отвърна тя, когато мъжът я вдигна и постави нежно зад себе си на гърба на коня. — Отказваш да видиш бедата, която се задава към теб, но много скоро тя ще потропа на портите на Дайхладах. Това, че си нарекъл крепостта си Бреът на Дявола, няма да спре баща ми. Истината е, че когато дойде, може да решиш, че е пристигнал самият дявол.

— Хубаво е жената да има толкова голяма вяра в баща си.

Джилиан не успя да отвърне на думите му. Конър даде няколко кратки команди на мъжете си, също толкова кратко се сбогува със сър Дейвид и сър Робърт, преди да пришпори коня в галоп. Обвивайки ръце около тесния му кръст и прегръщайки го силно, тя погледна назад към лагера, който напускаха. Повечето от мъжете му ги последваха, като оставиха само няколко да разчистят лагера и да съберат вещите им. Инстинктът ѝ показваше, че мъжете, които останаха, трябваше да държат под око Робърт и Дейвид, за да са сигурни, че ще напуснат земите на Ал-давок. Още едно доказателство, че са съюзници по необходимост, а не защото се харесваха и си имаха доверие.

Макар да бе очаквала, че нещата ще се развият така, никак не ѝ допадаше цялото това бързане. Имаше чувството, че я отвличат, а не че се венчават за нея. Имаше само дрехите на гърба си и щяха да минат доста дни, преди Джеймс да успее да дойде при нея в Дайхладах. Това определено не бе сватбата, за която винаги бе мечтала.

Опитвайки се да повдигне духа си, тя започна да изрежда всички добри неща, произлизащи от тази уговорка. Ал-давок и хората, живеещи там, бяха в безопасност. Баща ѝ щеше да дойде и да я спаси, ако тя все още иска да бъде спасена. Макар да бе принудена да избере Конър по много причини, той бе наистина добър избор. Едно момиче трудно би могло да намери толкова красив и силен съпруг. Целувката, която размениха в църквата, не бе много интимна или дълга, но обещавахе истинска страст. Отпускайки буза на рамото му, реши, че в крайна сметка от този брак може да излезе нещо добро.

* * *

Конър издаде много мъжествен стон от удоволствие и се претърколи от Джилиан. Тя се загледа в тавана на малката колиба и се зачуди кое бе по-склонна да направи. Да изкрещи или да се разплаче.

След почти двучасова езда той бе спрял в малка колиба, принуждавайки възрастната двойка, която живееше там, да напусне, преди да я замъкне на сламеника пред огъня. Целувките му бяха стопили протеста ѝ. Ласките му бяха разтопили костите ѝ. И тогава, изведнъж, той бе вътре в нея. Страстта, с която бе започнало всичко, приключи рязко и болезнено с изгубването на моминството ѝ. Тя

отново бе започнала да чувства пламъка на страстта, когато Конър задоволи собственото си удоволствие и я остави. Беше наранена и незадоволена, ядосано си помисли тя. След като отне девствеността ѝ, тя нито извика, нито изплака и той явно реши, че вече не е нужно да се интересува от чувствата или нуждите ѝ.

Джилиан погледна надолу към себе си и внимателно издърпа полата. Той дори не ги бе съблякъл напълно. Тя тъкмо закопчаваше корсета си, когато той се изправи на крака и започна да оправя дрехите си. За един кратък миг, когато я изправи внимателно на крака, тя си помисли, че може би им предстои някой нежен миг, лека целувка или докосване, но той просто стоеше и я гледаше, а красивите му устни бяха леко смръщени.

— Нараних ли те? — попита той.

— Не... — започна тя.

— Добре — той я погали по гърба и тръгна към вратата, — време е да тръгваме към дома.

Джилиан го последва, ядосвайки се, че няма под ръка някоя дебела тояга, с която да го пребие. Не можеше да каже, че е била изнасилена или поругана, но не можеше да се каже и че е правила любов. Между бедрата си усещаше парене, но това бе нищо в сравнение с дълбоката нужда на незадоволената ѝ страст. Фактът, че всичко започна толкова прекрасно, толкова обещаващо, го правеше прекалено трудно за понасяне. Мърморейки всяко проклетие, което знаеше, тя намери малко вода, почисти се бързо, obu бельото си и напусна колибата. Беше прекалено ядосана, за да се засрами, че всичките му воини заедно с възрастната двойка седяха отвън, чакайки Конър да консумира брака им.

С намерението да излее малко от гнева, който се трупаше вътре в нея, тя се огледа за Конър, само за да види, че той и Дърмот се мръщят на двама русокоси младежи, които точно слизаха от конете си. Щеше да е невъзможно да разбере, че по-дребният момък е русокос, ако не бе къдрицата, показваща се изпод огромната му шапка. Джилиан се приближи до Конър. Краткият поглед, който той ѝ хвърли, ѝ показа, че за момент бе забравил за присъствието ѝ. Тя го наруга отново на ум, чудейки се колко време ще успее да контролира темперамента си.

— Жено — каза Конър, — запознай се с брат ми Андрю и сестра ми Фиона. Жена ми, Джилиан.

Не ѝ беше лесно да скрие изненадата си, че се запознава с негови роднини, нито че по-дребния младеж всъщност бе жена, но Джилиан се усмихна и ги поздрави.

— За какво сте дошли? — попита го Конър.

— Започнахме да се чудим какво се е случило с теб — отвърна Андрю. — Когато замина, не мислеше, че ще се забавиш повече от ден или два.

Конър беше почти сигурен, че чу Джилиан да казва нещо, което звучеше като арогантна свиня, но предпочете да не ѝ обръща внимание, гледайки към роднините си.

— Казах ви да стоите в Дайхладах.

— Тревожихме се за теб и Дърмот — възрази Фиона.

— Не е трябвало да се тревожите — каза ѝ Конър, — но вече трябва. Не сте изпълнили заповедта ми.

Предпазливите изражения на лицата на Андрю и Фиона показаха ясно, че Конър е от типа мъже, които очакват всяка тяхна заповед да бъде изпълнена. Джилиан обаче предполагаше, че наказанието ще е повече от това да страдат от неодобрението му. Двойката очевидно смяташе, че това е лошо, което говореше доста за семейните им отношения.

Андрю прочисти нервно гърлото си.

— Е, след като си добре и очевидно си спечелил наградата, с Фиона ще се връщаме в Дайхладах.

— Ще яздите с нас! — каза Конър. — Не е безопасно да яздите сами по тези земи.

Още едно нарушено правило, помисли си Джилиан, докато гледаше как раменете на младежите увисват. Макар че привидно Фиона бе свела поглед към краката си, Джилиан осъзна, че момичето я изучава отблизо. Не усещаше гняв или тревога, а леко любопитство. Джилиан си помисли, че може би Фиона не е облечена като момче, само за да ѝ е по-удобно, докато язди. Преди обаче да успее да се замисли по-задълбочено над това, Конър я грабна за ръката и я издърпа на коня си.

Братовчед ѝ никога нямаше да повярва на това, мислеше си Джилиан, когато се настани зад него и продължиха с ездата си. Не бе сигурна, че тя самата си вярва. Една малка част от нея се чудеше дали това не е просто странен сън. Бърза сватба, бързо отпътуване,

публично и бързо отвеждане в леглото и още малко забързано пътуване. Почти беше забавно.

— Защо носиш мъжки дрехи? — попита я Конър.

Объркана Джилиан погледна надолу към роклята си.

— Нима познаваш мъже, които носят рокли?

— Говоря за долните гащи, които носиш под полите си.

— Много жени от моето семейство носят такива.

— Ти няма да ги обличаш повече.

Тя бе повече от готова да оспори коментара му, когато той пришпори коня в галоп. Макар Джилиан да смяташе, че може да говори достатъчно силно, че той да я чуе, реши да остави този въпрос за по-късно. Не беше особено лесно да излага аргументите си, докато конят препуска под нея. Беше типична мъжка арогантност от страна на Конър да ѝ казва какво може да облича и какво не, особено като се вземеше предвид, че сестра му бе облечена като момче.

И това бе голяма загадка, реши Джилиан. Инстинктите ѝ подсказваха, че Фиона често се облича като момче, дори може би през цялото време ходеше така. Взимайки предвид историята на клана през последните няколко години, не би се изненадала, ако Фиона е била отгледана като поредния брат в семейството. Джилиан не изпита истински шок или раздразнение от това, но Фиона вече беше жена, или скоро щеше да бъде. Това обясняваше любопитният поглед на момичето. Тя сви рамене. Щеше да има време да разгадае загадката Фиона.

Насочвайки поглед към широкия гръб на съпруга си, Джилиан реши, че ще ѝ се наложи да разгадае няколко пъзела. Мъжът ѝ, сам по себе си, бе наистина голяма мистерия. От голямо значение за нея бе въпросът как толкова красив мъж може да бъде толкова лош любовник. Едно от нещата, които се надяваше да получи от тази сделка, бе да вкуси страстта. Е, той ѝ бе дал да я опита, но в крайна сметка я остави гладна. Ако това бе обичайното му поведение в леглото, Джилиан подозираше, че скоро ще се моли горещо баща ѝ да се появи и да я спаси.

Изминаха още няколко дълги часа езда, докато най-после стигнаха до Дайхладах. Джилиан се бе опитала да огледа крепостта, но задачата се бе оказала непосилна заради грамадните размери на съпруга ѝ. За мъж, който вероятно нямаше нито грам излишна мазнина

по тялото си, Конър се оказа доста голямо препятствие. Това, което забеляза обаче, бе, че земите му не са и наполовина толкова богати, колкото Ал-давок. Земята ѝ с лекота произвеждаше много повече, отколкото бе нужно на хората, живеещи там, докато тукашните ниви изглеждаха така, сякаш едва успяват да изхранят населението си, и то в добрите си години. Това обясняваше силният интерес на Конър към имота ѝ.

В тълпата, която се събра, за да посрещне Конър и мъжете му, на мига се отличиха двама русокоси високи младежа. Конър, Андрю и Дърмот отидоха да ги поздравят, а Джилиан се намръщи, когато петимата мъже на мига бяха обградени от членовете на клана. Беше очевидно, че съпругът ѝ има още двама братя. Освен това бе очевидно, че той или бе забравил за нея, или очакваше сама да се представи на хората му.

Тя тъкмо се чудеше дали може да слезе от огромния кон на Конър, без да се посрами, когато Фиона спря до нея. Момичето имаше прекрасни виолетови очи, забеляза Джилиан, и веднага почувства лека завист.

— Другите ми братя — каза Фиона, сочейки към двамата младежи, които посрещнаха Конър, — Ангъс и Антъни. Андрю е на осемнадесет, Ангъс на двадесет, а Антъни на двадесет и две. Близки по възраст и по всичко останало. Наричаме ги Ангъс, Нанти и Дрю.

Фиона не я изчака да отговори, а забърза към братята си. Ангъс, Нанти и Дрю бяха на еднаква височина с една и съща тъмnozлатиста коса и еднакви високи мускулести тела. Джилиан предположи, че в началото ще ѝ е трудно да ги различава.

След миг тя възкликна удивена, когато всички влязоха в крепостта, оставяйки я да стои сама навън върху коня на Конър. Джилиан се зачуди дали това е едно от нещата, от които се оплакват омъжените жени — начина, по който мъжете захвърлят добрите си обноски, веднъж щом са изrekli клетвите си. Тъй като Конър досега не бе показал никакви добри обноски, тя реши, че няма да е толкова просто. Младата жена се загледа към земята, чудейки се дали да се плъзне от седлото, или да скочи от него. Слизането ѝ от коня бе доста важно, тъй като планираше да събори мъжа си на пода и да го изрита... няколко пъти.

— Имате ли нужда от помощ, милейди?

Джилиан погледна към високия, прекалено слаб мъж, застанал до коня.

— Кой си ти?

— Наричат ме Кноби, милейди.

— Много нелюбезно.

— О, не, не е така. Казвам се Иън, но в клана има още осмина мъже с това име, затова е по-лесно всички да ни наричат с различни имена.

— О, разбира се. — Тя реши да игнорира веселите искри в очите му. — Смятам, че ще имам нужда от помощ да се смъкна от тази планина, тъй като е очевидно, че онзи простак съпругът ми ме е забравил.

— О, не, милейди — възрази Кноби, докато ѝ помагаше да слезе. — Той казва на всички, че е довел у дома наградата.

Наградата, помисли си Джилиан, зачуди се дали някой щеше да забележи, ако се хвърли на земята и започне да крещи и да рита с крака от гняв. Поглеждайки надолу към прашната и измачкана рокля, с която бе облечена, тя реши, че няма да го направи, или поне не преди Джеймс да ѝ донесе дрехите.

— Вие настина сте доста дребничка — промърмори Кноби.

Джилиан го изглежда намръщено, макар да подозираше, че няма ниски мъже в клана Макенрой.

— Ако искаш да доживееш до следващия ден на светците, ще те посъветвам да държиш мнението си за себе си.

— Ах, както желаете. Странно, не бях забелязал, че сте с червена коса.

— Така е, защото не е червена. Кестенява е — промърмори тя, пригласяйки полите си.

— Не, милейди. Огрята от слънцето се вижда, че е червена. И не бях забелязал, че очите ви са зелени.

— Ще ти кажа една тайна, Кноби. Когато очите ми са с този цвят, те съветвам да се движиш много внимателно около мен. — Тя кимна, когато мъжът направи крачка назад. — Сега, къде изчезнаха всички?

— В голямата зала, милейди. Ще има празненство, за да се отбележи победата и завръщането на леърда.

— Колко мило — процеди тя през стиснатите си зъби.

Това бе повече, отколкото можеше да понесе, помисли си Джилиан, забила поглед в земята. Най-после имаше съпруг и все пак продължаваше да бъде игнорирана. Ръка за ръка с гнева ѝ бе болката и двете емоции се подклаждаха една друга, засилвайки се до такава степен, че чак ѝ призя. Джилиан започна да брои бавно, опитвайки се да възвърне контрола си. Ако сега отидеше да търси Конър, щеше да се направи за смях и всички Макенрой щяха да решат, че леърдът им се е оженил за луда жена и щяха да я заключат в някое подземие.

— А, милейди — попита с несигурен глас Кноби, — какво правите?

— Броя — отвърна тя, неочаквано изпитвайки желание да се разреве, но го потисна, използвайки гнева си.

— Какво броите? — не се отказваше Кноби, забил поглед в земята като нея.

Джалиан си пое дъх и бавно отпусна свитите си в юмруци ръце.

— Просто броя. Братовчедка ми, Ейвъри, често обуздава темперамента си, като брои много бавно.

— И получава ли се?

— Не. Вместо да броя, за да се успокоя, аз се улових, че изреждам всички начини, по които бих могла да нараня идиота, за когото току-що се омъжих.

Тясното му лице се изчерви силно и тя се зачуди дали не го ядоса. Все пак след всичко, което бе чула за клана, нямаше да се учуди, ако той и останалите от клана са избухливи. Джилиан въздъхна, примирявайки се със съдбата си. Очевидно, ако мъжете не я игнорираха, я намираха за смешна. Нищо чудно, че всеки намек за суета се бе изпарил от нея преди много години.

— Мисля, че съм готова да вляза в голямата зала — каза тя.

— Да, най-добре да побързаме — задавено каза Кноби. — Храната ще свърши много бързо.

Докато минаваше през големите метални врати, Джилиан се зачуди дали Кноби не е толкова кльощав, защото не е успявал да се добере достатъчно бързо до масата за хранене. Тя хвърли поглед през рамо и не бе изненадана, че мъжът се превива от смях, докато водеше коня на Конър към конюшните. Всеки мъж би се засмял, когато дребно момиче като нея заплашва такава грамадна канара като Конър. Разбира

се, това би го направил само мъж, който досега не е срещал жена от клана Мъри.

След като използва почти цялата си сила, само за да отвори вратата и да влезе вътре, Джилиан проследи шума от гласовете до голямата зала. Тя застана на прага и се огледа. Съпругът ѝ седеше на огромен стол начело на дълга маса, на която бяха насядали всички останали. Беше очевидно, че разказва на клана си историите за това, което се беше случило пред Ал-давок, а мъжете, които бяха с него, от време на време добавяха някой детайл към разказа. Никой от тях не забеляза, че жената, която им бе донесла така желаната плячка, не седеше на масата до съпруга си.

Част от гнева, който бе успяла да потуши, пламна с нова сила, когато забеляза, че дори не са ѝ оставили свободно място на масата. Тя си пое няколко дълбоки глътки въздух, за да се успокои, преди да влезе в залата. Първо, възнамеряваше да си вземе нещо за ядене и пиене, а след това да размени няколко думи с новия си съпруг. Земите, които той толкова се радваше, че притежава, бяха нейни наследствени земи. Ако напуснеше, ако този брак бъдеше прекратен, той щеше да загуби земите. Това ѝ даваше малко надмощие над него и Джилиан смяташе да го използва.

СЕДЕМ

Беше почти невъзможно да преглътне храната заради възела, който стягаше гърлото ѝ, но все пак продължи да опитва. Постоянно си напомняше, че това не е съюз по любов. Съпругът ѝ искаше крепостта и земите ѝ, а тя — да предотврати кръвопролитие. Не страстта ги бе събрала. Необмислените действия на краля ги бяха поставили в това положение. Това и мъжката алчност. Конър просто бе най-приемливият от тримата идиоти. Джилиан не можеше да повярва, че е направила толкова голяма грешка.

Всички добри намерения обаче почти се стопиха под нарастващия гняв, докато гледаше как Конър се усмихва на пълничката прислужница Мег. Начинът, по който жената открито го милваше, беше достатъчно лош. Триумфалният поглед, който ѝ хвърли Мег, бе още по-лош. Единственото място, където една жена има пълната власт, това бе домакинството ѝ, а увереността на Мег и надменният ѝ поглед казваха на Джилиан, че това е нещо, което може би никога нямаше да получи.

Джилиан отпи голяма глътка от гъстото, подправено с билки вино и се опита да отмие вкуса на унижение от устата си. Беше ѝ трудно да приеме, че сякаш не съществуваше за мъжа си. Та той я забрави напълно, след като я отведе в безопасност зад стените на крепостта си. Щеше да ѝ се наложи сама да слезе от коня, ако Кноби не ѝ бе помогнал, и трябваше да влезе след него, след семейството и мъжете му в залата. Дори ѝ се налагаше да се бори за малко място на огромната маса така, както ѝ се наложи да се бори да си вземе храна. Подобно безчувствено пренебрежение вероятно бе за добро, убеждаваше се тя. Беше се омъжила, за да спечели достатъчно време, за да може семейството ѝ да дойде и да я измъкне от тази каша. Нямаше значение какво ще се случи до тогава, стига да не е наранена. Но тя беше.

Това, което Джилиан не можеше да разбере, бе защо я болеше толкова и защо се опитваше да се убеди, че цялото това страдание е

малка цена, след като досега винаги е била игнорирана от мъжете. Но този мъж все пак бе нейният съпруг. Бяха се венчали пред свещеник и бракът бе консумиран. Не болезнено, но по нейно мнение прекалено бързо и не особено приятно. Джилиан все още бе удивена как толкова красив мъж може да бъде толкова ужасен любовник. Но също така, може би той не бе дал най-доброто от себе си, тъй като гледаше на акта като едно задължение. Фактът, че той вероятно смята да покаже най-доброто от себе си, ако въобще имаше такова, на Мег, я накара да изскърца със зъби.

Мег застана зад Конър, обви длани около тила му и натисна главата му към пазвата си. Конър се засмя и похотливият звук проехтя около Джилиан като гръм. Тя изруга и скочи на крака, игнорирайки надвисналата изведнъж тишина, като се запъти към стола на съпруга си.

— По-добре разкарай тези от тук — заяви тя, слагайки ръка на пълните гърди на Мег, за да я избута назад. — Имам нужда от ушите на съпруга си за момент.

— Прекрачваш границата, момиче — каза тихо Конър, леко изумен от гнева, който бе изписан на малкото ѝ лице, и как той караше красивите ѝ разноцветни очи да добият леко зелен цвят.

— Не, момиче. Съпруга. Помниш ли ме? Жената, чийто замък и земи си присвои? Тази, която завлече пред олтара преди броени часове, и която неумело отведе в леглото си? — Тя игнорира шумните възклицания на мъжете и семейството му, интересувайки се единствено от гнева, който оцвети в розово високите му скули.

— Един съпруг има правото да набие жена си.

— Пробвай се. Отказа да видиш бедите, които предизвика с действията си, но бедите идват, глупако, и скоро ще потропат силно на портите ти. А силата им ще се стовари десетократно върху теб, ако баща ми види дори една синина върху мен. Подклаждаш гнева му дори сега заради начина, по който се държиш с мен.

— Един мъж има право да задоволи нуждите си — сви рамене той, опитвайки се да скрие изненадата си от жестокото проклятие, която тя хвърли над него.

— Нима? — Тя изправи рамене. — Значи и аз ще последвам това твое правило.

— Внимавай, момиче.

Джилиан го игнорира. Знаеше, че гневът в гласа му би трябвало да я накара да се поколебае, но тя също бе бясна, прекалено бясна, за да мисли какво върши. След бърз поглед наоколо, тя хвана брата на Конър, Дърмот, за ръката и го дръпна да се изправи, изненадвайки го със силата си. Джилиан го повлече навън от залата, леко засегната от ужасения поглед на красивото му лице.

— Господи, момиче, ще ме убият заради това — изпелтечи Дърмот прекалено изумен, за да се отдръпне от нея, и прекалено загрижен, гледайки как брат му бавно се изправя от стола си.

— Не, няма — отвърна Джилиан, поглеждайки назад, тъй като чу приближаването на мъжа си. — Мен, може би, но не и теб. Може да те посрита малко, но от това, което видях досега, сигурно вече си свикнал.

Тя изписка изненадано, когато неочаквано Дърмот беше издърпан от ръката ѝ. Джилиан проследи с поглед как младия мъж прекоси половината стая, бършейки пода със задника си, преди една силна ръка да се обвие около кръста ѝ. Конър я изнесе от голямата зала като чувал със зърно, единствено държейки я с една ръка. Джилиан опита да го захване няколко пъти, но косата ѝ постоянно ѝ се пречкаше. Освен това осъзна, че май няма да е добре да продължава да го ядосва.

След като изкачи тесните стъпала, той изрита една тежка врата, внесе Джилиан в стаята и я хвърли върху широкото легло. Джилиан се бореше да се изправи на крака, когато го видя, че се е запътил обратно към вратата. Проклинайки тихо, тя се измъкна от леглото, изтича покрай него и затръшна вратата пред лицето му. Заставайки там, тя скръсти ръце на гърдите си и го изгледа косо. Макар да не знаеше какво точно иска от него, едно бе сигурно, нямаше да му позволи да я затвори в тази стая, докато той е долу и позволява на Мег да го опипва.

— Махни се, момиче — нареди Конър.

— Името ми е Джилиан — озъби му се тя. — И няма да ти позволя да слезеш долу, където да прелюбодействаш.

Конър се загледа в нея, разкъсван между гнева и желанието да се разсмее. Тя бе малка, деликатна, едва стигаше до мишниците му, и все пак се изправяше пред него все едно са равни. Освен сестра му, никоя жена не си бе позволявала да го къдне, да го обижда или да му се кара. Той се намръщи. Жените би трябвало да са послушни, да се подчиняват на заповедите на мъжете си, особено тези от знатните

семејства. Конър започна да се чуди в какво семејство е отгледана Джилиан, след като бе очевидно, че ѝ е било позволено да игнорира тези правила.

— Съпругът ти ти нарежда да се отместиш — каза ѝ той.

— О, значи си спомни, че си ми съпруг. Това значи ли, че ще започнеш да се отнасяш с мен като със съпруга?

— Проклетата да си, аз се отнасям с теб като със съпруга.

Джилиан премигна и гневът ѝ се стопи в объркването ѝ. Начинът, по който Конър изрече думите, ѝ показа, че той наистина го мисли. Но в това нямаше никакъв смисъл.

— Да, вече да. Може ли да те попитам, според теб как трябва мъжът да се отнася към жена си? — попита Джилиан малко по-спокойно.

— Със сигурност не трябва да ѝ позволява да блудства с друг мъж. Всеки плод, растящ в тялото ти, ще бъде само и единствено мой.

— Щеше да бъде близо. Все пак Дърмот ти е брат. — Шокът, изписан на лицето му, ѝ подејства наистина ободряващо. — Така, сега как смяташ, че трябва да се отнася съпругът към жена си?

Решавайки, че тя се е шегувала за Дърмот, Конър отговори:

— Нежно.

Тя се намръщи, когато той не каза нищо повече.

— И?

— Трябва да се погрижи да е добре нахранена.

— О! Значи съпругът трябва да се увери първо, че тя е настанена на масата с пълна чиния с храна пред себе си, преди да насочи вниманието си към курвата си.

Наложи му се да признае, че тук се бе провалил.

— Още не съм свикнал да имам жена. И името ѝ е Мег.

Името ѝ щеше да е Сакатата Мег, ако се доближеше отново до мъжа ѝ, помисли си Джилиан, преди да продължи.

— Браво на нея. Следващото?

— Съпругът трябва да се погрижи жена му да е добре облечена или поне да е с топли дрехи. — Джилиан просто погледна надолу към мръсната си смачкана рокля, преди да погледне отново към него с една вдигната вежда.

— Ние пристигнахме преди броени минути. Обикновено не нося със себе си женски дрехи, а нямаше време да отидем до Ал-давок, за

да вземем твоите.

Той звучеше така, сякаш се защитава и Джилиан реши, че има надежда.

— Добре. Следващото?

— Жената трябва да бъде отвеждана нежно в леглото и внимателно обслужвана, докато зачене дете.

— Караш го да звучи сякаш съм някаква проклета градина.

Конър бе напълно сигурен, че дамите не бива да проклинат, но реши да не го споменава точно сега.

— Дамите са срамежливи и трябва да се отнасяме към тях с грижа и уважение. Мъжете освобождават страстите си с жени като Мег. Подобна страст би шокирала една дама.

— Каква свинска логика. — Тя игнорира изненадания му поглед. — Кой ти е наговорил тези глупости?

— Чичо ми, сър Нийл Макенрой. Той знае много неща за нежните дами.

— Нима? — промърмори тя, опитвайки се да скрие гримасата си. — С колко дами се е срещал чичо ти, та да знае всичко за тях?

Принуден да обмисли въпроса, търсейки отговор, Конър осъзна, че няма какво да каже. Нямаше идея кога или къде чичо му е срещал дами. Мъжът рядко контактуваше с когото и да е било. Това обаче не бе нещо, което смяташе да сподели с дребната, ядосана жена пред него.

— Той ме е научил на всичко, което знам — каза Конър и бе сигурен, че в бързия поглед, който му хвърли тя, забеляза явна подигравка.

— Чичо ти е учил много по-различни неща от мен — заяви му тя, и уверена, че сега вече той няма да се опита да избяга от стаята, се отмести от вратата и седна на леглото. — Но поне е бил прав за храната, дрехите и дома.

— Ах, дома. Дадох ти дом. — Той беше доволен, че поне това е направил правилно.

— Да — тя реши да не повдига въпроса, че я бе отвел от един много хубав дом, за да я доведе тук, — но тъй като съм дама с добро потекло, трябва да ти кажа, че не приемам останалото, на което те е научил.

— Жената не спори с мъжа си. Неговата дума е закон.

Джилиан погледна към Конър, проклинайки неспособността си да разчете емоциите му. Не искаше да мисли, че той е достатъчно глупав да вярва на подобни небивалици. Мъжът ѝ отчаяно имаше нужда от просвещаване. А чичо му имаше отчаяна нужда някой да го набие.

— Тази жена спори — заяви тя.

— Вече го забелязах.

Тя изглеждаше прелестно, седнала на ръба на огромното му легло, а малките ѝ крака висяха няколко сантиметра над пода. Конър имаше желание да я съблазни, но се опита да заглуши този свой порив. Не му бе никак лесно обаче, тъй като идеално си спомняше красивото ѝ дребно тяло, колкото е горещо и тясно, и колко прекрасно бе да е вътре в нея. Беше изпълнил тялото ѝ със семето си, както бе длъжен да направи като неин съпруг, но бе останал копнеещ за още. Опитът му да се въздържа с нея бе отнело голяма част от удоволствието, което изпитваше, щом беше с жена. По тази причина бе насочил вниманието си към Мег, но трябваше да признае, че тя не запалваше тази страстна искра в него, която запалваше жена му. Това можеше да се окаже проблем, тъй като ако не изразходваше похотта си някъде другаде, можеше да опита да задоволи желанията си с жена си, а тя бе дама. Освен това бе толкова дребничка, толкова деликатна, че той се боеше, че може лесно да я нарани.

— Тази склонна да спори жена ти казва, че съпругът не трябва да души около полите на други жени. Това е изневяра. Грях.

— Значи на този свят има много грешници.

— Прекалено много, но това не го прави правилно. Тези неща могат да ти се разминат на този свят, но не и в отвъдния.

— Мъжете имат някои плътски желания, момиче, които имат нужда да бъдат заситени. Една дама не може да ги толерира. По тази причина съществуват жени като Мег.

— Пълни простотии!

— Една дама не бива да използва толкова груб език.

— Продължавай да ръсиш такива глупости и ще разбереш точно колко груба мога да бъда. — Тя въздъхна и се срина назад върху леглото. — О, върви и прелюбодействай с курвата си. Дори не знам защо ме е грижа. Така или иначе не си особено добър в това. — Джилиан не се изненада, когато той се надвеси над нея, тъй като бе

разбрала, че с убеждаване няма да стигне до никъде. Реши, че ако го стимулира, ще постигне по-голям успех. Той определено изглеждаше стимулиран в момента.

— Бях много добър — озъби й се той. — Отнех девствеността ти, без да те накарам дори да трепнеш. Не те нараних.

— Не, не ме нарани. Но не ми достави и особено удоволствие.

Той я гледаше, сякаш е някакво непознато същество, което вижда за пръв път. Тя също го погледна, но не усети нищо, никакви мисли или чувства. Това бе дразнещо, но започваше да осъзнава, че именно това е една от причините, поради които избра него.

— Дамите не искат удоволствие, не могат да го почувстват. Те очакват мъжете им да задоволяват ниските си страсти с любовниците си.

Джилиан се повдигна леко на лакти, приближавайки лицето си към неговото, и тъй като той се бе надвесил над нея, носовете им почти се докоснаха. Чувстваше, че е истински измамена. Обстоятелствата я бяха принудили да сключи брак с този красив мъж и тя си бе помислила, че най-после ще вкуси от удоволствието, което караше очите на братовчедките й да светят щастливо. Първите им няколко целувки бяха толкова обещаващи и тя бе решена да види дали тези обещания могат да бъдат изпълнени. Ако не можеха, тя щеше да го остави да прави каквото си иска и да щеше да започне да чака спасението. Джилиан игнорира шепота в ума си, който й казваше, че никога няма да изпълни това.

— Ще сключа сделка с теб — каза тя. — Покажи ми своята сурова страст, ниските ти желания. Дръж се с мен, сякаш съм любовницата, а не съпругата ти. Ако не мога да го понеса, повече няма да ти създавам проблеми заради курвата ти. Но ще имам едно условие... не ме прави за смях, парадирайки с любовниците си пред моите и пред очите на хората ти. Ако го направиш, ще стана за присмех пред клана ти. А това няма да толерирам. Затова ела и ми покажи какво трябва да ми бъде спестено.

Конър се изправи и посегна към връзките на жакета си. Изкушаваше се да приеме сделката й. Искаше да й покаже цялата сила, с която я желаше, искаше да види дали може да разпали пламъка на страстта в очите й. Искаше да докосне всеки копρινен сантиметър от кожата й, без да се бои, че ще я шокира. Искаше да целуне

перфектното ѝ малко пъпче, да засмучи розовите ѝ зърна и да целуне стройните ѝ бели бедра. И макар да го тревожеше леко, искаше да целуне червеникавокафявите къдрици между красивите ѝ бедра — нещо, за което бе чувал, но никога не бе изпитал нужда да опита.

И защо не, реши той, и започна да сваля панталоните си. Можеше да я изплаши или ужаси, но тя му бе дала позволенията си да задоволи с нея всичките си желания и той щеше да го стори, дори да е за пръв и последен път. Ако не започнеше да се съпротивлява и да се бори с него, той от сърце щеше да задоволи всичките си нужди. Ако след това решаха да се върнат към първоначалния план, все пак щеше да пази в паметта си спомена за тази нощ. Начинът, по който започнаха да се разширяват очите ѝ, щом го видя да сваля дрехите си, го накара да се запита дали не е започнала да съжaliaва за смелостта си.

Джилиан се почувства невероятно разгорещена, гледайки как съпругът ѝ сваля дрехите си. Беше успяла да види много малко от тялото му. То бе изцяло от гладка златиста кожа, опъната върху стоманени мускули. Под пъпа му започваше тънка пътечка от косъмчета, която се сгъстяваше около слабините му и изчезваше между дългите му мускулести крака. Бе красив и много мъжествен, реши тя, насочвайки поглед към слабините му. Сигурно бе добре, че не бе успяла да го огледа отблизо, преди да консумират брака си. Ако бе видяла размера на това, което той се канеше да пъкне в нея, се съмняваше, че щеше да бъде толкова жизнерадостна, колкото беше, когато започна всичко. Не бе виждала много мъжки слабини в живота си, а тези, които бе зървала, бяха в отегчена позиция, както обичаше да се изразява през смях братовчедка ѝ Ейвъри. Но бе сигурна, че Конър е добре надарен в тази област и определено не е в отегчена позиция.

— Изплашена ли си? — попита той, като я изправи на крака и започна да сваля дрехите ѝ.

— Не, просто забелязах, че ти не си отегчен — промърмори тя, опитвайки се да не се чувства некомфортно от светлината в стаята, докато той я събличаше.

— Какво имаш предвид?

— Братовчедка ми обича да казва, че мъжкият орган в покой се намира в отегчена позиция.

— А ти точно колко си виждала? — поиска да узнае той, спирайки да развързва ризата, за да ѝ се намръщи.

— Е, ами не ходя да шпионирам мъжете — заяви тя, истински обидена от намека му. — Но в претърпкана крепост, пълна с братя и братовчеди, от време на време съм зървала това-онова. Ейвъри е дала имена на различните видове... ами, позиции, които заема мъжествеността. Едната е отегчена, следва леко заинтересована и определено не отегчена.

— Момичетата не бива да гледат мъжествеността на хората и определено не бива да й дават имена.

— Толкова много правила — промърмори тя. — Предполагам, че ще е добре да кажа на Ейвъри да спре да нарича мъжествеността на съпруга си Сър Дракон.

Той хвърли на пода ризата ѝ и се зае с ленените ѝ долни гащи, като едва сдържаше усмивката си. Беше невероятно как тя винаги успяваше да го развесели, въпреки че той не бе мъж, който се смее често. Освен случаен, кратък смях, той не можеше да си спомни кога последно се бе смял от сърце. Това не беше нещо, което се очаква да прави един леърд. Ако се смееше и хилеше, скоро щеше да изпусне от контрол хората си. А неговата сила бе това, което ги държеше сплотени.

— Все още носиш тези гащи — каза ѝ той.

— Да, и ще продължа да ги нося.

— Те са мъжка дреха.

— И точно като мъжете, жената използва тази дреха, за да предпази слабините си от студа и от протъркване по време на езда. И без значение колко внимателна и скромна е една жена, винаги ще се намери глупак, който ще се опита да надзърне под полите ѝ. Това, което се намира под полите ми, е само за моите очи и тези на съпруга ми. Затова не си мисли, че можеш да ме накараш да спра да ги нося.

Само мисълта, че някой мъж може да надникне под полите ѝ, за да зърне това, което бе запазено единствено за неговия поглед, накара Конър да реши да ѝ позволи да носи гащите. Той ги развърза и в мига, в който те се свлякоха на пода, вдигна съпругата си на ръце и я положи да легне. Тя изглеждаше невероятно мъничка в огромното му легло. Деликатна и лесно ранима.

Джилиан усети как се изчервява под погледа му. Когато се намръщи, неудобството ѝ се превърна в несигурност. Знаеше, че е дребна, но повечето жени в семейството ѝ бяха дребни, а мъжете им

изглежда нямаха проблем с това. Бърз поглед към мъжествеността му ѝ показва, че той не се мръщи от липса на интерес към нея.

— Смяташ само да гледаш или ще действаш? — най-последно попита тя, не можейки да понесе нито минута повече неловкото мълчание.

— Ще действам — каза той, надвесвайки се над нея.

Тя простена доволно, когато той я дари с една от онези целувки, които носеха със себе си толкова много обещания. Джилиан обви ръце около тила му и го придърпа към себе си. Той бе голям, горещ и тежък, но тя се наслаждаваше пълноценно на чувството да усеща тялото му върху своето. В мига, в който езикът му погали устните ѝ, тя отвори устата си. Щом Конър гмурна вътре езика си, почувства как в нея се породила сладостна горещина, която потече по вените ѝ, и новото странно чувство, което бе изпитала по-рано, отново започна да пърха в корема ѝ. Сега щеше да разбере какво бе то, щеше да научи какво караше очите на любовниците да блестят с такава жар, че да накарат дори нея да се изчерви, докато ги гледа от страни.

Конър можеше да почувства как красивите ѝ зърна се втвърдяват срещу гърдите му, докато я целуваше. Искаше му се незабавно да се възползва от тях, но си напомни, че е решил да действа бавно. Не просто, защото смяташе да я изложи на по-грубата страна на страстта си, но искаше и да избегне опасността да я отвори, така че да поиска да го направят отново. Не знаеше защо, но искаше да даде повече на Джилиан, отколкото бе давал на жени като Мег, повече от няколко споделени докосвания и бърза целувка, преди да почне да се тласка в нея, докато разлее семето си в тялото ѝ. А последното, помисли си той, докато целуваше прекрасната ѝ шия, плъзгайки се надолу към гърдите ѝ, за които толкова копнееше, бе най-хубавото в това, че има съпруга. Не му се налагаше да се отдръпне в последния момент, изпразвайки се на леглото до себе си. Ако заедно с удоволствието да остане на топло и уютно вътре в нея, след като е открил освобождението си, можеше да накара Джилиан да харесва правенето на любов, той можеше да намери нещо, което се доближаваше до задоволството.

Когато стигна до гърдите ѝ, се повдигна на лакти и обгърна хълмчетата с ръце. Те се побрах в тях, сякаш бяха създадени за дланите му. Заради височината и телосложението си, винаги бе избирал да отведе в леглото си едри жени, с големи, тежки гърди, и

сега почувства, че никога не е усещал нещо толкова перфектно, като това да държи в длани малките, твърди гърди на Джилиан и да усеща как зърната ѝ се притискат към кожата му всеки път, щом тя си поеме дъх. Той плъзна ръце от външната страна на всяка гърда и след като се наслади на копринената мекота на кожата ѝ, въздъхна доволно и се наведе да оближе всяко от тъмнорозовите връхчета на гърдите ѝ.

Лекият стон на Джилиан го накара да се поколебае, решавайки, че я е шокирал прекалено много. Но тогава тя се изви към него и се отърка в тялото му, тръпнеща. Той я близна отново и реакцията ѝ бе същата. Обхвана го истинско удивление, когато осъзна, че на нея ѝ харесва тази ласка. Бързо успя да се отърси от изненадата и започна да пирува с нея, ближейки, хапейки леко и смучейки, докато не му се наложи да стисне здраво бедрата ѝ, за да я принуди да спре да се движи срещу него.

Знаейки, че е на път да изгуби контрол, той я зацелува надолу по корема. Докато целуваше пъпчето ѝ и го милваше с език, плъзна ръка между бедрата ѝ. Единствено здравата му хватка успя да я спре да не изпадне от леглото. Този път той бързо разпозна какво значи реакцията ѝ, тъй като там, където я галеха пръстите му, можеше да почувства колко е гореща и влажна. Той притисна лице към корема ѝ, борейки се с желанието да я целуне там долу, точно по прелестните къдрици. Но бе прекалено рано. Вместо това щеше да се задоволи като вдиша дълбоко аромата на чистата ѝ кожа и топлият мускус на женската възбуда.

Не можеше да издържи нито миг повече, затова се надигна. И макар тя да бе обвила силните си бедра около него, за да му попречи да ѝ се изплъзне, той успя да проникне в нея. Тясната, гореща сърцевина го накара да простене. Тя извика името му, а гласът ѝ трепереше от силата на нуждата ѝ, карайки го да изгуби напълно контрола си. Когато започна да се движи, всеки сантиметър от стройното ѝ тяло се прилепи към неговото, поощрявайки го да не сдържа темперамента си. Той я целуна, вкусьвайки дивата ѝ страст. Усети как тя се сви около него, достигнала върха, което доведе до собственото му освобождение. Начинът, по който тялото ѝ сякаш го поглъщаше, начинът, по който ноктите ѝ деряха раменете му, дори начинът, по който малките ѝ пети се забиваха в задника му, сякаш увеличаваше многократно удоволствието му. Най-после той се срина до нея, използвайки

последните си сили да легне на една страна, заровил лице във възглавницата.

Джилиан милваше Конър, докато бавно започваше да се успокоява. Тя измърмори недоволно, когато той се извъртя и излезе от тялото ѝ. Ето така трябваше да бъде, помисли си тя, докато потъркваше крак в неговия покрит с косъмчета силен прасец. Сега вече разбираше защо са дългите погледи и меките въздишки. Просто не знаеше какво означаваше това за нея, но сега не бе времето да мисли за това. Сега трябваше да накара Конър да разбере, че не трябва да задоволява суровата си страст с други жени.

— Все още съм жива — каза тя, искайки да се пошегува, но не бе особено изненадана, чувайки нотка на учудване в гласа си.

— Мисля, че и аз съм жив — промърмори той и се почувства ужасно доволен от себе си, виждайки удоволствието, изписано на лицето ѝ.

— И въобще не съм отвратена.

— Не, не си, но само защото ти дадох единствено да опиташ необузданата мъжка любов.

— Само да опитам ли?

— Да. Все още мога да направя нещо, което да те отврати.

— Хмм. Добре, пробвай се.

Възнамеряваше да направи точно това, помисли си Конър, и се усмихна срещу възглавницата. Беше му трудно да приеме, че чичо му е грешал. По-лесно бе да приеме, че Джилиан просто е по-различна, рядко срещана дама. Може би в семейството ѝ са я отгледали така, че да не вижда нищо нередно в това да се наслаждава на любовта на съпруга си. В ума му се блъскаха хиляди въпроси, но той ги прогони. Без значение каква бе причината, Джилиан се наслаждаваше на правенето на любов, свободно и диво. Стоновете ѝ на удоволствие бяха прекрасни и истински.

И шумни, помисли си той с крива усмивка. Нямахте да се изненада, ако всички в Дайхладах бяха чули стоновете ѝ. Само глупак би възразил срещу подобен дар, а Конър Макенрой не бе глупак.

ОСЕМ

Конър отвори очи и се загледа в гърдите, към които бе притиснат носа му. Бяха прекрасни гърди... бледи, копринено меки, гладки и поканващи. Бяха гърдите на малката му съпруга. Неочаквано той почувства силно чувство на притежание. Никой друг мъж не биваше да целува тези гърди, да вкухва розовите зърна, докато не се втвърдят от желание, нито да усеща как, перфектно оформени, затоплят дланта, която ги е обгърнала. Всеки, който посмееше да я докосне, щеше да загине от болезнена смърт. Тази мисъл го накара да се зачуди защо дори самата мисъл друг мъж да докосне Джилиан можеше да го накара да трепери от гняв. Да имаш жена не бе толкова просто, колко мислеше в началото. Може би се чувстваше така, защото точно тя бе тази съпруга, реши той, милвайки с пръст красивото зърно и карайки Джилиан да потръпне под него. Тъкмо понечи да го целуне, когато някой почука на вратата.

— По дяволите — промърмори и вдигна поглед към Джилиан, за да забележи, че тя го гледа сънено, но в очите ѝ блести желание.

— Сутрин е — промърмори Джилиан и покри гърдите си с чаршафа, точно когато Конър се изправи в седнало положение, принуждавайки я и тя да седне, ако искаше да остане с покрити гърди.

Той кимна.

— Идеалното време за правене на любов — каза той, мръщейки се към вратата. — Но както изглежда, не и тази сутрин. Какво? — кресна той, когато тропането продължи.

— Чичо Нийл е тук — провикна се Дърмот. — Иска да те види. Веднага.

— Кажи му, че в момента създавам наследника си.

— Казах му. Не е особено доволен, че си се оженил, без да му кажеш. Иска да види жена ти.

— Нахрани го. Ще слеза след няколко минути. — Без да спира да проклина чичо си, Конър се изми, облече се и тръгна да излиза от

стаята, като викна през рамо: — По-добре се пригответи бързо и слез долу в голямата зала.

Джилиан не успя да обели нито дума, преди той да излезе. Тя се срина обратно на възглавницата. Това беше много груб начин за събуждане. Почувства се наранена и обидена, но бързо потисна тези чувства. Не можеше да очаква, че след една нощ, прекарана в правене на любов, мъжът ще стане внимателен и мил. Конър все още се учеше как да бъде съпруг, както тя се учеше как да бъде добра съпруга. Щеше да му наложи да учи много.

Тя се смъкна от леглото и започна да се мие. Осъзна, че има други неща, в които не може да бъде сигурна. Въпреки прекрасната страстна нощ, която споделиха, тя не бе сигурна дали е успяла да разубеди Конър от странните му вярвания за това как трябва да се отнася към съпругата си, нито дали от сега нататък ще ѝ бъде верен. Единственото, което му доказва бе, че поне една знатна дама може да понесе така наречената сурова страст на мъжа. Това не я извеждаше дори с крачка напред.

Освен това съществуваше факта, че тя започна този брак с мисълта да предотврати битката и да спечели време, докато баща ѝ дойде да я спаси. Докато обличаше мръсните си смачкани дрехи, тя поклати глава, смъмряйки се, задето се самозалъгваше. Причините наистина съществуваха, но по-голяма тежест имаше похотливото привличане към Конър, желанието да опита вкуса на истинската страст. Това, което бе направила, ѝ бе дало възможността да провери дали това привличане може да прерасне в любов, и ако бе така, дали ще успее да го накара да отвърне на чувствата ѝ. А ако това не се случеше, оставаше вариантът баща ѝ да дойде, за да я спаси.

— Дотогава всичко е окончателно — заяви тя, докато завързваше с панделка косата си и се канеше да тръгне към голямата зала. — Ще се държа сякаш този брак е съграден на стабилна основа и клетвите са свещени и неразрушими. — Неочаквано спомняйки си, че този чичо Нийл е идиотът, който е напълнил главата на Конър с толкова погрешни представи за жените, тя забърза крачка. Не беше никак мъдро да оставя съпруга си сам с този мъж за дълго време.

* * *

— Чичо Нийл — каза Конър, влизайки в голямата зала, — добра среща.

Сядайки на мястото си начело на масата, той изчака намръщената Мег да му поднесе халба с козе мляко, преди да погледне към чичо си. Възрастният човек пълнеше чашата си с ейл от ранни зори. Конър знаеше, че чичо му пие прекалено много, но тази сутрин го осъзна с още по-голяма сила. Освен това се зачуди къде е бил мъжът досега, че са му позволили да се напие толкова бързо. Нийл изглеждаше така, сякаш е преживял тежък запой миналата нощ, но инстинктите на младия мъж му подсказваха, че чичо му не е яздил надалече. И щом не от Дърмот, откъде бе научил, че се е оженил?

— Значи си се оженил, момче — каза Нийл, изглеждайки не особено доволен от новината. — Защо?

— Дърмот не ти ли каза? — Конър се притесни от факта, че изведнъж се почувства толкова объркан от чичо си, че изпитва нужда да разпита мъжа, който бе такава опора за него и семейството му, откакто починаха родителите му.

— Момчето ми каза само, че си горе с жената, когато попитах къде сте със съпругата ти.

— Откъде разбра, че съм женен?

— Почти всички от тук до Единбург знаят, че си си взел жена. Трима могъщи рицари, леърди, правейки се на глупаци в опита си да спечелят едно момиче. Истории като тази се разпространяват бързо.

Конър се запита защо ли не остана доволен от този отговор, но бързо прогони съмненията си. Новините наистина се разпространяваха бързо. И без значение откъде идваше чичо му, все някъде мъж, жена или дете биха могли да му разкажат за случилото се.

— Победих и спечелих наградата, сега Ал-давок е под моя контрол — гордо заяви Конър.

— Мислех, че момчето те е избрало.

— Така е, но едва след като всеки от нас се провали да превземе Ал-давок и след като се подготвихме да нападнем отново, този път по-силно, без да се интересуваме от земята и хората. Тя е умно момиче, с добро сърце. Не искаше да има кръвопролития. След като триковете ѝ не успяха да ни отпратят, тя реши да сложи край на тази игра.

— Това не бяха трикове — възрази Джилиан, влизайки в залата навреме, за да чуе думите на Конър, — а стратегия.

Нийл погледна към Джилиан и се намръщи.

— За бога, момче, не можа ли да почакаш, докато тя порасне още малко?

Отивайки към Конър, Джилиан реши, че няма да е мъдро от нейна страна да спре зад чичото на съпруга си, за да го плесне по врата.

— Вече спрях да раста.

— Оу, май не си свършила особено добра работа. И като гледам с какво си облечена, не стига другото, ами явно си и бедна.

— С брака си тя ни донесе Ал-давок, чичо — каза Конър, опитвайки се да скрие гнева си от неочакваното грубо отношение на чичо си. — Не е нужно повече. А и братовчед ѝ скоро ще донесе тук вещите ѝ. Нямахме време да отидем да ги вземем, тъй като сметнах, че е по-важно да я доведе тук в безопасност.

— Мислиш, че другите двама ще се опитат да ти я отнемат?

— Да, така мисля.

— Значи отново ще започне война.

Думите му притесниха Джилиан, затова тя опита да се концентрира върху кашата и хляба, които ѝ донесе едно младо момче. Беше се предала и бе позволила да я омъжат, само и само да спре кръвопролитие то. Беше ужасно дори да предположи, че спасявайки хората от Ал-давок, тя ще стане причина за разпалването на стара вражда.

— Не — равно заяви Конър, — може да се опитат да ме измамат, може дори да я отвлекат, но няма да възродим старата вражда. Робърт и Дейвид не желаят това да се случи толкова, колкото не го искам и аз. Тримата прекарахме младостта си в разчистване на кашите, оставени от бащите ни. Няма да започнем отново война.

Мег пристигна, слагайки чиния с хляб пред Конър. Жената се отърка в него и му хвърли толкова мръснишки поглед, че на Джилиан ѝ се прииска да забие ножа си за хранене в напращелия ѝ бюст. Конър се отдръпна назад от Мег и я изчака да се махне. Джилиан едва не се задави, когато мъжът ѝ я изгледа и ѝ намигна, карайки я да се намръщи. Ако той си мислеше, че трябва да го награди, задето спазва клетвите, дадени пред Бога, най-добре щеше да бъде да помисли пак.

— Не бива да си толкова студен към любовницата си, Конър — посъветва го Нийл. — Жените имат своите начини да накарат мъжа да

си плати за държанието.

— Мег вече не ми е любовница.

— Ах, взел си си нова? Коя? Джени? Хубава, приятно закръглена девойка.

— Вече съм женен мъж, чичо.

Конър все още не бе сигурен, че е съгласен и че вярва на всичко, което му бе казала Джилиан миналата нощ, с изключение на едно. Не беше редно да парадират с любовницата си пред жена си и пред клана. Това щеше да ѝ отнеме уважението на хората и така щеше да ѝ е трудно да заеме полагащото ѝ се място като господарка на Дайхладах. Той нямаше да позволи това да се случи. И ако Джилиан продължеше да приема и отвърща на страстта му както миналата нощ, то нямаше да му се налага да си взема любовница. Той бе ненаситен мъж, но никога не беше изгарял от желание да сменя метресите си. Единственото, което искаше от жената до себе си, бе да е топла и отдаваща се, а Джилиан бе доказала, че е и двете. Той погледна към малката си съпруга и не бе особено изненадан да види, че тя наблюдава чичо му, макар да се опитваше да го скрие. Беше малко необмислено от негова страна да повдигне тази тема пред нея.

— Какво общо има брака с това да си вземеш любовница? — попита Нийл отново, пълнейки халбата си.

— Ако сега Конър хукне да търчи след други кобили, това ще е прелюбодеяние, а доколкото знам, това е грях — промърмори Джилиан.

— Мъжът има нужда от топла благоразположена девойка от време на време. — Когато Джилиан изсумтя, очевидно подразнена от думите му, той поиска да узнае: — И коя по-точно си ти, момиче?

— Джилиън Мъри от Дъблин, дъщеря на сър Ерик Мъри и лейди Бетия.

— Сър Ерик Мъри? — Нийл я изгледа за момент, а после се обърна разтревожен към Конър: — Той е мъж на краля.

Щом само името му накара чичо му да се притисни толкова много, Конър започна да подозира, че думите на Джилиан относно способностите на баща ѝ не са били празни заплахи. Разбира се, бе напълно неприемливо една съпруга да заплашва мъжа си и той смяташе да ѝ го обясни, но първо щеше да я накара да му разкаже повече за баща си. Предполагаше, че може би щеше да му се наложи

да се изправи пред разгневения баща, дори да плати малък откуп, за да успокои раздразнението му, но реакцията на чичо му, чувайки името, го накара да помисли, че вероятно ситуацията ще се окаже много по-заплетена. Не му трябваше да си пази гърба от още един леърд.

— Самият крал ни насочи към Ал-давок и това момиче — каза Конър. — Истината е, че кралят предложи един от нас да се ожени за нея, и че това ще е най-доброто решение на проблема ни.

— Ах, добре, това сигурно ще е от полза. Вероятно сър Ерик го е поискал в желанието си да задоми рожбата си.

Джилиан намаза с мед тънко парче хляб и бавно го задъвка, гледайки чичото на Конър. Той бе мъжът, който бе объркал голяма част от представите на съпруга ѝ. И ако скоростта, с която се наливаше с ейл в тези ранни часове на деня свидетелстваха за нещо, то бе това, че е пияница. Ключките, които започна да разказва, скоро показаха колко е дълбоко презрението и недоверието му към жените. Нещо в него я безпокоеше, но не бяха двете чувства, които долавяше. Усещаше, че той изпитва дълбока вина и гняв, които не можеше да удави с целия ейл, който така безразсъдно изливаше в гърлото си. Сър Нийл Макенрой бе пълен с много тайни. Черни, грозни тайни и той се ужасяваше един ден да не излязат наяве. Джилиан искаше да се разрови по-надълбоко и да ги узнае, но бърз поглед към Конър я разубеди да не го прави. Тя реши просто да остане и да го наблюдава, за да узнае дали той наистина е толкова опасен, колкото го смяташе. Ако се окажеше, че е проблем, щеше да забрави тревогата си за чувствата на Конър и страха от това да не навреди на брака си, и щеше да го прогони.

Нийл привлече вниманието ѝ, като започна да разказва клюки от двора и го направи напълно умишлено. Не се изненада, когато го чу да споменава името на братовчед ѝ Пейтън, последвано от изброяване на аферите му, което я накара да настръхне вътрешно. Тогава Нийл заговори за баща ѝ и след две кратки истории, с които намекуваше, че баща ѝ върви по същия развратен път като Пейтън, гневът накара Джилиан да скочи на крака.

— Обиждате баща ми, сър — заяви тя.

— Да го обиждам? — Нийл я погледна развеселен. — Просто разказвам на момчето колко похотлив мъж е.

— Той е добър мъж и подозирам, че е похотлив, но клюките, в които се разказва, че споделя леглото си с други жени, не са нищо повече от опашати лъжи. Баща ми не е прелюбодеец.

— Ех, момиче, ти си му дъщеря и просто не искаш да видиш истината.

— Много добре знам каква е истината — прекъсна го тя. — Баща ми никога не би предал майка ми. — Тя стисна ръце в юмруци, едва сдържайки се да не удари мъжа, когато той извъртя очи. — Той я обича. Ако това не значи нищо за вас, тогава чуйте добре какво още казва той. Свободно признава, че на младини е бил точно като братовчед ми Пейтън, но вече не е. Казва още, че ако пристъпи дадените клетви пред Господ, ще бъде наказан и това наказание не си струва краткотрайно въргаляне с някоя уличница. Освен това, татко казва, че майка е жената, която рискува собствения си живот, за да му даде децата, които да поддържат огъня и мира в дома му, и че когато остарее, когато е покрит с белези и когато костите му се изкривят, тези деца ще са там, за да се грижат за него до сетния му дъх. В замяна на това поне може да й бъде верен. Затова, ако не вярвате в чувствата му, можете да имате вяра на практичността му. Няма да позволя да се говори лошо за него.

Кимайки към Конър, Джилиан не изчака да бъде извинена, а излезе забързано от залата. Гордото ѝ напускане бе възпряно от петимата роднини на Конър, които се бяха наредили пред вратата. Минавайки през тях, тя улови погледа на Фиона и реши, че трябва да направи нещо за това момиче. Но първо смяташе да излее гнева си като излъска до блясък спалнята на Конър.

* * *

— Момичето, за което си се оженил, не разбира как стоят нещата в този свят — каза Нийл, кимайки за поздрав към племенниците си.

— Може би — съгласи се Конър, — но смятам, че познава добре собственото си семейство.

— Нейната страна ли взимаш?

— Не виждам във всичко това да има страни, чичо.

— Момичето определено изглеждаше бясно — заяви Дърмот, като седна до чичо си и посегна към хляба.

— Просто разказвах на Конър някои истории, които чух в двора — каза Нийл. — Просто е прекалено чувствителна и не ѝ харесва да слуша как се държат нормалните мъже.

— Тя не каза нищо, докато ми разказваше за похотливите изпълнения на братовчед ѝ — напомни му Конър. — Историите за баща ѝ я ядосаха.

— Казах само истината. Глупавото момиче просто не иска да научава, че баща ѝ е като останалите мъже.

Конър не искаше да спори с чичо си и все пак изпитваше силна нужда да защити Джилиан.

— Е, без значение дали е вярно, или не, беше много грубо от твоя страна да разправяш клюки за баща ѝ. Всички знаем, че повечето клюки и слухове, особено тези, разказвани в двора, не са верни.

Нийл погледна Конър, преди да попита.

— Не вярваш, че клюките за баща ѝ са истина?

— Не е важно в какво вярвам аз и в какво не. Все пак, тя вярва на всяка своя дума и то толкова убедено, че съм склонен да ги приема за истина, както и думите, които твърди, че е казал баща ѝ. Тя настоява, че той е практичен човек. Затова не съм склонен да се доверя на всички лъжи, които чуя. Може те да са измислени, за да навредят на мъжете, близки на краля. Но дори да са верни, не смятам, че е редно да ги повтаряш пред дъщерята му.

— Чичо, мисля, че Конър е прав — каза Дърмот. — Лейди Джилиан се гордее извънредно много с баща си. Можеш да го разбереш само като чуеш как изговаря името му. Да, тя дори си мислеше, че само споменавайки името му пред Конър, това ще го накара да се държи по-добре. А и нека бъдем честни, никой не иска да слуша лошо за баща си. Красив мъж ли е?

— Жените мислят, че е — промърмори Нийл. — Той и нейния братовчед. Те се препъват в жени, които са нетърпеливи да ги приемат в леглата си. Най-много съм слушал за братовчед ѝ. Мъжете, или повечето от тях, се разкъсват между това да харесват и да мразят момчето, а всички те се надяват момъка да бъде ранен така, че да се обезобрази, тъй като мразят любовните му успехи. Всички жени

говорят, че е най-красивият и най-добрият мъж. — Нийл изсумтя и отпи от халбата си.

Докато братята му притискаха Нийл да разказва още истории, Конър се облегна назад и се опита да подреди мислите си. Той бе спорил с чичо си за нещо, което засягаше жена му, макар и непряко. Може би точно това трябваше да прави един съпруг, но все пак имаше чувството, че това го прави мек. Щеше да му се наложи да се пази позорко от подобни чувства, реши той, докато гледаше как Фиона се измъква от залата, тъй като Джилиан явно можеше да печели съюзници с лекота.

* * *

— Какво правиш?

Джилиан вдигна поглед от огнището, което търкаше, леко изненадана да види Фиона да стои на един стол близо до нея и да я наблюдава. В мига, в който бе видяла сестрата на Конър, Джилиан бе зърнала любопитство в прекрасните ѝ виолетови очи, но това бе първият път, в който тя се доближаваше до нея. Джилиан се зачуди дали младото момиче иска да се учи от нея или просто я смята за странно същество, което иска да огледа по-добре. Беше ѝ трудно да почувства каквото и да е била емоция в нея. Този вътрешна преграда явно бе отличителна за семейството на леърда.

— Чистя стаята на леърда — отвърна тя, поглеждайки назад към Джоан, която навиваше килима, постлан до леглото от страната, на която спеше Конър. — Не, Джоан, първо вземи завесите, гоблените и чаршафите от леглото. О, и ми изпрати още една жена и кофа с вода, както и всичко, което ми е нужно, за да почистя пода.

— Това е работа на Мег — заяви Фиона и повдигна едната си вежда, имитирайки Конър, когато Джилиан и Джоан изсумтяха развеселени. — Мег прави каквото си поиска и тя наистина чисти тази стая.

— Повече от очевидно е, че не си е вършила работата. Не знам дори как е могла да стои в тази стая, освен леглото, нищо друго не е почистено. — Джилиан се загледа към леглото, замисли се как Конър се е въргял в него с други жени и ѝ се прииска да го изгори.

— Мег никога не е спала в това легло. Нито друга от жените, с които е бил Конър. Не че са били много. Никога не е позволявал друг да спи в това легло. Дори се учудих, когато разбрах, че снощи си спала тук. Но после се сетих, че си му съпруга, а и изглеждаш доста чистоплътна. Той иска чаршафите да се сменят всяка седмица — намръщи се Фиона. — Аз не съм сигурна кога са сменяли моите за последно.

— Значи следващата стая, която ще почистя, ще е твоята. Ела, помогни ми да занесем матраците до прозореца, за да се проветрят — каза Джилиан, точно когато Джоан излезе от стаята. — После, след като ги сложим обратно на леглото, между всеки слой ще наръсим билки.

— За да направиш леглото да мирише по-добре ли? — попита Фиона, докато помагаше на Джилиан един по един да отнесат матраците до тесния прозорец, провирайки ги през процепа така, че половината да стърчи отвън, а другата половина да е още в стаята.

— Някои от тях. Билките ще прогонят влагата и насекомите.

— Никога не съм мислила, че в леглото на Конър може да има насекоми.

— Доколкото забелязах няма, но с билките ще съм сигурна, че и занапред няма да има. Ще оставим матраците така за час-два, а после ще ги обърнем, за да се проветрят и от другата страна. Предполагам, че нуждата на Конър да спи на чисти чаршафи, е поддържало леглото свежо.

— Мисля, че Конър държи толкова много на това, защото с години е спал в мръсни дупки, докато изгради наново крепостта.

Джилиан кимна одобрително, когато Джоан се върна да вземе завивките, за да ги изтупа навън. Освен това, жената бе довела със себе си младата си братовчедка Майри, въоръжена с метла, кофа и нещо, с което да изстържат пода. Джилиан се запита лениво дали Конър ще забележи всичко, което бе направила. Можеше и да забележи, но тя се съмняваше, че ще каже нещо. Тя се върна, за да довърши стъргането на огнището и си каза, че не ѝ е нужно одобрението на мъжа ѝ. Беше ѝ достатъчно удоволствието от свършената работа.

— Да помогна ли с нещо? — попита колебливо Фиона.

— Може да вземеш един от тези парцали и кофата с вода и да измиеш стените. Но сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Да. Толкова е скучно, колкото и звучи. Вече съм жена и е крайно време да се изправа пред грозната истина. Не мога да съм воин като братята ми. Съдбата ми е да си намеря мъж и да му родя деца. Добре е, че ще мога да се бия на страната на мъжа си, но той ще очаква от мен да мога да се грижа за дома му — заяви Фиона и започна да мие стените.

— На никакви женски задължения ли не са те учили?

— Какво знаят за жените Конър, чичо или братята ми? Не ме съжалявай, не се оплаквам от начина, по който са ме отгледали. Конър направи всичко по силите си, а той бе все още момче, оставен с бебе на ръце и прекалено много неща за построяване. Заради него сега искам да се уча какво вършат жените. Не искам да посрамя нито него, нито себе си, или съпруга си с невежеството си.

— Макар че всеки, който ме познава, ще се спуга от смях, че точно аз уча момиче как да бъде дама, ще дам най-доброто от себе си.

Няколко минути работиха мълчаливо, но в мига, в който Майри излезе, Фиона каза:

— Предполагам, че трябва да се науча да нося рокли.

Джилиан се засмя.

— Да, боя се, че е така. Когато братовчед ми Джеймс ми донесе дрехите, ще ти дам като за начало една от моите — каза тя, поглеждайки към Фиона. — Ще ѝ трябва само леко преправяне. Сега, чувала съм историята за това, което се е случило тук, за битките и смъртта, но докато работим, можеш ли да ми разкажеш цялата история?

Фиона си пое въздух и започна да разказва дългата черна история за години, преминали в битки, разрушение и смърт. Когато Майри се върна в стаята, тя също от време на време добавяше някои детайли към историята. След като ѝ разказаха за ужаса, който е преживял Конър, Джилиан вече разбираше какви сили са го превърнали в мъжа, който е днес.

Едва петнадесетгодишен е станал свидетел на клането на почти целия си клан и на родителите си. Земите били опустошени, оставяйки без храна малкото хора, на които изведнъж е станал леърд. Последвали години на усилен труд, през които съпругът ѝ изградил наново крепостта и пазил роднините и клана си. Това бе подвиг, с който той трябваше да се гордее, но Джилиан нямаше какво да каже, щом Фиона

й сподели, че Конър все още чувства вина, задето не се е бил и не е загинал редом с баща си.

Бе преживял толкова много. Тежестта, поставена на крехките му рамене, би смачкала всеки друг мъж, но той се бе калил, за да може да стори това, което е нужно. Джилиан вече знаеше защо не може да усети мислите или чувствата му. Те бяха заровени дълбоко в него, строго скрити под години дисциплина и битка за оцеляване. Тогава не е имало нито време, нито място за крехки емоции. Тя подозираше, че отчаяната нужда да стане силен лидер за измъчения му клан го е накарала да си забрани да изпитва чувства като радост, нежност, и всичко друго, което би могло да се сметне за слабост. Сега, макар времената вече да бяха мирни и всичко, което някога бе обичал, да бе възстановено, той все още бе този твърд мъж.

И щеше да отнеме ужасно много удари, за да пропука тази негова твърда черупка, помисли си тя с въздишка. След толкова години дори не можеше да бъде сигурна дали в него е останала поне капка радост. Той все още изпитваше силна нужда да защитава всички, без значение какво може да му коства това. Джилиан искаше да вярва, че мъж, който може да прави любов с една жена така, както той правеше любов с нея, би трябвало да има останала нежност в себе си, но не се заблуждаваше и знаеше, че е възможно зад омайните му целувки да се крие единствено похот. Щеше да се изправи пред трудна битка, ако искаше да отрие същата радост в брака си, каквато бяха открили братовчедките й в своите. Това, което я плашеше, бе, че не знаеше как да спечели подобна битка и дали има правилните оръжия.

ДЕВЕТ

— Тя отново не ми донесе гореща вода горе.

Джилиан гледаше към празната вана и си каза, че Фиона не заслужава да излива гнева си върху нея. След пет нощи, изпълнени със страст, и пет дни, през които бе игнорирана от съпруга си, младата жена реши да измисли план. Беше нещо като продължение на това, което вече правеше, поемайки ролята на господарка на Дайхладах. За нещастие, да почисти цялата крепост отнемаше прекалено много време, а изглежда Конър не бе забелязал какво бе направила. Затова тя започна да мисли за всичките малки удобства, които една жена може да създаде за съпруга си. Едно от тях бе да го чака вана с топла вода всяка вечер, щом Конър се прибереше у дома. Бе взела това решение преди три дни и все още не бе успяла да го изпълни.

Проблемът бе, че да носи вода в спалнята на леърда бе задължение на Мег. Щом разбра това, Джилиан очакваше съпротива, но не и толкова очевидно неподчинение. И този път тя отказа да донесе сама вода или да накара някой друг да го направи. Ако не друго, то поне не бе честно да товари останалите със задълженията на Мег. Те си имаха достатъчно работа. В случая на Джоан нещата стояха още по-зле, тъй като всички знаеха, че докато Джоан вършеше работата на Мег, тя вероятно спеше със съпруга ѝ. Мег открито отказваше да се подчинява на нарежданията на Джилиан и подкопаваше позициите ѝ в крепостта, точно както правеше и чичо Нийл, който открито я презираше и мразеше. Ако жените, с които работеше Джилиан, не бяха толкова разбрани, и ако Мег не бе така открито мразена от всички, Джилиан се боеше, че би се превърнала в посмешище пред хората в Дайхладах.

— Защо въобще искаш всяка вечер да се носи тук гореща вода?
— попита я Фиона.

— Омръзна ми по цял ден съпругът ми напълно да ме игнорира
— отвърна Джилиан.

— И смяташ, че с една баня ще промениш това?

— Не, не е само банята. Аз харесвам горещата вана в края на деня и вярвам, че на Конър също ще му бъде приятно. — Джилиан седна на леглото до Фиона. — Той ме нарича своя съпруга и дели леглото си с мен, но това все още не е брак. Споделяме толкова малко неща. Да, вече се сеща да оставя мястото до себе си на масата свободно за мен, но в повечето случаи се интересува най-вече от братята, от мъжете и от чичо си. Мислех да се докажа, като почистя крепостта, но започвам да осъзнавам, че Конър е от онези мъже, които няма да забележат промяната, докато цялата крепост не блесне от чистота, а това със сигурност няма да се случи скоро.

— О, не — поклати глава Фиона. — Не осъзнавах каква кочина е това място, докато не изстъргахме пода в спалнята ми.

— Виждала съм и по-зле. Тук е било почиствано, макар не често и не много добре. Не и през последните няколко години.

— О, ами преди няколко години Мег започна да раздава нареждания на жените тук.

— Браво. Едно от многото умни решения. — Джилиан се намръщи. — Нима е била любовница на Конър толкова много години?

— По онова време беше любовница на чичо Нийл. Мисля, че е била с всеки от братята ми. — Фиона сви рамене. — Обясняваше защо банята е толкова важна за теб.

— Това е едно от малките удобства, които съпругата осигурява за мъжа си. Реших, че ако изпълня живота му с някои от тях, той ще започне да ме забелязва и извън леглото. И ако се къпе тук преди вечеря, ще прекарва малко повече време с мен, време, през което можем да си говорим и да се опознаем един друг. Може да му стане навик.

— Да, или просто ще те отведе в леглото преди вечеря.

Джилиан въздъхна и кимна.

— Съществува и тази възможност, но той все още може да се привърже към комфорта да се къпе в собствената си спалня и дори може би ще има нужда жена да му помогне при къпането.

— Но на него вече му помага жена при къпането — зави Фиона и стреснато сложи ръка на устата си.

— Нека позная — Джилиан скочи на крака, стисвайки ръце в юмруци — Мег.

— И Джени, и Пег — каза Фиона, гледайки предпазливо към Джилиан.

— Трите курви на Дайхладах. Нищо чудно, че Мег не иска да ми донесе вода. Така има възможността да се опитва да съблазни мъжа ми, за да се върне в леглото ѝ всеки проклет ден. Е, стига толкова — заяви тя и изхвърча от спалнята.

— Не мисля, че е добра идея да ходиш в бараката за къпане — предупреди я Фиона, докато бързаше след нея. — Там ще има и други голи мъже.

— Виждала съм голи мъже и преди.

Фиона се наруга, задето се бе изпуснала пред Джилиан. Не бе сигурна какво очаква снаха ѝ от брат ѝ, но със сигурност знаеше, че Джилиан няма да е доволна, ако Конър отново започне да спи с Мег. Изненадани викове и протести се чува откъм кухнята и когато Фиона се опита да последва Джилиан, Джоан я хвана за ръката.

— Казала си ѝ, нали? — попита Джоан по-скоро примирена.

— Нямах това намерение. Просто ми се изплъзна — отвърна Фиона.

— Определено е побесняла.

— Да, точно затова трябва да отида след нея.

— За да защитиш онази пачавра Мег? За какво ти е да го правиш?

— В зависимост от това какво ще открие, може да не тръгне само след Мег. Тя е толкова дребничка, че дори да погне само Мег, би могла да пострада.

Фиона остави Джоан и другите жени, чудейки се защо всички започнаха да се смеят. Инстинктите ѝ казваха, че Джилиан може да се оправи сама, но това бе прекалено малка утеха, за да приспи тревогата ѝ. Не искаше да го признае пред Джоан и другите жени, но се тревожеше как би реагирал брат ѝ, ако ядосаната му съпруга се конфронтира с него пред погледите на мъжете му. Виждайки, че Джилиан почти е стигнала до вратата на бараката за къпане, Фиона се затича, за да я спре. Със сърцето си знаеше, че този брак ще се отрази добре на брат ѝ, и беше ужасно изплашена, че той може да направи нещо погрешно, нещо, което да е достатъчно лошо, че да прогони Джилиан завинаги от живота му.

Джилиан прокле тихо, когато, приближавайки се до бараката за къпане, дочу смеха на мъже и жени. Не вярваше наистина, че Конър ѝ изневерява с Мег, но неспособността ѝ да усеща чувствата на този мъж я караха да се съмнява в интуицията си. Ако я правеха на глупачка, искаше да го научи още сега.

Тя призна пред себе си, че страхът за верността на Конър бе разпалил темперамента ѝ. Страстта, която споделяха, както и клетвите, които бе изрекла, я караха да се опитва да направи брака им нещо повече от страстни ласки нощем и пълно игнориране денем. След много мислене тя най-после бе съставила план, който Мег съсипа още преди да бъде изпълнен. Беше крайно време да се изправи лице в лице с Мег.

Гледката, която я посрещна във вътрешността на банята, я накара да се закове на място и да стисне толкова силно юмруците си, че ноктите ѝ да се врежат болезнено в дланите ѝ. Тя почти не забеляза как останалите мъже, повечето от които бяха голи, веднага щом я зърнаха, притихнаха и побързаха да влязат във ваните си. Цялото ѝ внимание бе насочено към високия ѝ красив съпруг. Той все още не бе гол. Стоеше изправен, обут само с ленените си бричове. Точно пред него стоеше ухилената до уши Мег, а ръцете ѝ бяха на връзките на бричовете му. Джилиан се опита да реши кой от двамата да убие първо.

Конър тъкмо се канеше да събуе бричовете си, когато Кноби започна да разказва забавна история за ковача и жена му. Той не обръщаше особено внимание на Мег, когато неочаквано тя застана пред него, избута ръцете му и посегна към връзките на бричовете му. В следващия момент Кноби млъкна, а очите му се разшириха толкова много, че Конър си помисли, да не би да е ужилен от нещо. Преди да успее да попита какво не е наред, всичко мъже около него започнаха да скачат във ваните си, дори и тези, които все още бяха по долни гащи или препаски. Няколко от мъжете грабнаха сухите си дрехи, за да се покрият с тях, изглеждайки така, сякаш са полудели. Косъмчетата на врата на Конър настръхнаха, докато той се обръщаше бавно в посоката, в която гледаха всички останали.

В мига, в който видя Джилиан да стои там с проблясващ от гняв поглед и разтревожената Фиона до нея, Конър болезнено осъзна, че пръстите на Мег докосват кожата му, докато тя развързва връзките на бричовете му. Каза си, че не е извършил нищо нередно, и все пак избута Мег и улови вече свободно развързаните си бричове. Удиви го факта, че му се наложи да прехапе устата си, за да не почне да се оправдава. Не бе сторил нищо нередно, напомни си той, и все пак се чувстваше така, сякаш е виновен.

Тогава осъзна какво вероятно е видяла жена му, преди мъжете му да успеят да се покрият.

— Не трябва да си тук — каза ѝ той, бързайки да завърже бричовете си. — Има голи мъже.

— Виждала съм и преди голи мъже — сопна му се тя.

— Е, тогава не си била омъжена. Това не е място за жена.

— Тук има жени.

— Да, но те вече са виждали всички ни голи, нали?

— Сигурна съм, че и вие сте ги виждали голи.

Няколко от мъжете зяпнаха Конър невярващо, което му подсказа, че топлината, която чувства по лицето си, наистина е изчервяване. Той се чувстваше смутен и леко засрамен, макар да не разбираше защо. Все пак дори не беше познавал Джилиан, когато се бе възползвал от услугите на Мег, Джени и Пег. Беше имал пълното право да задоволява нуждите си. В следващия миг той направи гримаса. Беше доста неловко тези три жени да стоят сега срещу съпругата му. В следващия момент забеляза как трите гледаха самотоволно и безочливо към жена му и ги изгледа с такава ярост, че дори Мег направи крачка назад.

— Сега разбирам защо отказваш да му донесеш горещата вода, която исках — каза Джилиан, гледайки Мег, която се бе притиснала към един едър мъж, увит в мръсно одеяло.

— Отказала е да донесе вода за банята ти? — Конър искрено се надяваше, че няма да бъде замесен в някаква женска караница, но не можеше да стои и да позволява на Мег да показва неуважение към жена му.

— Всъщност се опитвах да подготвя твоята баня. Мислех, че може би ще ти допадне да вземаш вана в комфорта на собствената си стая, а жена ти да ти помага при къпането. Това е едно от многото неща, които една съпруга трябва да прави за мъжа си.

— Така ли? — попита Конър, мислейки си, че определено би се наслаждал на нещо такова.

— Да, но сега за мен е очевидно, че се наслаждаваш на тази жалка сбирка. — Джилиан забеляза, че Мег е започнала да милва мъжа до нея, като бледата ѝ ръка бе изчезнала под одеялото, с което се бе покрил, а мъжът започваше да реагира на ласките ѝ с явен интерес. — Мег, мислиш ли, че би успяла да сдържиш развратните си инстинкти, докато Фиона е тук? Тя знае, че си курва, но е прекалено малка, за да става свидетел на това как вършиш занаята си. — В следващия миг тя разпозна мъжа. — А ти си Малкълм, съпругът на Джоан. Трябва да си истински засрамен от себе си.

— Един мъж има своите нужди — възрази Малкълм и все пак се опита да се отдръпне от хватката на Мег.

— Така ли? Разбирам. Джоан е отказала да те приеме в леглото си — каза тя, знаейки много добре, че не е така. — Ако тя отказва да изпълни съпружеския си дълг, значи предполагам, че заслужава това огромно и болезнено унижение, което изпитва, знаейки, че ти блудстваш с Мег и всички други го знаят.

— Всички? — задави се Малкълм.

Джилиан не му обърна внимание, чудейки се как може да е толкова глупав да мисли, че никой не знае за измяната му.

— И това вероятно е наказанието за това, че Джоан върши не само своята работа, но и тази, която жената, с която я предаваш, не е свършила. Да, всеки път тя изпълнява задълженията на Мег, тъй като вероятно последната е била прекалено заета, за да прелюбодейства с теб. Да, наистина Джоан трябва да бъде добре наказана за това, че не се е държала като твоя съпруга. Жестока справедливост, но просто се налага да бъде така, нали?

Малкълм определено изглеждаше зле и Джилиан остана доволна. Тя погледна към Конър, който сега се мръщеше към Малкълм. Когато погледна обратно към нея обаче, смръщването му бе изчезнало и за един кратък миг тя долови веселие в прекрасните му очи. Гневът ѝ се охладя малко и тя реши, че сега няма да е най-подходящия момент да излее неудоволствието си от Мег или Конър. Джилиан подозираше, че вече е била пределно ясна.

— Е, след като си избрал да се къпеш тук, ще те оставя да се наслаждаваш на банята си — заяви тя, доволна, че тонът ѝ прозвуча

сладко.

— Хм, ами, да... — Въпреки веселието в бараката за къпане, Конър трябваше да признае, че да се къпе със съпругата си бе много по-привлекателно, отколкото да се къпе в огромна дървена вана с други голи мъже, докато три курви мият гърбовете им и евентуално се заиграват с някой от тях.

Джилиан се обърна да си тръгне, но погледна отново към Конър, а на лицето ѝ бе изписано нежно съжаление с нотка на разкаяние.

— Знам, че не е редно, но чувствам, че трябва да го призная. Както знаеш аз съм много чувствителна и нежна дама и се боя, че би ми било много трудно да докосвам тези части от теб, които са докосвани от други жени. — Тя сви деликатно рамене. — Да, ще минат много дълги нощи, в които просто няма да мога да прогоня тези картини от горкия си изтормозен мозък — заяви му тя, усмихвайки му се нежно, преди да хване Фиона за ръка и да я повлече навън.

— Определено знаеш как да си служиш с думите — каза Фиона, гледайки развеселено към Джилиан.

— Майка ми смята, че съм наследила тази черта от татко. — Джилиан въздъхна и тръгна към крепостта. — Не казвай на Джоан за Малкълм.

— Той изглеждаше така, сякаш щеше да повърне след миг.

— Да, но срамът и вината, които може да изпита един мъж, са много преходни чувства. Дори може да се опита да ѝ се реваншира. Не мога да повярвам, че е толкова глупав да мисли, че Джоан и останалите не знаят какви ги върши. Мъжете да не би да си мислят, че жените не разговаряме помежду си?

Фиона направи гримаса.

— Те не го забелязват, но тези три жени очевидно смятат, че щом си разтварят краката пред мъжете от Дайхладах, са нещо по-специално. Не само че се хвалят на всеослушание, че са преспали с мъжа на някоя жена, ами и не са си вършили задълженията от доста дълго време. Те се умилкват около братята ми и слепите глупаци не забелязват, че тези жени не вършат нищо. Мисля, че дори те знаят, че Конър няма да е доволен, ако научи, че не изпълняват задълженията си. — Фиона погледна към Джилиан. — Мислиш ли, че Конър ще дойде да се къпе в спалнята ви?

— Не знам, но смятам самата аз да се изкъпя.

— Значи никой не те е ударил — каза Джоан в мига, в който Джилиан влезе в кухнята. — И тъй като не си покрита с кръв, подозирам, че и ти не си ударила никой.

— Не, макар че бях изкушена — призна Джилиан.

— Аз пък бих се изкушила по друг начин, ако видех всичките войни на Макенрой голи — въздишайки заяви Майри.

Джалиан се засмя.

— Не забелязах кой знае какво, всички побързаха да се покрият щом ме видяха.

— Пригответе ви вана — каза Джоан. — Дори леърдът да не се присъедини към вас, решихме, че може да искате да се изкъпете.

— Благодаря ти, Джоан, наистина искам. — Точно когато понечи да излезе от кухнята, тя неочаквано си спомни за думите на Майри относно мъжете Макенрой и интереса ѝ. — От картините, които изскачат в ума ми, май съм видяла повече отколкото подозирах. Кноби.

— Видяла сте Кноби гол? — попита Майри, нетърпелива да научи повече.

— Просто изведнъж се замислих, че и без дрехи Кноби си е все така дълъг и слаб. Е, освен на едно място. А там, о, боже, той определено също е дълъг, но не и слаб. Не, определено не е слаб.

За един дълъг момент всички жени в кухнята замълчаха, очевидно опитвайки се да си представят как е възможно слабият висок Кноби да притежава онова, което много жени биха оценили. След това те се спогледаха и се засмяха. Майри въздъхна отново, изглеждайки леко отчаяна.

— Сега разбирам защо Джени все търчи след него и постоянно се оплаква, че не ѝ обръщат достатъчно често внимание. Ще ми се той никога повече да не ѝ обърне внимание. — Майри сви рамене — И все пак е просто мъж.

— Истина е. Но щом показва въздържание, когато не е сгоден или женен, нито дори има приятелка, това значи, че не се държи като останалите мъже. Това, което виждам тук, е момиче, което иска момче, но е прекалено срамежливо да го признае, а момчето вероятно смята, че никое момиче не би се заинтересувало от него.

— И момчето е тази, което трябва да направи първата смела крачка и да признае чувствата си към момчето — каза Джоан, започвайки спор между двете братовчедки.

— Мисля да остана и да послушам — каза Фиона. — Това е стара тема, но не искам да пропусна момента, в който Майри най-после ще се съгласи с аргументите на Джоан. И кой знае, Конър може да дойде горе, за да получи банята, за която му спомена.

Джилиан влезе в стаята си при ваната, която я очакваше. Не беше сигурна дали Конър ще се появи. Оказа се, че в крайна сметка не трябва да се бори с други жени, а с мъжете от Дайхладах. Конър, братята му и останалите мъже от клана бяха силно свързани помежду си. Беше разбираемо, когато битките са спрели, всички те са били момчета, група младежи, изправени пред отговорностите на възрастните мъже и натоварени със задачата да съградят всичко отново от пепелта. Момчета, принудени да защитават жени и деца, да ги хранят и подслоняват. Връзката между тях бе силна и Джилиан се боеше, че никога няма да намери своето място измежду тях. Неочаквано осъзна, че не просто иска да открие своето място. Имаше нужда да го направи.

* * *

— Мисля, че жена ми току-що ме заплаши — каза най-после Конър, гледайки как жена му изчезва в крепостта.

— О, да — съгласи се Кноби и като прогони Джени далеч от себе си, се насочи към ваната си. — Остани тук да бъдеш къпан от тези трите и довечера ще се прибереш в студено легло. Може да е студено и следващите няколко нощи. Тя беше пределно ясна.

— Една съпруга не бива да заплашва мъжа си.

— Леърд, съпругата ти те откри тук с бившата ти любовница, сложила ръце на гащите ти и с още две други жени, с които си спал. Сега, не знам много за жените. Не мисля, че някой от нас познава жените, след като последните дванадесет години единственото, което правихме, бе да градим отново дома си и да оцелеем. И все пак, разбирам защо момичето се ядоса, виждайки, че се готвиш да се къпеш, заобиколен от три жени, с които си спал, докато всичко, което е искала да направи тя, е било да ти приготви баня в стаята ти пред камината. Мисля, че ще си щастливец, ако единственото, което ще направи, е да остави леглото ти студено.

Конър се намръщи, леко изненадан, че повечето мъже промърмориха в съгласие с тези доводи.

— Значи всички вие смятате, че трябва да се поддам на изнудването ѝ?

— Е, може да отидеш да се изкъпеш, а след това внимателно да ѝ обясниш, че не бива да говори толкова неуважително със съпруга си.

Лека усмивка изкриви устните му, когато мъжете се засмяха. Очевидно имаше тяхното одобрение да последва Джилиан и те нямаше да му се подиграват, задето ѝ се е подчинил. Посягайки за дрехите си, Мег пристъпи към него и го помилва по гърба. Конър се загледа в нея, изведнъж спомняйки си част от другите думи на Джилиан.

— Ако дребната ти жена е достатъчно глупава, че да те отхвърли, знаеш къде ще намериш топлина — каза Мег и трепна от обида, когато той демонстративно се отдръпна от нея.

— Аз съм женен мъж. Не смятам да изменям на клетвите, които съм дал. Дребната ми жена не ми е давала причина да направя нещо различно от това. — Конър погледна към Малкълм, който се бе облегнал на стената. — Всъщност мисля, че е крайно време да създам ново правило. Не мога и няма да се опитвам да въвеждам морални норми в клана. Докато не бъдат нарушени моите правила или не бъде засегнат просперитета на Дайхладах, това ще тежи единствено на вашата съвест. Въпреки това, изглежда някои от моите хора са били наранени, а аз няма да го позволя. Затова зад тези стени вие няма да си лягате с женени мъже. Знам, че не сте виновни, но от сега нататък ще се научите и да отказвате. Ако решите да блудствате с женен мъж, то правете го извън пределите на клана и го правете дискретно.

Никой от мъжете не възрази на това, дори няколко кимнаха одобрително.

— И още нещо. Вие, жени, искам да го сметнете като предупреждение, много силно предупреждение. Да разтваряте краката си за мъжете не се счита за работа. Изглежда сте започнали да мислите, че след като предлагате толкова свободно уменията си, сте станали по-важни, отколкото сте в действителност. Ще вършите работата, която ви е отредена. Не позволявам на мъжете си да загърбват дълга или работата си, за да се забавляват. Със сигурност няма да го позволя и на жените. Всяка от вас има задължения и ако не ги изпълнява, ще трябва да напусне Дайхладах. — Той насочи

разярения си поглед към Мег. — А ти ще вършиш всичко, което ти нареди лейди Джилиан. Тя е моя съпруга и господарка на Дайхладах и по тези причини ще се отнасяш към нея с уважение и подчинение.

Той не бе изненадан, когато Мег просто се обърна и излезе, очевидно толкова разгневена, че не можеше дори да продума.

— Най-добре я наблюдавай — посъветва го Кноби. Излизайки от ваната си, той дръпна кърпата, с която Джени се опитваше да го подсуши и започна сам да се бърше.

Кноби се приближи до леърда си и Дърмот побърза да го последва.

— Леърд, Мег ще ти причини неприятности. Дори в лека степен тя вече го направи. Спала е както с чичо ти, така и с братята ти и през последните години е станала много арогантна. Беше очевидно, че я третираха като твоя жена, господарка на крепостта, и изискваше всички да се държат с нея като с такава.

— Това доказва, че се е смятала за по-важна, отколкото е в действителност, но защо това да я прави опасна?

— Не знам. — Кноби направи гримаса и прокара едната си дълга длан по лицето си. — Само знам, че тя се държеше сякаш е господарка на крепостта и принуждаваше останалите жени да вършат нейната работа, тъй като беше или в твоето, или в леглото на някой от роднините ти. Когато се ожени и реши да спазваш брачните си клетви, отне част от силата на Мег. Днес ѝ отне почти всичко. Веднага щом жените научат какво си казал днес, те нито ще вършат работата на Мег, нито ще се подчиняват на заповедите ѝ. Ще я третират като такава, каквато е — нищо повече от курва, която не може да държи краката си затворени. Мег ще се разяри заради това.

— Никога не си спал с нея, нали? — попита го Дърмот, гледайки изненадано към Кноби.

— Не. Майка ми и сестра ми често говорят за тази вещица. Знам колко ужасно се държи с другите жени. — Кноби сви рамене. — Просто сметнах, че ще е като плесница за роднините ми. От време на време ходих при Джени, но ми се иска да не го бях правил. Тя и Пег вървят по стъпките на Мег. И то много последователно. Не мога да забравя, че съм си пъхал ценните притежания в добре използван приемник.

Дърмот направи гримаса.

— Мисля, че на мен ще ми е трудно да забравя това. По дяволите, нарисува в ума ми ужасна картинка.

— Ще я наблюдавам — каза Конър. — Ако започне да причинява проблеми, ще я отпратя. Може да бъде курва в селото или в гората. Сега, след като се отказах от банята си тук, по-добре да отивам в спалнята си, преди да изпусна шанса да се изкъпя и там.

Дърмот скръсти ръце на гърдите си и се загледа след брат си, докато Конър се отдалечаваше.

— Какво мислиш, Кноби?

Младият мъж се намръщи.

— За Мег ли?

— Не, макар да мисля, че си прав. Мег наистина няма да понесе случващото се и ще направи нещо. Не съм сигурен дали може да причини истински проблем, но тя е своенравна курва, която мисли единствено за себе си. Питам те какво мислиш за жената на брат ми?

— Мисля, че е добро момиче. Фиона я харесва.

— Да, ще е добре да е около сестра ми. Мисля си, че тя ще се отрази добре и на Конър.

— Да, ако той й позволи. Той е добър леърд и приятел, но... — Кноби се поколеба.

— Но ще продължи да носи тежестта на възстановяването и опазването на клана жив, докато тази тежест не изцеди и последните капки живот от него. — Дърмот се усмихна, когато Кноби кимна. — Когато момичето е наоколо, виждам искрица живот в него, дори от време на време блясък на усмивка. Тя притежава дух, има свое мнение и е прекалено умна. Предизвиква го на всеки завой. Чичо ми не я харесва.

— Не, не я харесва. Конър я слуша. Сър Нийл вече не е този, който го съветва.

— И това е добре. Никога не съм се доверявал на този мъж така, както го прави Конър. Винаги ми е изглеждало така, че той е можел да ни помогне много повече, отколкото го е правил. Не е правил нищо кой знае какво, освен да идва от време на време и да надува главите ни с мнението си. Като се замисля, май досега не е вършил никаква работа тук. Но няма значение. Ще е добре, ако Джилиан накара Конър да види чичо ни по-ясно, но по-важното е Конър да се научи отново да живее

истински живот. Мисля, че това момиче е точно човека, който може да го направи.

— Както казах... ако той й позволи. Съществува възможността, ако тя опита да достигне онази част от него, която той е погребал много отдавна, Конър просто да реши да й обърне гръб.

— Тогава, приятелю, двамата с теб ще трябва внимателно да следим, ако това се случи, за да действаме бързо и да му налеем малко разум.

ДЕСЕТ

Джилиан отпусна ръце от двете страни на ваната и се загледа в коленете си, които се показваха едва-едва над повърхността на водата, с която бе напълнена дълбоката вана. Трябваше да приеме истината. Ако все още не обичаше Конър, то тя бе само на секунда разстояние от това да се случи. Една жена, виждайки това, което тя бе видяла между Мег и Конър, не би се почувствала толкова наранена, ако сърцето ѝ не бе замесено. Възможността Конър все още да спи с Мег караше всичко в нея да се свива от болка. Но това чувство изчезна, когато осъзна, че въпреки отчаяните опити на Мег, Конър бе удържал на клетвите си. И все пак образът на това, което видя в банята, беше запечатан в ума ѝ и я изяждаше отвътре.

Една част от нея бе доволна, че най-после преживява емоции като страст и любов, но другата бе ужасена. Влюбваше се в мъж, който ѝ даваше много малко от себе си. По-лош бе фактът, че тя не можеше да измисли начин, по който да извлече още страст от него. Конър не бе като останалите мъже, които бяха закоравели, тъй като в живота си бяха срещнали много разочарования. Неговите чувства бяха заровени толкова дълбоко, че Джилиан се боеше, че не биха могли да бъдат спасени.

Той не бе напълно лишен от тях, но това, което разкриваше, бе само лек намек за емоции. Лек блясък на веселие, едва загатната усмивка, бегла искра от гняв. Сякаш нуждата да бъде силен, за да защити семейството и клана си, бе потиснала всички чувства. Джилиан знаеше, че не би могла да живее само с искрица блясък или загатване на емоция. Не очакваше Конър да стане сладкодумен глупак с меко сърце заради нея, но се нуждаеше от нещо повече от страст. Сега, когато и сърцето ѝ бе замесено, тя имаше нужда да получи частица от неговото.

Изсумтя, отвратена от себе си. Не искаше частица от сърцето му, искаше го цялото. Така изглеждаше честно, след като тя му даваше всичко. Искаше това, което братовчедка ѝ Елспет бе намерила с

Кормак, а братовчедка ѝ Ейвъри с Камерън, или поне нещо близко до това. За момента обаче, щеше да е доволна на всяко леко пропукване на черупката му, което да ѝ даде надежда, че един ден Конър ще се събуди, ще осъзнае, че тя е дълбоко в сърцето му и ще поиска да остане там завинаги. Но това щеше да отнеме доста време и щеше да ѝ се наложи да измисли какво да каже на баща си, когато той пристигне за нея.

Звукът от отварянето на вратата откъсна Джилиан от мислите ѝ. Тя изруга тихо от изненада и прикри с ръце гърдите си, вдигайки колене пред себе си, за да прикрие голотата си. Неудобството ѝ леко се стопи, щом забеляза, че Конър е този, който влезе в стаята. Погледът, който ѝ хвърли, докато затваряше вратата, я накара да почувства още по-осезаемо голотата си.

— А, добре, не съм изпуснал шанса си да се изкъпя — каза той и започна да се съблича.

— Не си ли се изкъпал вече? — попита Джилиан, изумена колко бързо се събличаше Конър.

— Не — заяви той, пусна последните си дрехи на пода и пристъпи към ваната почти усмихнат от гледката на привелата се в опит да се скрие Джилиан, — реших, че трябва да дойда и да се скарам на жена си.

— Да ми се скараш?

— Да. Жената не бива да заплашва мъжа си. — Той пристъпи във ваната.

Джилиан се зачуди как толкова огромна вана изведнъж може да започне да изглежда толкова малка, само защото той се потопи в нея.

— Не съм те заплашила.

— Не? На мен ми прозвуча като заплаха.

— Просто посочих фактите. — Тя толкова се изненада от смеха му, че без да се съпротивлява, му позволи да издърпа едната ѝ ръка от гърдите ѝ и да сложи в дланта ѝ пешкир.

— Е, освен на едно място — посочи той малко над пъпа си, — останах напълно недокоснат.

Макар че едно тихо гласче ѝ шепнеше, че това е грешка, Джилиан насочи поглед надолу, където ѝ сочеше той. Но погледът ѝ не се прикова към конкретното местенце над пъпа му, а към твърдото доказателство, че Конър се интересува от нещо повече от баня.

Помисли си, че е много странно как тази част от мъжкото тяло, която преди намираше за леко смешна, сега караше сърцето ѝ да бие с луд ритъм, а кръвта да тече по вените ѝ като разтопена лава. Сякаш нещо вътре в нея я принуждаваше да го докосне, помисли си тя протягайки ръка.

Конър простена от удоволствие, когато дългите ѝ пръсти се обвиха около него. Докосването ѝ подпали кръвта му, а нарастващото ѝ самочувствие му достави истинско удоволствие. За момент той затвори очи и се остави на все още колебливото ѝ докосване. Не след дълго осъзна, че ако не сложи край на тази игра, никога няма да се изкъпят, затова я накара да го пусне.

Не успя да сдържи усмивката си, когато нежно побутна ръката ѝ, която все още стискаше пешкира, карайки я да вдигне премрежения си поглед към него.

— Първо банята, после играта. Почти ме накара да забравя, че имаме нужда от баня. — Конър си помисли, че необикновено развеселеното му настроение бе напълно обяснимо, все пак кой мъж би се мръзил, ако жена му го гледа с такава топлина.

Джилиан успя да се отърси от мъглата на желанието, което бе обвила ума ѝ, и започна да къпе съпруга си. Не само видът на прекрасното му тяло разбъркваше мислите ѝ, а и начинът, по който се държеше той. Кискаше се и се усмихваше. Тя бързо потисна надеждата, която се зараждаше в нея, защото доброто настроение и веселието не бяха точно пропукване на черупката му. Може би това бе породено от простия факт, че е къпан от жена си в комфорта на собствената си стая, знаейки много добре, че след банята двамата ще се отпуснат в леглото им и ще правят любов. И, помисли си кисело тя, за пореден път щеше да поласкае суетността му, тъй като не умееше да крие колко голямо удоволствие ѝ доставяше той в леглото.

— Съпруже — възкликна стреснато тя, когато той обгърна с ръце гърдите ѝ, а палците му започнаха да милват зърната, които вече бяха станали твърди, — каза, че имаш нужда от баня.

— Само те мия... — Той все още бе изумен как това, което повечето мъже биха нарекли „тъжна липса на пазва“, може да го развълнува толкова силно.

— Вече се изкъпах.

— Така ли? Тогава защо още си във ваната?

— Ами, цупех се. — Той я изгледа така, сякаш гледа непознато малко същество и тя въздъхна. — Това е нещо, което майка ми прави понякога. От време на време се затваря в стаята си и го нарича добро цупене.

— Майка ти често ли го прави?

— Не, казва, че не го прави въобще толкова често, колкото го е правила, преди баща ми да я открие и да се влюби в нея. — Решавайки, че ще е по-лесно да измие гърба и косата му, ако е извън ваната, те се изправи, излезе от нея и се уви бързо в една кърпа.

— Изпуснала си няколко места — заяви той и посегна към нея.

Джалиан успя да се измъкне от хватката му, застана зад него и започна да мие косата му.

— Сега ще довърша историята си. Майка ми казва, че дори човек да живее щастлив живот, има моменти, в които чувства тъга, или пък дните не са такива, каквито трябва да бъдат. Дни, в които преглъщаш думи, които наистина си искал да кажеш, когато си се скарал с някой, или когато си преживял беда. Когато не може да преживее тези дни, тя се затваря в стаята си и казва на глас всичко, което е премълчала, понякога плаче, друг път проклина, но в повечето случаи просто се цупи. Тогава татко отива и я намира. — Джалиан се засмя меко. — Често се бави доста при нея и майка веднъж ми сподели, че неговите увещания са най-добрата част от цупенето ѝ.

— Звучи доста странно. Често ли го правиш?

— Не. Може да приличам на майка, но имам темперамента на татко. За нещастие не съм наследила контрола му. Ако нещо не се случва така, както го желая, искам просто да изругая и да го ударя. Обаче дамите не могат да правят такива неща. Понякога трябва да си прехапем езика и да бъдем спокойни, когато другите са ядосани и разстроени. Тогава цупенето може да помогне. Като се оттегляш за кратко да се цупиш, после си по-спокоен и хладнокръвен и можеш да се справиш с всичко. — Осъзнавайки, че отдавна му е измила косата и сега просто си играе с нея, Джалиан я отметна настрани, за да измие гърба му.

— Майка казва, че цупенето е полезно и когато страдаш — продължи Джалиан, надявайки се, че ако му разказва за себе си и за семейството си, скоро Конър ще пожелае и той да ѝ разкаже нещо за себе си. — Случи се, когато сестра ми Сорча бе изнасилена

многократно и пребита почти до смърт. Майка трябваше да бъде силна и спокойна, за да помогне на бедната Сорча и ми сподели, че да се оттегля в стаята си от време на време, за да крещи, плаче или да си скубе косите, ѝ е било от голяма полза.

— Какво стана с тези, които са наранили сестра ти? — Конър се зачуди дали отговорът на този въпрос ще му каже нещо повече за бащата на Джилиан, с който му предстоеше да се срещне.

— Мъжете, които го направиха, бяха най-стария враг на татко и двамата му командири. Отвлекли Сорча и братовчедка ми Елспет, дъщерята на сър Балфор Мъри. Татко и чичовците ми, Балфор и Найджъл, тръгнаха след тях. Настигнали ги, преди да причинят на Елспет същото, което бяха сторили на Сорча. Първо изпратиха момичетата у дома с почти всички останали мъже. Татко се върна много по-късно и каза на майка, че мъжете, които са сторили това на детето им, са мъртви. Майка му каза: „Благодаря ти, съпруге“. Така и не попитах как са умрели, но никога няма да забравя смразяващия поглед на татко. Този поглед винаги се връща на лицето му, щом някой спомене за случилото се.

Конър я изчака да продължи. След като бе свършила с търкането на гърба му, той се изправи, излезе от ваната и започна да се подсушава. Изведнъж почувства нужда да разбере какво е сторил баща ѝ на тези мъже. Не се питаше дали иска да узнае истината. Бе сигурен, че иска.

— Разбрала си какво им е сторил, нали? — попита най-после той.

Джилиан кимна и проговори тихо.

— Братовчед ми Пейтън най-после ми каза преди няколко години. Кастрирали мъжете и порязали коремите им. Заявели ги в гора, известна с това, че е пълна с вълци и ги оставили там. Изчакали само да се появи глутницата, привлечена от миризмата на кръвта, и екзекуцията да започне.

— И мислиш, че това е жестоко? — Конър смяташе, че това е много красиво и умно измислено възмездие.

— В началото да. Трудно е да повярваш, че мъжът, който не е позволявал слънчевата светлина да изгори дупетата на децата му, може да бъде толкова брутален. Пейтън ме накара да се осъзная с три много важни факта. Първо, тези мъже бяха наранили едно от децата на татко

и са възнамерявали да наранят племенницата му. Второ, и двете приличат много на майките си, затова татко и чичо сигурно са били силно разтърсени от тази картина. И трето, ако ги бяха оставили живи, мъжете можеха да ни навредят отново. Пейтън ми каза, че докато баща ми е разказвал какво им е причинил, на лицето му е било онова ледено изражение, което бях видяла и аз, но след това то изчезнало и станало напълно пусто, когато обяснил защо е направил това, което е сторил.

— Братовчед ти е бил прав. Мисля, че аз бих бил по-жесток, ако някой постъпи така със сестра ми. А и има още нещо, вероятно баща ти е бил полудял от гняв и се е обвинявал, че не е съумял да защити детето си.

И същият този мъж скоро щеше да застане пред вратата ми, помисли си Конър. Той не бе изнасилвил, нито бе пребил Джилиан. Той просто се бе оженил за нея. Но бе разбираемо защо щеше да бъде гневен. Може би нямаше да е достатъчно да разменят няколко думи, да преговарят и вероятно да плати зестра за булката. Тогава забеляза погледа на Джилиан, който бе насочила към тялото му, докато той се подсушаваше с кърпата. Одобрението ѝ не само запали кръвта му, но му подсказа, че тя ще му помогне да потуши гнева на баща ѝ. Да, Джилиан вече бе доказала, че не иска да има кръвопролития.

— Не трябва ли съпругата да подсуши тялото на мъжа си, след като точно тя го е измокрила, докато го е къпала? — попита Конър, подавайки ѝ кърпата.

Джилиан едва не се усмихна, когато я взе и започна да го подсушава, мислейки си, че вече е прекарала прекалено много време около Макенрой. Но бързо изгуби посоката на мислите си, съсредоточавайки се върху задачата да подсуши красивото, едро тяло на Конър. Мъжът изглежда не изпитваше и капка благоприличие, но в моменти като този се радваше, че е така.

За краткото време, през което бяха любовници, тя бавно бе започнала да става смела, отказвайки да се подаде на страха, че може да направи нещо, което да не му хареса. Беше открила няколко места, на които Конър обичаше да го докосват. Други, не най-очевидните, помисли си тя, в опит да игнорира частите от него, които смело изискваха вниманието ѝ. Докато го подсушаваше, вдигна поглед към лицето му. Очите му бяха затворени, а леко загатната усмивка красеше

устните му. Когато правеха любов и се отдаваха на страстта, Конър бе необичайно отворен и свободен.

Точно когато сушеше дългите му, мускулести крака, си спомни нещо, което веднъж ѝ бе казала братовчедка ѝ Елспет. Когато попита за това Ейвъри, изчервявайки се, тя потвърди думите на Елспет. По онова време бе сметнала, че това би било най-странното нещо, което една жена би направила, но сега с мъжествеността на Конър, само на целувка разстояние от нея, това не ѝ се виждаше никак странно. Решена да бъде смела, тя пусна кърпата на пода, сложи ръце на бедрата му и целуна изправеното доказателство за желанието, което мъжът ѝ изпитваше към нея. Цялото тяло на Конър трепна в отговор и тя реши, че това е знак за интерес, и го близна леко.

Конър бе удивен, когато почувства меките устни на Джилиан да докосват възбудата му. Той погледна надолу, само за да види как тя бавно прокара влажния си език нагоре по цялата му дължина. Тръпнеше от удоволствието, което пронизваше тялото му. Едната му трепереща ръка се протегна, зарови пръсти във влажната ѝ коса и издърпа главата ѝ назад. Предпазливост измести страстното желание изписано на лицето ѝ и той на мига съжали за действията си.

— Какво правиш? — попита той и в същия момент осъзна колко е глупав въпроса му.

— Мислех си, че е очевидно — каза тя, заинтригувана от страстно зачервените му скули, които бяха в противоречие със стиснатите устни и тревожния поглед.

— Това не е ли нещо, което правят курвите? Не е ли курвенски трик? — Няколко пъти бе чувал за такова удоволствие, което се прилагало от най-високо платените уличници.

— Братовчедка ми Елспет каза, че съпругът ѝ много го харесвал, и каквато съм любопитна, попитах Ейвъри дали се харесва и на нейния мъж. Тя каза, че му харесвало. Нито една от тях не е курва и съпрузите им с радост ще убият всеки, който заяви нещо подобно. Но ако не искаш да го правя... — започна тя.

— О, ами не. Щом е нещо, което съпругите правят за мъжете си, може да продължиш.

Тя го изгледа насмешливо, докато той пускаше косата ѝ. Конър потръпна, когато го близна отново. Тази наслада можеше да се окаже прекалено голяма, че да я понесе, помисли си той, докосването на

меките ѝ устни и топлия ѝ език го накараха да стисне юмруци. Когато тя го пое в топлатата си уста, той се бореше да призове железния контрол, който бе ковал през всичките тези години, но без особен успех.

Конец по конец, нишката на издръжливостта му се късаше, докато в един момент той се срина на колене, избути Джилиан назад, докато тя не легна на земята. С видимо треперещи ръце разтвори кърпата, с която се бе увила, и се наведе над нея.

Джилиан се задъха, преди да се засмее тихо, когато за един миг се озова просната по гръб. Беше невероятно възбуждащо да прави любов с Конър по този начин, да чувства това голямо силно тяло да трепери под ръцете ѝ. Надвесвайки се толкова рязко над нея, тя си помисли, че би трябвало да се изплаши, но вместо това го посрещна с отворени обятия. Когато той се тласна грубо в тялото ѝ, Джилиан осъзна, че е изгубил всякакъв контрол. Освен това вероятно щеше да има няколко синини, но не я бе грижа. Обгърна го здраво, а последната ѝ рационална мисъл бе, че всеки мъж, който може да бъде толкова страстен, вероятно кипеше от силните емоции вътре в него, и тя възнамеряваше да открие всяка една от тях.

* * *

Конър остана проснат наполовина на килима, наполовина върху Джилиан. Лицето му бе притиснато отстрани до врата ѝ, докато той се бореше да се възстанови. Беше изгубил всякакъв контрол. Само по себе си това бе тревожно, но по-ужасно бе, че бе излял цялата си необузданост върху малката си деликатна съпруга. Под ръката си, която бе поставил на гърдите ѝ, той можеше да почувства ритъма на сърцето ѝ, можеше да усети равномерното повдигне и спускане на гръдния ѝ кош, докато дишаше. Не я беше убил. Хвърли бърз поглед към лицето ѝ и когато не видя сълзи, предположи, че може би не я е наранил. Не се опитваше да избяга от него, което сигурно означаваше, че не я е ужасил, задето се нахвърли върху нея като някой полудял ненаситен звяр. Но Джилиан лежеше под него като счупена кукла и не помръдваше.

— Джилиан? — повика я той нежно.

— Ммм? — Тя се надигна достатъчно, за да плъзне мързеливо пръсти нагоре и после надолу по гръбнака му.

Очевидно не я бе изпратил в безсъзнание, каза си той, и вътрешно въздъхна облекчено. Сега се налагаше да се отдалечи от нея, преди да е повдигнала темата за загубата му на контрол. Принуждавайки тежкото си тяло да се помръдне, той я плесна по бедрото и се изправи на крака. Конър едва не се усмихна на нацупения поглед, който тя му отправи, преди да се пресегне, за да вземе кърпата, която бе хвърлил на пода, и да се увие в нея.

— Най-добре да слизаме в голямата зала, преди онези идиоти да са изяли всичката храна — заяви той, като започна да изважда чисти дрехи.

Докато Джилиан успее да се изправи на крака, съпругът ѝ вече бе облечен. Прегръщайки я кратко за една бърза целувка, той я остави, нареждайки ѝ през рамо да побърза. Джилиан въздъхна и след като се изми набързо, започна да се облича. Щеше да ѝ се наложи да научи мъжа си на малко нежност. Целувките и прегръдките след подобно страстно правене на любов щяха да са наистина приятни.

Тя се изненада, намирайки Конър, Дърмот и Кноби на най-долното стъпало пред стълбите, когато най-послед тръгна към голямата зала.

— Да не се е случило нещо? — попита тя, забелязвайки другите им трима братя, които все още не можеше да различи, да стоят зад Дърмот.

— Братовчед ти е тук — отвърна Конър.

— О, много добре — извика Джилиан и пробяга последните няколко стъпала, насочвайки се към масивната външна врата. — Трябва да е донесъл вещите ми и новини от дома.

Конър хвана ръката ѝ и я дръпна към себе си.

— С него има двама добре въоръжени мъже.

— Естествено. Само пълен идиот би пътувал без защита из тези земи.

Жените, които разсъждават, можеха да са много дразнещи, реши Конър.

— Може да остави вещите ти пред портите и да си върви.

Джилиан се зачуди как в един момент може отчаяно да желае докосването на един мъж, а в следващия да ѝ се иска да го цапардоса

по главата с нещо тежко.

— Той прие този брак и идва като приятел. Вероятно ще иска да остане няколко дни, за да се увери, че се отнасяте добре към мен.

— Отнасяме се добре към теб. Ще му се наложи да приеме думите ми.

— Защо? Той не те познава, дори не бе чувал за теб, докато не потропа на вратите на крепостта ми.

Конър се зачуди дали малката му жена някога щеше да приеме думите му, просто защото нейният съпруг и леърд казва така.

— Нанти, ти, заедно с Ангъс и Дрю отидете, за да доведете неканените ни гости, и ако желаят да се почистят, преди да ядат, им покажете къде. — Погледна към Джилиан. — Двамата мъже със сър Джеймс могат да се нахранят и да прекарат нощта тук, но на сутринта да ги няма. Братовчед ти, ако иска, може да остане за известно време. — Той я хвана и я задърпа към залата. — Ще го чакаме вътре.

— Но Джеймс ми носи дрехи и искам да си сменя роклята — протестираше тя, докато я влачеше към залата.

— Ще изкараш още една вечер с нея.

Не след дълго ухиленият Джеймс влезе в залата. Виждайки кошницата в ръцете му, Джилиан изпищя от радост. Той бе на няколко крачки от нея, когато котките ѝ изскочиха от кошницата и веднага се настаниха в скута ѝ.

— Котки? — попита Конър, докато поздравяваше Джеймс и му махна да седне до Дърмот, срещу Джилиан.

— Да — каза Джилиан, кискайки се, когато любимците ѝ започнаха да я ближат по брадичката, — Дрипльо и Мърла. — Тя посочи всяка котка, докато казваше имената им. — Ако тук има някакви гризачи, скоро ще изчезнат.

Конър се ухили леко, поглеждайки към котките, докато ядеше.

— Кучетата ще ги изядат.

Джилиан се задъха и се намръщи.

— Ти нямаш кучета.

— Мога да взема няколко.

Макар да знаеше, че той се шегува, Джилиан прегърна по-здраво котките си. Веселието в погледа му и широката усмивка на Дърмот я успокоиха. Мъжът ѝ имаше странно чувство за хумор, помисли си Джилиан, и се обърна да представи любимците си на Фиона, която

седеше до нея на масата. Толкова странно чувство за хумор, че щеше да ѝ трябва време да го разгадае.

Поклащайки глава на начина, по който Фиона се присъедини към Джилиан и започна да се суети около котките, Конър погледна към Джеймс. Не можеше да се сети за нито едно нещо, което да не харесва или да го дразни в мъжа, и все пак присъствието му в Дайхладах го тревожеше. Сър Джеймс Дръмънд бе красив дявол и бе много близък с Джилиан. Това не му допадаше и Конър се намръщи. Това, и леката ревност, която го жегна. Подобна емоция можеше да бъде сметната за слабост и използвана срещу него.

— Много мило от твоя страна, че ме покани да остана — обади се Джеймс.

— Както виждаш, тя е жива и здрава — каза Конър, — затова не е нужно да оставаш дълго.

Джеймс се засмя.

— О, да, мисля, че ще поостана малко при вас. Докато всичко не се уреди, момичето трябва да има роднина до себе си.

— Всичко е уредено. Тя е моя съпруга. Бракът беше консумиран... многократно.

— Но не си получил благословията на баща ни.

— Джилиан е почти на двадесет и една. Не се нуждае от одобрението му. — Намръщи се, когато Джеймс просто сви рамене. — Той ще дойде тук?

— О, да, колкото се може по-бързо.

— С армия?

— Не и в началото. Бях в Дъблин и уверих майка ни, че Джилиан е в безопасност. Татко ще иска първо да говорите.

Конър кимна, прикривайки облекчението си.

— Също като дъщеря си, той няма да иска кръвопролитие.

— Не прави грешката да мислиш, че той се бои от теб или хората ти. Татко знае, че по време на битка, колкото и кратка да е тя, някои от хората му може да пострадат, или да бъдат убити, затова той избира много внимателно кой да вземе със себе си. Той е добър, дори нежен мъж, с благ нрав, силен и много умен. Рядко избухва, но когато го направи, гори дълго, а после за това се разказват легенди. И нищо не може да го разяри толкова, колкото ако над семейството му тегне опасност.

— Никога не бих наранил Джилиан.

— Не и физически — промърмори Джеймс, гледайки Конър отблизо, докато си сипваше вино. — Ти си закоравял мъж, сър Конър Макенрой, закоравял до костите си.

— Наложил ми се да стана такъв — отвърна Конър, чудейки се защо изпитва нужда да се оправдава за това, в което се бе превърнал, опитвайки се да опази клана си.

— Джилиан е нежна жена, свободна по дух, отворена по сърце, изпълнена с живот. Страстно, любящо и предано същество. Закоравял мъж като теб може да я нарани по много начини, без нито веднъж да вдигне ръка срещу нея и, за съжаление, може вече да си го направил. Затова ще остана за известно време, за да се уверя, че всичко е наред. Виждаш ли, сър Конър, ти може и да си потиснал всичко нежно в себе си, но аз няма да ти позволя да убиеш нежността в братовчедка ми.

Конър разбираше думите на Джеймс, но не бе сигурен какво точно му намеква. Сега не беше времето да мисли над това, затова той прогони от мислите си Джилиан и изявлението на братовчед й, че би могъл да я нарани.

— Ти си неин братовчед, защо тогава се обръщаш към родителите й с майка и татко? — попита Конър опитвайки се да си обясни по някакъв начин близката връзка между Джеймс и Джилиан.

— Ами, нейната майка е моя леля. Аз съм син на сестрата близначка на лейди Бетия. Когато родителите ми са били убити, лейди Бетия ме е спасила от същата съдба. По онова време срещнала сър Ерик. Бил съм все още кърмаче. Сър Ерик получил от краля попечителството над мен и двамата с леля ме отгледаха заедно със собствените си деца. Когато станах на възрастта да разбирам всичко, те ми казаха истината и въпреки това си останаха мои родители, а децата им мои братя и сестри. Истината за това кой съм не може да промени този факт. Използваме думата братовчед само да обясним защо аз съм Дръмънд, а останалите Мъри. Но те са моето единствено истинско семейство, моите родители, братя и сестри. Ако не съществуваше клана, който стои и чака да застана начело, аз щях да бъда Мъри. Истината е, че нито Джилиан, нито аз, нито някой от семейството ни сме Мъри по кръв, тъй като сър Ерик е бил осиновен син, който е смятал, че е копеле на някой от клана Мъри. По-късно, когато открил кой е в действителност, той решил да остане Мъри.

За един кратък миг Конър почувства завист. Беше очевидно, че кланът Мъри бяха хора готови да помагат един на друг при нужда. Когато той и близките му имаха отчаяна нужда от помощ, нямаше кой да им протегне ръка и трябваше да се справят сами, бездомни, принудени да гладуват. Истината бе, неочаквано помисли той и погледна към намръщения си чичо, който отново пълнеше халбата си, че дори най-възрастният му роднина, който бе останал жив, не бе направил повече от това да се появява от време на време и да ги гледа от високо, критикувайки ги и изказвайки мнението си. Беше предателска мисъл, но сега, когато се загнезди в ума му, не можеше да я прогони.

Проследявайки погледа му, Джеймс промърмори:

— Трябва да наблюдаваш този мъж. Той не харесва братовчедка ми.

— Това е чичо ми — каза Конър, но без гняв, преди да въздъхне. — Прав си. Не я харесва. — Забеляза как Джилиан хвърли бърз поглед към Нийл, изражението ѝ беше раздразнено. — И Джилиан не го харесва особено.

— Едно нещо трябва да знаеш за жена си. Ако тя ти каже, че някой я безпокои... послушай я.

— Тя просто е подразнена от чичо ми за нещо, което той каза пред нея.

— Тогава тя щеше да го постави на мястото му с острия си език и да се свърши. Вярваш или не, Джилиан усеща неща, които ние останалите не можем. Тя разбира какво се крие в сърцата им. — Джеймс направи гримаса и прокара ръка през косата си. — Трудно е за обяснение, но сякаш Джилиан може да види и почувства това, което чувстват другите. И сега ще си помислиш, че и двамата сме луди.

— Не, чувал съм за подобни дарби. — Конър изведнъж се почувства разголен. — С всички ли може да прави това?

— Не. Рядко успява да предположи какво мисля, и ми каза, че когато е опитала да разчете теб, сякаш се е блъснала в стена. Всичко, което искам да кажа, е обърни внимание, ако Джилиан не се разбира с някой. Тя очевидно има проблем с чичо ти. Намери какъв е той и се справи с него.

Конър кимна, чудейки се дали наистина трябва да послуша съвета на Джеймс. Почувства се така, сякаш предава Нийл. Не искаше

точно сега да знае какво мисли новата му съпруга за чичо му. По-късно. Първо щеше да подреди собствените си объркани мисли и после щеше да се погрижи за нейните.

ЕДИНАДЕСЕТ

Това бе едно от най-трудните неща, които Джилиан някога бе правила, но тя съумя да се отдалечи от сър Нийл Макенрой. Освен това не го удари, както ѝ се искаше. Макар думите да изгаряха езика ѝ, тя ги съдържа и не отвърна на отровата, подигравката и обидите, които се лееха от устата му. Истината бе, че не само имаше нужда да се отдалечи от чичото на Конър, и не защото едва се съдържаше да не се разкрещи като луда на един от малкото останали живи роднини на Конър.

Не, мислеше си тя, грабвайки една кошница и излизайки от крепостта. Беше истинско облекчение да се отдалечи от сър Нийл, въпреки че неизречените думи свиваха корема ѝ. Мъжът лъхаше на горчивина и гняв. И страх, страх, че черните му тайни могат да излязат наяве. Всеки път, когато се доближеше до него, неспокойният му дух се пресягаше към нея и се опитваше да я завлече в тресавището на греховете му. Караше я да се чувства болна и разтревожена. Освен това я изкушаваше да му заповяда да ѝ каже какви са тайните му.

Но знаеше, че това би било грешка. Джилиан бе сигурна, че Нийл не би искал да бъде спасен, изповядвайки се. Тайните, които пазеше Нийл Макенрой, бяха такива, които можеха да разкъсат сърцето и душата на човек. Те щяха да опустошат семейството му, което вече бе страдало прекалено много за краткия си живот. Джилиан се молеше да греши, тъй като инстинктите ѝ казваха, че Нийл не е невинен наблюдател, че по някакъв начин той бе имал пръст в събитията от миналото, тези от последните няколко години кървава вражда. Конър и братята му може да уважаваха и да се възхищаваха на мъжа, който е унищожил всичко, което са познавали, и бе много вероятно той да не е особено щастлив, че толкова много от тях са оцелели. Всичко бе прекалено вледеняващо, прекалено отчайващо и тъжно дори да мисли за него.

— Извинявай, че закъснях — каза Фиона, тичайки след Джилиан.

Джилиан се усмихна на момичето.

— Сигурна ли си, че нарочно не си влачеше краката дотук?

— Не, не и този път. — Фиона се ухили, когато Джилиан се разсмя. — Това е един от уроците, които мисля, че ще харесам. Да науча за билките и как лекуват звучи интересно и много полезно. Добра среща, Кноби — каза тя, когато мъжът тръгна след тях. — И ти ли закъсня?

— Не мисля така — отвърна Кноби, — смятам, че милейди е леко подранила.

— Да, боя се, че е така. — Джилиан направи гримаса. — И се боя, че ме обзе почти непреодолимо чувство да ударя сър Нийл с тояга по главата. — Тя кимна на Малкълм, съпругът на Джоан, който пазеше портите, и мина през тях.

— Изглежда чичо не те харесва, Джили, и не мога да разбера защо — промърмори Фиона, изглеждайки засрамена и раздразнена. — Сякаш не е искал Конър да се ожени, но в това няма никакъв смисъл. Той не харесва жените. Рядко говореше с мен, а стана още по-зле, когато спрях да си слагам шапката. — Тя леко отметна дългите руси къдрици, които сега се стелеха по гърба ѝ. — Дълг на леърда е да се ожени, ако не друго, поне донесе едни много хубави земи на клана.

Това, че се бе омъжила заради тези земи, не беше нещо, което Джилиан искаше да ѝ напомнят, но реши да не го казва на Фиона. Освен това не смяташе да ѝ казва, че Нийл има тайни и се страхува тя да не ги разкрие. Беше истински щастлива обаче да чуе, че той почти не обръща внимание на Фиона. Имаше поне един член на семейството, чиято глава не е изпълнена с отровните му, сбъркани виждания.

— Може би просто е свикнал да е само с братята ти като идва тук — каза най-после тя. — А и сама каза, че не харесва жените, може да е против брака като цяло.

— Да, така е. И как върви планът ти? Глезейки Конър със съпружеските си умения, успя ли да го накараш да омекне малко?

Джилиан хвърли нервен поглед през рамо към ухиления до уши Кноби.

— Измина едва седмица, Фиона.

— Не се тревожете, милейди — каза Кноби. — Освен ако не планувате да убиете леърда в съня му, няма да му кажа нищо. —

Потърквайки брадичката си с ръка, той пристъпи напред, за да върви до Джилиан, докато влизаха в гората. — Леърдът е твърд мъж.

— Твърд като скала.

— Трябваше да е такъв, милейди. За благо на всички ни. Тогава почти не бяха останали мъже над неговата възраст. Почти всички възрастни жени умряха с мъжете.

— Това е толкова тъжно. Ти как оцеля?

— Биех се рамо до рамо с баща си, двамата ми братя вече бяха мъртви, когато старият леърд осъзна, че няма как да спечелим. Той нареди всички момчета под осемнадесет години да бягат. Протестирахме, но ни нареди отново, казвайки ни, че е наш дълг да защитим жените и децата, да се уверим, че в този черен ден не всички Макенрой ще бъдат погубени. Баща ми просто ме погледна и ми каза да вървя, да спася майка си и сестра си. Дотогава не бяха останали много от нас, но всички се подчинихме.

В Кноби тя виждаше същата вина, която вероятно разяждаше и Конър.

— Нужно е само да се огледаш, за да видиш, че решението ви е било правилно. Ако не се бяхте подчинили, сега Макенрой щяха да са само спомен. Жените и децата са имали нужда от вас.

— През повечето време знам, че е истина. И все пак ми се иска да бях останал да се бия рамо до рамо с баща си и да отмъстя за братята си.

— Нямаше да отмъстиш за тях. Просто щеше да умреш. И помисли за баща си. Вече е бил станал свидетел как двете му най-големи деца умират и ако беше останал, можеше да види и своята смърт.

— Бях на шестнадесет, милейди. По-скоро мъж, отколкото момче.

— Ах, Кноби, подозирам, че в онзи момент ти си бил по-скоро дете за баща си, отколкото мъж. Баща ми се отнася с братята ми като с мъже, каквито са, или поне почти. Но ако се озоват на бойното поле, той със сигурност ще им заповяда да бягат. Както вероятно се е случило с баща ти. Като ги погледне, той ще си спомни, сякаш е било вчера, когато са правили първите си стъпки, макар че гласовете им са станали по-плътни. Ще мисли за всичките неща, които още не са направили в живота си. Горкият ти баща е видял как две от децата му

умират и сигурно мисълта, че можеш да ги последваш, е била истинско мъчение. Махайки се от там, ти си му дал покой. Дал си му надежда, че от Макенрой няма да остане само една тъжна легенда, за която да пеят трубадурите. Дал си му надежда, че жена му и дъщеря му ще имат някой до себе си, който да им помогне да оцелеят. Може би дори е мислел за майка ти, как ще се разкъса сърцето ѝ, щом трябва да погребее и тримата си сина, и затова те е изпратил обратно при нея. В онзи ден твой дълг е бил да оцелееш, да помогнеш на майка си и сестра си и да възстановиш дома и клана, към който принадлежите. — Той я гледаше толкова напрегнато, че тя реши, че е прекалила, изчерви се леко и погледна встрани. — Понякога е по-трудно да оцелееш.

След дълга минута на мълчание Кноби каза.

— Права сте. Никога не съм се замислял над това толкова дълбоко. Сега, когато го направих, разбирам, че сте права. Това е бил нашият дълг и няма от какво да се срамуваме. Понякога беше трудно да си спомним за случилото се. Толкова много от тези първи години прекарахме в криене и опити да оцелеем. Наистина, дадох мир на баща си в онзи момент, когато си тръгнах. Сега в спомена си го виждам изписан на лицето му, но бях избрал да си спомням само скръбта.

— Прекалено много скръб — прошепна тя, способна да си го представи, макар че не го желаше. — Никой възрастен ли не оцеля?

— Никой Макенрой, който се биеше за крепостта. Няколко селянина и арендатора, които се бяха скрили. Млади момчета, деца, жени и няколко, които бяха прекалено възрастни или болни, за да се бият. Сигурно сте забелязала колко малко от възрастните жени имат мъже.

— Да, много вдовици.

— Някои се завърнаха при семействата си. Тези, които бяха родени и се бяха омъжили тук, нямаше къде да отидат.

— И всички те са се обърнали към Конър — каза тя, спирайки, за да се огледа, и видя няколко растения, които можеше да използва.

— А той беше едва на петнадесет. Ето защо е толкова... ами, твърд. Но миналото не бива повече да го управлява. Построихме всичко наново. Момчетата са вече мъже и битката ни приключи. Преди всичко това той беше добро момче, добродушен и винаги готов да се смее. Това момче не може да се върне, но почти всеки от нас смята, че

ще е добре леърдът да разкъса част от веригите, с които е приковал душата си.

— Да, ще го направи. Само да се надяваме, че тези вериги не са смачкали до смърт духа на онова момче. — Тя поклати глава. — Стига с тази тъмна история. Фиона, време е да научиш нещо за билките и лечебните им свойства.

— Ще ни е от полза някой, който притежава знания, с които да лекува — заяви Кноби, облягайки се на едно дърво — Имате ли такива, милейди?

— Няколко — отвърна Джилиан. — Леля ми Малди и дъщеря ѝ Елспет са много известни с лековитите си умения. Всички жени в клана Мъри сме се учили от тях. Някои от нас са по-добри от другите.

— Може би ще успееш да свариш любовна отвара за Конър — каза ѝ Фиона.

— Няма такова нещо.

— Глупости, разбира се, че има. Момчетата ходят при мъдрите жени да взимат подобни отвари.

— И хвърлят на вятъра монети, които биха могли да похарчат по-разумно. Няколкото любовни отвари, които съм виждала, са способни единствено да убият горкия мъж. А и ако наистина имаше такива, колко често трябва да се дават? Веднъж на ден, на седмица или веднъж на месец? Дори най-големият глупак по някое време ще се запита защо жената го налива с толкова много отвари. Освен това трябва да внимаваш къде и кога да му ги даваш.

— Ах, защото може да забележи друго момиче и да се влюби в него. Значи ще трябва да е на скришно място. Харесва ми.

— Да, но всичко пак може да се обърка по ужасен начин. Може да изпие отварата, но когато приключи, да не те погледне. Може да се огледа наляво или надясно и в следващия момент може да видиш как той предлага брак на някой гущер.

В мига, в който спряха да се смеят, Джилиан започна да учи Фиона за билките, растенията и лековете. Беше интересно да има толкова сериозен разговор с Кноби. Всеки ден научаваше все повече за Макенрой, за трагедията, която ги бе калила, за Конър. Жалко бе, че малко от тези неща бе научила от самия Конър. Всичките ѝ опити да му покаже малките удобства, които осигуряваше съпругата, в крайна сметка свършваха с правене на любов. Не бе изненадана, че къпането

се превръщаше в любене, все пак и двамата бяха голи. Изненада я това, че когато му занесе храна и вино преди два дни, докато той работеше на полето, я бе дръпнал зад живия плет. Конър явно бъркаше стремежа ѝ да му покаже съпружеска загриженост с покана за правене на любов.

Не че се оплакваше, помисли си тя, тръпнейки сгорещена само при спомена. Страстта можеше да ѝ помогне да си проправи път към сърцето му. Все още не споделяха нищо друго, освен страстта, макар да бяха минали две седмици от сватбата им. Можеше да се закълне, че сега, след първия път, когато се смееше, след като се къпаха заедно, Конър стана по-дистанциран от обикновено за цели два дни. За щастие бързо се успокои, но ако при всяка крачка напред той правеше три крачки назад, не бе сигурна, дали ще успее някога да стигне до него. Това разбиваше сърцето ѝ и Джилиан искаше да поговори с някоя жена от семейството си. За момента обаче това бе невъзможно, което я оставяше да се справя сама, а тя не притежаваше нито увереността, нито уменията да ухажва и спечели един мъж, особено такъв като Конър.

Фиона привлече вниманието ѝ и Джилиан бе благодарна, че прекъсна мислите ѝ. Имаше прекалено много време да се тревожи за брака си. След като се убеди, че Фиона разпознава различните типове билки, Джилиан ѝ позволи да отиде да потърси още. Момичето бе искрено в желанието си да се учи как да бъде истинска дама, но на Джилиан ѝ се налагаше да я принуждава да прави по една малка стъпка наведнъж. Сестрата на Конър се наслаждаваше на свободата, че вече не трябва да се държи като момче през цялото време, и скоро Джилиан се оказа целодневен учител на Фиона за това какво трябва да знае една дама за управлението на крепостта.

Забелязвайки едно доста рядко цвете, което можеше да бъде използвано за много неща, Джилиан се насочи към него, за да го откъсне, оказвайки се с оплетена пола в бодливите храсти, през които се опита да мине. Докато проклинаше тихо, ухиленият Кноби тръгна бавно към нея, за да ѝ помогне. Тъкмо успя да се освободи, когато забеляза някой да се движи зад мъжа. Тя повдигна глава, за да види кой е и отвори уста, за да го предупреди, но беше твърде късно. Едрият брадат мъж удари с дръжката на меча си Кноби по главата, поваляйки го в безсъзнание на земята.

— Ти! — задъха се тя, когато се появиха още няколко човека, един от които бе висок и красив и го позна на мига.

Сър Робърт се поклони бавно.

— Да, аз. Ще тръгваме ли, милейди?

За един кратък миг Джилиан си помисли дали да не извика за помощ, но бързо размисли. Викът ѝ само щеше да вкара Фиона в този капан. Помисли си да се бие, да опита да избяга, но пред нея имаше половин дузина мъже. В крайна сметка щяха да я заловят, а като се съпротивляваше, освен че вероятно щеше да стане цялата в синини, щеше да се вдигне доста шум и това отново щеше да доведе Фиона направо в капана. Вътрешно проклинайки зестрата, която бе привлякла толкова дразнещо внимание, тя позволи на сър Робърт да я отведе.

Фиона остана притихнала на мястото си дълго след като сър Робърт отведе Джилиан. Връщайки се с цял букет от билки, тя бе чула шума от няколко коня и бе разбрала, че Джилиан и Кноби вече не са сами. Инстинктите ѝ казаха да се скрие и само уменията, които бе научила по трудния начин, успяха да я задържат на мястото ѝ, докато гледаше как удариха Кноби и отвлече Джилиан.

Въпросът сега бе какво да прави. Успя да се пребори с импулса да тръгне след Джилиан. Едно младо момиче нямаше да ѝ е от никаква помощ. Следващата ѝ мисъл бе да хукне към Дайхладах, за да предупреди Конър за случилото се. Но тогава забеляза Кноби. Не можеше да го остави тук сам, след като бе ранен. Можеше след две минути да скочи на крака с леко главоболие, но нямаше как да е сигурна, тъй като подобни удари бяха непредсказуеми. В безсъзнание горкият Кноби нямаше как да се предпази от опасностите, били те мъже или животни. Въздишайки бавно, Фиона напусна скривалището си и отиде да му помогне.

След като с много усилия успя да го измъкне от храстите и обърне по гръб, тя се загледа в него. Нямаше да ѝ е лесно да го завлече до Дайхладах, но не можеше просто да стои и да го чака да се събуди. Фиона разкопча наметката му и след това използва своята, за да я завърже за неговата. Носилката не струваше, но все пак бе нещо, помисли си тя, и като хвана края ѝ започна да го влачи по земята. Бе направила едва няколко крачки, когато започна да се моли някой да ги срещне скоро. Кноби бе най-слабият човек, когото познаваше, но

Фиона започна да подозира, че костите му са направени от солидна стомана.

Вече бе решила, че не може да го дърпа след себе си нито крачка повече, когато пред нея се появи Колин свинаря и сина му, които дърпаха след себе си количка, пълна с подпалки. Двамата изпразниха количката и натовариха Кноби на нея. Той не успя да се побере, но беше значително по-добре от жалката ѝ носилка от наметала. Оставяйки на тях да приберат Кноби у дома, Фиона се затича към Дайхладах. Тичайки, тя се молеше Конър да не е излязъл никъде, молеше се Джилиан да е добре и се молеше, много силно, това да не разпали отново старата вражда.

* * *

Конър изсипа върху себе си кофа с леденостудена вода, за да отмие потта след тренировката. Изтръска се, за да махне водата от себе си, игнорирайки протестиращите викове на Джеймс и Дърмот, които бе опръскал. Той тъкмо щеше да им подхвърли по няколко приятелски обиди заради не особено добрите им бойни умения, когато видя Фиона да тича към външната стена. Тя се спря и се заоглежда трескаво. Конър, с Джеймс и Дърмот по петите му, вече тичаше към нея, когато тя го видя.

— Джилиан — изпищя тя, когато той стигна до нея, но ѝ се наложи да спре, за да си поеме дъх.

— Спокойно, момиче — каза Конър, обви ръце около тесните ѝ рамене и я усети да трепери. — Поеми си бавно и дълбоко дъх! — Той кимна с одобрение, когато тичешком пристигна Андрю и с мокра кърпа избърса лицето и ръцете на Фиона. — Успокой се и след това ще говорим.

Докато галеше нежно ръцете ѝ, чакайки я да се успокои, Конър също се бореше да запази спокойствие. Фиона излезе с Джилиан да учат за билките и лечебните растения. Бяха избрали Кноби да ги придружи. Беше очевидно, че нещо се бе случило с Джилиан и Кноби. Опасността се бе приближила до клана му, бе посегнала и бе наранила двама от хората му. Това бе недопустимо.

Макар да се тревожеше за Кноби, тревогата за него почти не можеше да се сравни с тази, която изпита за Джилиан. Кноби беше редом с него още от най-тежките години на изграждане и борба за оцеляване. Заедно бяха страдали, мръзнали и гладували. Бяха се измъквали един друг от бездните на отчаянието и бяха преборили всичко. Не бе изненадан, че се тревожи за безопасността на мъжа. Но при Джилиан бе повече от загриженост, повече от тревога, бе вледеняващ страх.

Това нямаше никакъв смисъл. Той познаваше жената едва от няколко седмици. В нежните ѝ обятия той бе открил сладост, най-искрената страст, която някога бе чувствал, но това не обясняваше защо чувстваше този сковаваш ужас само при мисълта, че може да я изгуби. Тя бе негова жена, нужна, за да роди легитимни наследници, а в случая на Джилиан и да донесе добро парче земя. Негов дълг бе да се грижи за нея, да я защитава и да създава деца с нея. Беше приемливо да чувства загриженост за безопасността ѝ и вероятно някаква вина, че се е провалил в това да я защити. Но не беше приемливо да бъде толкова ужасен, че може никога повече да не я види.

Но щеше да реши този пъзел по-късно, помисли си той, щом видя, че Фиона се е успокоила достатъчно, че да говори.

— Къде е Кноби? — попита той, насилвайки се да не ѝ заповяда да му каже какво се е случило с Джилиан.

— Колин свинаря и синът му ще го доведат с количката си — отвърна Фиона. — Удариха го по главата. Опитах се да го довлека до тук, но той е по-тежък, отколкото изглежда.

— Видя ли какво се случи?

— Не всичко. Отидох да събера букет билки и когато се връщах, чух тропот на коне. Приблжих се колкото можах. Кноби тъкмо се канеше да помогне на Джилиан да се освободи от едни бодливи храсти, когато те се появиха зад него и го удариха по главата. Може би така е най-добре, защото ако се беше бил с тях, можеше да загине.

— Кой беше, Фиона?

— Клана Далглеш. Водеше ги самият сър Робърт.

Това изненада Конър, макар че очакваше нещо подобно да предприеме сър Дейвид. Не бе смятал, че сър Робърт може да бъде заплаха.

— И тя тръгна с него?

Фиона кимна.

— Не искаше да тръгне. Седеше насред тръните и гледаше онези глупаци възможно най-страшно. Имах чувството, че мисли доста над възможностите си, и постоянно поглеждаше в посоката, в която бях тръгнала. Накрая изруга и тръгна с тях. Мисля, че се е страхувала, че ако направи нещо, може да ме накара да тръгна тичешком към нея, а тя не го искаше.

— Защо я е отвел? — намръщи се объркано Дърмот. — Вече е омъжена за теб, Конър. Земите ѝ вече са твои. Всички се разбрахте как да получите Ал-давок. Който спечели, печели момичето, печели крепостта, и няма никакви караници. Бракът беше консумиран. Не може да бъде отменен, затова какво иска онзи идиот?

— Всъщност бракът може да бъде отменен — каза тихо Джеймс, привличайки всички погледи към себе си. — Тя не се омъжи по свое желание. Бракът може да бъде разтрогнат.

— Тя каза „да“ — каза Конър, но един възел бавно започна да се затяга в гърдите му.

— Да, но след три атаки над крепостта и заплаха от четвърта.

Изведнъж Конър си спомни факта, че много жени намираха Робърт за привлекателен мъж и се наслаждаваха на изисканите му обноси.

— Значи той ще опита да прелъсти жена ми, за да я накара да ме напусне и след това да се ожени за нея?

— Може да поиска откуп — каза Дърмот. — Или да вземе поне част от земята, която изгуби, когато тя избра теб.

— Може би просто ще преспи с момичето, надавайки се, че след това няма да я искаш — каза Нийл и се намърда в кръга от мъже около Фиона. — След това ще я ухажва и ще вземе земите. Не можеш да приемеш подобна обида, момче. Това ще запали нова война и всичко ще е по вина на тази глупачка.

— Още една дума, старче, и, кълна се, ще затворя гнусната ти уста с юмрука си — озъби му се Джеймс, преди да насочи твърдия си поглед към Конър. — Той няма да успее да я съблазни. Способен ли е да изнасили жена?

— Не съм чувал да е правил подобно нещо — отвърна Конър, — но той е умел прелъстител, който е привлечен от девизи и чужди

съпруги. Не знам дали няма да се опита да я принуди насила да го приеме, но със сигурност ще се опита да я прелъсти.

— Значи имаме време. Никой мъж не може да прелъсти момиче от клана Мъри, без тя самата да иска да бъде прелъстена.

— Той е много умел и жените смятат, че е красавец.

— А Джилиан се смята за омъжена жена.

— И кога това е спирало някоя жена да измени на клетвите си? — промърмори Нийл, поглеждайки към Конър. — Нима си толкова жаден за тази земя, че ще приемеш посрамена съпруга?

Джеймс се хвърли към Нийл, но Конър го спря, слагайки ръка на гърдите му, преди да се обърне към чичо си.

— Нямах никаква причина да говориш лошо за Джилиан, и все пак, откакто я доведох в дома си, ти не си спрял да я обиждаш. Мери си приказките, чичо, защото това е последният път, в който спирам това момче да ти поиска сметка. — Той въздъхна вътрешно, когато Нийл го изгледа удивен и разярен. — И освен ако Робърт не е направил повече от това да се опита да открадне наградата, която загуби по честен начин, няма да има битка.

— А ако я е наранил? — попита Джеймс.

— Тогава ще го предизвикам на двубой, само аз и той. Отмъщение и отплата в един честен двубой. Ако я е прелъстил...

— Не би могъл! — Джеймс едва не се усмихна на съмнението и тревогата, изписани на лицето на Конър. — Не познаваш семейството ми, иначе щеше да разбереш и да ми повярваш. Джилиан се смята за твоя съпруга, обвързана в клетва пред Бога. Тя не би нарушила тези клетви. И няма мила дума или прелъстителен жест, който той би могъл да използва, защото тя веднага ще разпознае намерението му. В семейството ни има много хубави момчета, такива, които знаят как да ухажват една жена. Джилиан знае всичките трикове и лъжи, които някой би могъл да опита. Освен това съществува и простия факт, че ако тя се интересуваше от онзи мъж, щеше поначало да избере него, а не теб, нали?

Конър намери думите му наистина успокояващи, което от своя страна леко го притесни. Показваше, че или изпитва към Джилиан нещо повече от чувство за собственост, или разбираема съпругеска тревога. Освен това вече губеше битката в опита си да я държи настрана, да мисли за нея единствено като за съпругата му, жената,

която ще роди децата му и ще се грижи за дома му. Тази негова нарастваща слабост обясняваше защо, въпреки че говореше, че трябва да преговаря и да предотврати нова война, той изгаряше от желание да се докопа до Робърт и да го нареже на малки парченца.

— Нека вместо да седим и да говорим, да отидем да я приберем у дома — каза Фиона.

— Ти оставаш тук — нареди й Конър.

— Но...

— Не. Ти и Дрю ще останете тук. — Конър игнорира опита на Дрю за протест. — Знаеш много добре, че когато пътувам, никога не взимам всички вас със себе си.

Всички оплаквания спряха след това напомняне за едно от най-важните правила, докато Конър се обръщаше, виждайки пристигането на Кноби. Той благодари на Колин и сина му за помощта и погледна приятеля си. Кноби бе буден, но много блед. Конър внимателно му помогна да се изправи и да седне в количката.

— Не видях нищо — започна Кноби, а гласът му бе изпълнен с болка.

— Но Фиона е видяла. Сър Робърт е отвлякъл Джилиан — каза му Конър.

— Тръгваме ли след нея?

— Някои от нас, да. Ти оставаш тук. Макар че ще е добре да те имам до себе си, смятам, че ще мине време, докато можеш да останеш прав на гърба на коня си.

— Да. Какво си мисли онзи глупак?

— Не мога да реша. Изглежда има начин брака ми да бъде разтрогнат. Принудителна женитба — обясни той, виждайки изненадата на Кноби. — Ако Робърт успее да я убеди, тя може да се обърне към него и да накара баща си да прекрати брака й с мен.

— Не — Кноби изгледа Конър с твърд поглед, — не би се разделила с теб, за да е с онзи мъж.

Зад думите на Кноби имаше скрит смисъл, нотка на предупреждение, но Конър нямаше време да поиска обяснение от приятеля си. Джоан и Майри дойдоха, за да се погрижат за Кноби. Джеймс, Дърмот, Нанти и Ангъс също пристъпиха напред, чакайки командата му за тръгване. Конър тръгна към конете, които бяха довели за тях, мълчаливо нареждайки на останалите да направят същото.

Конър забеляза, че чичо му дори не понечи да се присъедини към тях, просто стоеше до Мег и двамата гледаха гневно.

— Какъв е планът ти, леърд? — попита Кноби, спирайки до коня на Конър, докато Джоан и Майри му помагаха да отиде в крепостта.

— Отивам на гости на сър Робърт Далглеш — отвърна Конър.

Кноби извъртя очи.

— Да не би да си решил да почукаш на вратата му и да му кажеш: „Моля ви, сър, бихте ли върнали жена ми?“.

Конър се ухили бавно.

— Да, нещо такова — отвърна той, пришпорвайки коня си в галоп.

ДВАНАДЕСЕТ

Робърт започваше да губи чара си, помисли си Джилиан, докато отхапваше от медената пита и се оглеждаше из голямата зала. Беше доста по-голяма от тази на Конър, с хубави гоблени, столове и свещи. Мъжът или бе по-заможен от Конър, или харчеше за комфорт повече, отколкото харчеше съпругът ѝ.

Повишаващата се нотка на раздразнение в гласа на Робърт подсказа на Джилиан, че е време да спре да го игнорира. Въпреки всичките му усилия и ухажването му, тя не му бе казала нито дума, откакто я отвлече. Почти можеше да помирише гнева му. Определено мразеше жените да го игнорират, помисли си тя и го изгледа ледено, докато Робърт отново пълнеше чашата ѝ с вино.

— Ти си идиот — каза тя, отпивайки от виното си, докато изненаданият му поглед се превърна в бързо прикрит гняв.

— О, така ли? Един глупак ще знае ли, че бихте могла да прекратите брака си с Конър? — попита той.

На Джилиан никак не ѝ стана приятно, че той очевидно се бе досетил, че би могла да го направи. Резервният план бе добър, когато само ти знаеш за него, а сега имаше голяма вероятност мъжът да каже на Конър. От друга страна тя не можеше да разбере какво значение имаше за него и защо я бе отвлякъл.

— Може би — промърмори тя. — А теб какво те интересува?

— Може да си промените мнението кой мъж да изберете.

— О! Мислиш си, че ще се освободя от Конър, само за да се окажа обвързана с теб? За това ли ми вееш с мигли и ми ръсиш всички тези блудкави ласкателства? За да се опиташ да ме съблазниш да изоставя Конър?

— Не можете да ми кажете, че искате да останете омъжена за този мъж — озъби ѝ се Робърт.

— Ако търся изход от наложения ми брак, защото трима идиоти са искали земите ми, защо, за бога, бих се обърнала и бих встъпила в друг брак с още един от гореспоменатите идиоти?

— Конър може да е добър леърд и воин, но се съмнявам, че от него ще излезе добър съпруг. Той е безчувствен, твърд и студен. Интересува се единствено от клана си, да го направи силен и да го задържи силен.

Мъжът завиждаше на Конър, осъзна Джилиан, и то не заради нея или зестрата ѝ. Но се съмняваше, че тази завист може да е достатъчно силна, че Робърт да поднови отново кървавите разрушителни събития отпреди години. Изучавайки го, тя усети друга, грозна емоция. Той се опитваше да я съблазни, но не я желаше. Не, ако предположението ѝ бе правилно, Робърт почти се отвращаваше дори от мисълта да вземе огризките на Конър. Чувството бе толкова силно, сякаш го бе изрекъл на глас.

— Конър може да е всичко, което каза, но по-добре студен, отколкото мъж, чийто стомах се преобръща само при мисълта да се ожени и да легне с жена, която Конър е притежавал — каза тя тихо и начинът, по който той преbledня, ѝ показва, че го е разчела правилно.

— Ще е все едно сте вдовица — промърмори той, отпивайки голяма глътка от виното си.

— Ако се омъжа за теб, бързо ще стана вдовица.

— Не, от трима ни Конър работи най-усърдно да не се възроди войната между клановете.

— Но той също така е мъж с голямо чувство на притежание. Както сам каза, той живее за клана си. Като негова съпруга сега аз съм една от тях и ти ми причини неудобство.

— Не съм ви наранил.

— Не, но нарани Кноби. Това може малко да подразни Конър. И определено ще подразни много моя клан и всичките му съюзници. Нека видим, от този акт на сляпа алчност може да се окажеш изправен пред Конър, клана Мъри, клана Макмилън, клана Армстронг от Ейгбал, сър Камерън Макафри и клана му, клана Дръмънд и клана Киркалди. Вероятно и някои други, за които не се сещам в момента, защото имам наистина огромно семейство, в което се сключват доста добри бракове.

— Проклятие, жено, предлагам ти брак, а не се опитвам да те обезчестя или нараня. Това не е причина за война.

Джилиан сви рамене.

— Ако искам да стана отново господарка на земите си, необременена със съпруг, който не искам, мога да причиня доста проблеми. В семейството ми не се приема добре, когато едно от момичетата им е принудено да направи нещо, което не желае. Тази традиция ни позволява сами да избираме съпрузите си.

— Никой не оставя подобен избор на жената.

— Моят клан го прави.

— Милейди — каза Робърт посягайки, за да вземе ръката ѝ в своята, — вие не обичате Конър и със сигурност не бихте го избрали при други обстоятелства. Мъжът ви игнорира през повечето време, за да се забавлява с курвите си. Дори чичо му ви обижда на всяка крачка и Конър не прави нищо, за да ви защити. Трудите се неуморно, за да направите онази мизерна крепост по-цивилизована и все пак той не забелязва усилията ви. Наистина ли това искате? Заслужавате повече и аз мога да ви дам много повече.

Болеше да чуеш брака си описан така, особено ако повечето неща са истина. Измествайки настрани болката и преглъщайки отговора си, Джилиан се замисли над факта, че Робърт знае толкова от нещата, които се случват зад стените на Дайхладах. Очевидно имаше шпионин в дома на Конър.

— И откъде точно знаеш толкова много? — поиска да узнае тя.

Робърт отвори уста да отговори, но спря рязко, разсеян от ритмично, силно тропане, което проехтя в голямата зала.

— Какво, за бога, е това?

Джилиан се ухили.

— Може би съпругът ми най-последно е пристигнал. Доста здраво се чука на тази врата.

— Не, не може да стигне толкова бързо. Охранителят ви беше в безсъзнание. А и той не видя някой от нас, за да знае къде сте.

— Но Фиона си беше в съзнание и сигурно е видяла всичко. Май забравихте за нея?

— Милорд — изписка един мъж, втурвайки се в залата, — от клана Макенрой са тук.

Робърт изруга и прокара пръсти през косата си.

— И ти ги остави да блъскат по портата ми?

— Но ние не се бием с Макенрой. Нима искате да започнем?

За един дълъг, вледеняващ миг Робърт не каза нищо. Джилиан се изплаши, че може да избере да се бие. Тя и земята ѝ щяха да запалят отново смъртоносната вражда. Беше ужасна мисъл, но тя знаеше, че каквото и да каже или направи, няма да промени нищо. От краткото време, прекарано тук, лесно можеше да каже, че кланът Далглеш не бе изстрадал и половината от това, което бяха преживели хората на Макенрой, и по тази причина Робърт можеше да не държи на мира толкова, колкото държеше Конър. Можеше единствено да се моли, че Робърт ще избере мира пред алчността за земите ѝ.

— Не, няма да се бием — озъби се Робърт и раздразнението и гнева ясно проличаха в гласа му. — Пусни глупака да влезе, преди да е унищожил портите ми. — Той погледна към Джилиан, когато мъжът забърза напред. — Предполагам, че не сте си променила мнението?

— За какво? Да сменя един нежелан съпруг за друг? — Тя се намръщи, сякаш наистина обмисляше идеята, преди да поклати глава. — Не, благодаря.

— Започвам да мисля, че Конър те заслужава.

— Благодаря ти.

— Не беше комплимент.

— Не? Прощавай. Моя грешка. Ах, вярвам, че дочувам нежното потропване от ботушите на мъжа ми.

Робърт я изгледа така, сякаш бе най-странното същество, което бе срещал, и то такова, което с радост би удушил. Джилиан се зачуди какво има в нея, което кара мъжете всеки път да я поглеждат така странно. Тя дори не бе освободила дарбата си, а винаги, инстинктивно, първото ѝ предположение бе, че я гледат така заради нея. Конър направи впечатляващо появяване, нахълтвайки в залата, което я измъкна от вцепенението ѝ.

— Здравей, съпруге — викна му тя и му се усмихна, преди да кимне на Дърмот, Джеймс, Ангъс и Нанти, които стояха зад него.

— Съпруго — каза той, изучавайки я напрегнато за миг, преди да премести вниманието си към Робърт. Конър беше облекчен да види, че Джилиан изглежда добре, въпреки че бе леко рошава и смачкана, но това със сигурност се дължеше на бързото препускане дотук. Зачуди се обаче защо все още изпитва силното желание да наниже Робърт на меча си. Чувство за притежание, каза си той. Естествено, просто и без особен замисъл чувство за притежание. Джилиан беше негова, а никой

мъж не можеше да вземе това, което му принадлежеше. Със сигурност щеше да се чувства по същия начин, ако Робърт бе взел коня му. Или почти по същия начин. Настроението му се подобри леко, тъй като можеше да види Робърт по-ясно, след като мъглата от заслепяващ гняв бе изчезнала.

— Защо не се биеш, за да задържиш това, което открадна? — обърна се той към Робърт.

— Ще се биеш, за да си я върнеш? — попита Робърт, вместо директно да отговори на студените думи на Конър.

— Тя е моя съпруга.

Джилиан почти потръпна и си каза, че е глупачка, задето реагира така на начина, по който предявяваше собствеността си над нея. Това едва ли ще е точния момент Конър да избере да ѝ се врече във вечна любов. За един кратък миг си го представи да прави точно това, след което се насили да се върне в реалността. Конър не бе от мъжете, които биха направили нещо подобно, и дори да чувстваше толкова дълбока емоция, сега бе прекалено рано за него да ѝ я признае.

— Може да поискам откуп за нея — промърмори Робърт.

— А аз може да те предизвикам на двубой, да те победя и да те оставя да кървиш в праха.

— Може, но това ще запали отново враждата.

— Не, защото това ще е честна битка между двама рицари. Отправено и прието предизвикателство. Какво те накара да го направиш? Имахме споразумение и всеки се съгласи да уважи избора ѝ.

— Тя можеше да промени мнението си и реших, че вече е готова да го направи.

— Защо?

Робърт сви рамене и прикри изражението си, докато отпиваше от виното си.

— Слухове.

— Повече от слухове — каза Джилиан. — Той знае прекалено много, Конър. Има шпиони в Дайхладах.

— Ела тук, съпруго! — кимна той и след леко колебание Джилиан застана до него. — Кой е шпионинът ти, Робърт?

— Не съм пращал никой да ви шпионира в Дайхладах — отвърна той.

— Тогава кой от хората ми е решил да шпионира за теб?

— Толкова ли е важно? Тя много добре знаеше, че няма да използвам тази информация, за да нараня теб или хората ти.

— Мег — промърмори Джилиан и като ехо чу Дърмот, Джеймс, Ангъс и Нанти да изричат името на жената.

Конър се съгласи с тях, но не каза нищо, загледан в Робърт.

— Нима си мислеше, че като откраднеш жена ми и се опиташ да получиш земите ѝ, няма да навредиш на мен и на клана ми?

— Прощавай — озъби се Джилиан, поглеждайки към съпруга си. — Той отвлече само мен. Не виждам Ал-давок залепен за гърба ми, а ти? Той взе мен. Само мен.

— Вярвам, че съм наясно с това — сухо заяви Конър, загледан в разгневеното малко лице на жена си. — Може би трябва да излезеш и да почакаш при конете. Придружителите ми ще дойдат с теб. Тогава с Робърт може да поспорим, без да се тревожим, че може да кажем нещо, с което ще нараним крехките ти чувства.

Джилиан тъкмо си пое дъх, готова да проглуши ушите на съпруга си, когато Джеймс и Дърмот я хванаха за ръцете и помъкнаха навън, следвани плътно от Нанти и Ангъс. Тя искаше да се дърпа и да крещи като непослушно дете, но реши, че наистина е най-добре да излезе, за да не слуша повече за тези нейни прокълнати земи. Само щеше да се подразни повече.

— Справи се много добре с това — каза Робърт, щом с Конър останаха насаме. Сарказъм капеше от всяка негова дума.

— Как се отнасям с жена си не е твоя грижа — студено заяви Конър. — Нищо мое не ти влиза в работата. Позволил си на онази завистлива кучка да те доведе почти до бедствие.

— Значи щеше да се биеш за нея, нали?

— Тя ми е жена, вече е една Макенрой — бе всичко, което каза Конър.

— И се нуждаеш от онези земи.

— Да. Това не е тайна. Изобилието, което е там, ще защити клана ми от гладна смърт. А тя ще ми даде наследници. Дори сега може да носи сина ми. — Той забеляза гримасата на Робърт, макар тя да изчезна след секунда. — Не мисля, че би искал моето дете в дома си.

— Щях да изчакам със сватбата, докато не се убедя, че не е бременна.

Конър направи крачка към Робърт и почти лениво насочи меча си към гърлото му. Очите на Робърт се разшириха и Конър знаеше, че мъжът едва успява да се сдържи да не повика някой от хората си на помощ. Дори само ако го ранеше, щеше да бъде пагубно, и макар да го знаеше, той изпитваше истинско желание да го нарани.

— Докосна ли я? — попита Конър.

— Не! — отвърна Робърт, притискайки се назад в стола си. — Истината е, че преди няколко минути тя започна да говори с мен. И през цялото време сипеше обиди за ухажването ми и ме заплашваше с теб и цялата й рода.

На Конър му бе наистина трудно да не се усмихне, докато прибираще меча си. Чувстваше се облекчен и развеселен. Беше лесно да си представи как Джилиан прави на пух и прах Робърт с остроето си езиче.

— Да очаквам ли посещение и от сър Дейвид? — попита Конър, наливайки си чаша вино.

— Не. Не съм му казвал какво смятам да правя и не виждам причини да го уведомявам след случилото се. Нищо не постигнах. Истината е, че Дейвид не я иска наистина. Тя силно нарани гордостта му.

— И ти не я искаш наистина, нали?

Робърт направи гримаса, прокарайки ръка през косата си.

— Бих предпочел някоя по-кротка съпруга.

— Е, когато решиш да ухажваш някоя, съветвам те да избягваш девойките от клана Мъри. Ако поне половината от това, което ми е казвала жена ми, е вярно, определено няма да намериш при тях това, което търсиш. И ще те посъветвам да внимаваш на кой се доверяваш. Една прогонена любовница въобще няма да мисли за теб, а ще разиграва собствените си играчки.

— Значи си изоставил любовницата си, за да зарадваш новата си съпруга. Трябва да обмисля това. И все пак в това, което ми каза, има доза истина, имайки предвид мъжа, който си.

Тези думи го притесниха, но той удържа на желанието да разпита Робърт.

— Ако тази усойница дойде да съска отново в ухото ти, на твое място нямаше да й платя нито петак. Вече няма да има привилегията да слухти зад стените ми.

— Значи отблъснатата любовница скоро ще бъде изхвърлена.

— Ти би направил същото.

— Да, така е. Истината е, че дори бих бил по-жесток след подобно предателство.

— Тя имаше дадености. Просто ще ги предлага свободно извън стените на дома ми.

— След като беше толкова мил да ми предложиш съвета си — сухо заяви Робърт, — позволи ми да ти върна услугата. Има още една пепелянка в гнездото ти, милорд.

Конър се стегна и внимателно остави чашата си.

— Кой?

— О, не, няма да ти дам име. Няма доказателство и няма да соча с пръст, докато не съм сигурен. Но не е никой от братята ти, не е жена ти и не е онзи глупак Кноби. Как е той, между другото?

— Проклина те с всяка пулсация в главата си. — В опита си да се успокои и да не принуди Робърт да му даде името на предателя, Конър реши да му разкаже как Кноби и Фиона бяха успели да се върнат до крепостта, отнемайки времето, през което Робърт искаше да ухажва Джилиан.

— Момичето е Макенрой до костите си — промърмори Робърт, клатейки глава. — Не е и тя.

— Добре е да знам, че не е тя. Но по-добре ще е да знам кой точно е.

— Да, но трябва да разплетеш това кълбо без моята помощ. Няма да обвиня един мъж за предател, без да имам доказателства. Предупреждавам те, само защото знам достатъчно, че да се чувствам замесен. Пази си гърба. Рано или късно всяка змия излиза на слънце.

Конър кимна, повтаряйки предупрежденията към Робърт, и излезе, за да отведе жена си у дома. Чувстваше се като глупак и не му бе никак приятно. Въпреки съветите си към Робърт да прогони надалеч любовниците си, беше изненадан от предателството на Мег. Беше игнорирал мрачното ѝ поведение и начина, по който правеше нещата по-трудни за Джилиан, но дори и да не бе така, не мислеше, че би могъл да предположи колко далеч би стигнала тази жена, за да се опита да се отърве от съперницата си.

Бе направил грешка преди време, когато не забеляза колко се бе възгордяла Мег и как бе решила, че е по-значима от всички останали.

Когато я бе отблъснал и ѝ бе наредил да върши задълженията си, той ѝ бе отнел властта, която тя сама си бе присвоила, докато е принуждавала жените от Дайхладах да свеждат глава пред една курва. Трябваше да се досети, че тя ще опита да накара някой да си плати за това, и след като в нейните очи Джилиан бе врагът, бе напълно естествено да се опита да се отърве от нея. Конър си даде дума, че ще започне да обръща повече внимание на това, което казват жените от Дайхладах.

Но първо, помисли си с въздишка, виждайки как го гледа малката му съпруга, очевидно щеше да му се наложи да чуе това, което жена му има да каже. Осуетявайки намерението ѝ да се качи да язди с Джеймс, той я вдигна на седлото си и се метна зад нея на гърба на коня. Докато яздеха през хубава крепост на сър Робърт, гърбът на Джилиан бе изпънат като струна и Конър си помисли, че ако стои така през целия път до дома, пътуването ѝ ще е много неприятно. Изглежда не ѝ допадаше начина, по който говореше за земите ѝ, макар тя да бе напълно наясно защо се бе оженил за нея. Предположи, че е от суета. Сигурно ѝ бе неприятно постоянно да ѝ напомнят този факт. Тя нямаше как да знае, че ако Робърт бе поискал откуп, той бе готов да даде част от земята, за да я освободи. Но тъй като тази изповед щеше да разкрие част от чувствата, които таеше вътре в себе си, той реши да задържи тайната за себе си. Не искаше никой да разбира за тази негова слабост.

— Е, сега хубавите ти земи са в безопасност — промърмори Джилиан и се прокле, че дава глас на болката и обидата си.

— Да — съгласи се спокойно той и се усмихна на киселия ѝ тон. — И то точно навреме, за да може да ми подготвиш банята.

Джилиан едва устоя на изкушението да бутне Конър от седлото и след това да прегази в галоп тялото му поне дузина пъти.

— Мисля, че съм прекалено изтощена от това изпитание, за да ти помагам тази вечер.

Конър заподозря, че тя му отказва повече от банята, на която толкова се наслаждаваше.

— Ах, много жалко. Доста се поизпотих, докато яздих, за да те спася.

— Да не би да намекваш, че ако не ти помогна с банята, ще дойдеш в леглото ни вонящ на пот от дългата езда?

— Да. — Видя как малките ѝ ръце се свиха в юмруци и се зачуди дали ще ги използва срещу него.

— Много добре. Ще ти помогна с проклетата баня. Така или иначе подозирам, че ще е готова малко след като пристигнем в Дайхладах.

Той изсумтя.

— И ти може да се измиеш.

Тя го плесна по бедрото и знаеше, че лекото грухтене, което издаде мъжа ѝ, бе от изненада, а не от болка. Джилиан се съмняваше, че дори да иска, не би могла да нарани тези мускулести пънове, които той наричаше крака. Голяма част от нея знаеше, че се шегува с нея и я дразни нарочно, но останалата част бе принудена да приеме липсата на привличане у мъжете, от което я жилваше обида. Трябваше да си напомни, че той я накара да седне толкова близо до него, и че лениво търка лице в косата ѝ и гали нежно корема ѝ, преди да успее да прогони болката. Беше глупаво да не можеш да приемеш малко шегички. Каза си, че трябва да е доволна, задето той се е отпуснал достатъчно в присъствието ѝ, че да си позволява да се шегува.

— Аз ще се изкъпя, докато ти изгониш Мег от Дайхладах — каза тя и се опита да не нервничи, докато чакаше отговора му.

Конър за малко да се изкикоти. Беше сигурен, че Джилиан не мисли, че той все още използва услугите на Мег, но беше напълно нормално тя да не желае да вижда жената всеки божи ден. Беше интересно обаче да научи защо мисли, че ще прогони жената. Все пак Мег не бе виновна за отвлечането на Джилиан. Жената просто бе дала информация на един от съюзниците му.

— Ще гоня жената от дома ѝ, така ли?

— Тя те предаде, каза на сър Робърт какво се случва в крепостта ти и подозирам, че му е казала къде и кога ще съм извън защитните стени.

Макар Робърт да не го бе казал, Конър бе решил, че е точно така. Нямаше никакво съмнение, че Мег иска Джилиан вън от Дайхладах. Знаеше, че трябва да се смята за щастливец, задето бе отишла при съюзник, а не при враг.

— Смятам просто да я предупредя да не играе повече подобни игрички. Мег вероятно не е смятала, че ще науча, че е била част от заговора.

— Вероятно не. Подозирам, че ако ѝ се скараш, тя ще ти изиграе цял театър, ще те моли за прошка, докато изревава няколко кофи със сълзи, и ще се закълне в гроба на мъртвата си майка, че това няма да се повтори. Което ще бъде лъжа. В мига, в който разбере, че си се вързал на поведението ѝ, ще опита нещо ново. Беше достатъчно лошо, че я изгони от леглото си, но ти създаде и правило, с което ѝ забраняваш да спи с женени мъже, а тя използваше това, за да държи под контрол някои от жените в крепостта. Накрая ѝ заповяда да върши работата, която ѝ е отредена, отнемайки ѝ на мига всичката власт, която е имала доскоро. Обърна гръб на това, което е тя в действителност, зла жена и курва. Трябва да си платиш за тази обида и след като всичко се случи след брака ни, Мег смята, че аз съм причината това да се случи. Бясна е на теб, но вини мен.

— И не говориш така само от ревност? Не просто, защото искаш бившата ми любовница да се махне от погледа ти?

— Разбира се, че бих искала да ѝ видя гърба. На нея и на дружките ѝ. Ако бях имала любовници преди да се венчаем, съмнявам се, че би искал да ги виждаш всеки божи ден. — Джилиан прие ръмженето му като съгласие. — Мег обаче е повече от трън в петата ми и ти го знаеш. Ако ѝ позволиш да ѝ се размине за предателството, тя ще се почувства свободна да опита отново. И ще го направи. Тя иска отмъщение. Не съм сигурна дали ти може да си в истинска опасност, но мисля, че аз определено ще съм, и ще бъде глупачка ако не го осъзнавам.

— Тя ще си отиде — каза той. — Просто бях любопитен да чуя защо искаш да я прогоня.

Джилиан изпръхтя и се прокле вътрешно. Надяваше се да не е разкрила дълбоката ревност, която изпитваше към Мег, както и към другите две жени, с които бе спал Конър. Мъжът ѝ така или иначе вече бе достатъчно арогантен. Определено нямаше нужда да мисли, че сърцето на жена му е в големите му длани, нещо, за което Джилиан подозираше, че той е наясно. Докато не получише знак, че поражда в него нещо повече от похот и страст, тя имаше намерение да пази чувствата си. Ако бракът ѝ приключеше, щеше да я боли, но отказваше да бъде съсипана. Ако той не знаеше какво изпитва към него, нямаше да разбере колко дълбоко я е наранила липсата му на любов. Това

можеше да е лека утеха за гордостта ѝ, но можеше да бъде и всичко, което ѝ е останало.

В мига, в който преминаха през портите на Дайхладах, Джилиан почувства как Конър се стегна. Тя осъзна, че мъжът ѝ се подготвя да бъде отново твърдия леърд. Малкото нежност, която бе успяла да изкопчи от него по-рано, тази, която чувстваше, когато бяха сами, изчезваше в мига, в който той се изправяше като господар пред клана си. Макар че го разбираше, беше почти като да забрави всичките си надежди. Все пак тя не можеше да го раздели от клана му, не можеше да му попречи да бъде техен леърд. Единствената ѝ надежда беше да успее да го научи да бъде любящ съпруг и силен, уважаван леърд. Нямаше да бъде лесен урок.

Той скочи на земята и ѝ помогна да слезе от коня.

— Погрижи се да ни подготвят банята, съпруго.

Макар част от нея да искаше да види прогонването на Мег, Джилиан нямаше да си позволи това малко задоволство. Тя побърза да влезе в крепостта и щеше да спре само за миг да види Кноби и Фиона, преди да отиде да подготви банята на Конър. Имаше малка вероятност те да имат нужда от утехата ѝ след всичко случило се. Джилиан бе сигурна, че това са нещата, които един мъж оценява най-много в жена си. Макар че го правеше от загриженост, реши, че ще намери и удоволствие от одобрението на Конър. Стъпката бе малка, но поне бе в правилната посока.

ТРИНАДЕСЕТ

Конър се ухили, когато влезе в спалнята си и видя Джилиан да стои гола до ваната. Тя изписка и влезе бързо в нея. Докато се събличаше, той осъзна колко много харесва тези вани и чакаше с нетърпение да дойде края на деня. След като се бе изправил пред възможността да я изгуби от Робърт и след като бе открил предател в клана си, се почувства особено нетърпелив. В това нетърпение се промъкваше опасност, но за момента той избра да я игнорира. Гневните писъци на Мег още ехтяха в ушите му и той искаше да ги замени със стоновете на удоволствие на Джилиан. Или по-добре със страстните ѝ викове, помисли си той, докато влизаше във ваната.

— На какво се усмихваш? — попита го тя, леко разочарована, че не е в лошо настроение, което тя да подобри, използвайки съпружеските си умения. Този мъж въобще не сътрудничеса на плановете ѝ.

— Точно се бях замислил, че искам да ме проглушиш със страстните си викове — каза той, когато тя започна да мие краката му.

— Да не би да ми казваш, че съм шумна? — Тя не можеше да реши дали е обидена или просто притеснена, че е много шумна и може някой да я чуе.

— Достатъчно, че да огласиш цялата крепост.

— Има неща, с които един съпруг не трябва да се шегува. — Джилиан затърка силно ръцете му и остана леко разочарована, когато усилията ѝ не постигнаха нужния ефект. — Той може би иска да се позамисли над факта, че засрамвайки стеснителната си съпруга, тя няма да смее да си поеме дъх, за да не допусне и дори малък звук да се изплъзне от устните ѝ, въпреки най-добрите усилия на съпруга ѝ.

— Добра гледна точка, съпруго — каза той, докато тя миеше косата му.

— И аз мисля така. — Внимателно отметна косата му и изми гърба му.

Конър взе пешкира от ръката на Джилиан.

— Разбира се, един съпруг може да приеме това като предизвикателство.

— О, боже!

* * *

Джилиан гледаше нагоре към тавана, наслаждавайки се на тежестта на тялото на съпруга си, и реши, че той има много добри умения с пешкира. Само се надяваше леглото да е изсъхнало като дойде време да си лягат. За жалост трябваше да си признае, че не се бе оказала особено предизвикателство за Конър. Джилиан не бе сигурна какви звуци издаваше, но силно подозираше, че бе шумна, което сигурно неимоверно радваше грамадния идиот върху нея. Можеше само да се моли този, който ги е чул, да не бъде достатъчно груб да повдигне този въпрос.

— Какво стана с Мег? — попита тя, опитвайки се да се отърси от мисълта колко засрамена щеше да се чувства, ако някой споменеше нещо.

— А, да, Мег. — Той потърка нос в рамото ѝ. — Опитва се да отрече всичко, след това се опита да моли за прошка. Казах ѝ, че да я оставя жива е достатъчна прошка.

— И не оцени това, нали?

— Не, неблагодарна уличница. Прокле ме, а после прокле и теб.

Конър седна и се протегна. Помисли си, че сега може да мисли за сблъсъка с Мег без гняв. През вените му препускаше страстно удоволствие, което задържаше гнева настрана. Той целуна Джилиан, стана от леглото и започна да се облича. Начинът, по който хората му застанаха зад него, когато прогони Мег, също помогна настроението му да се подобри.

— Ти просто я прогони — каза Джилиан, обръщайки се бързо. — Беше много милостиво от твоя страна. Всеки друг леърд би направил много повече от това да я пусне да си ходи.

— Робърт също каза, че той не би бил толкова добър. Всъщност като си тръгна, имаше много повече вещи от тези, които притежаваше, затова подозирам, че към престъпленията ѝ можем да добавим и кражба. Мислех да я настаня в някой бордей, но тя е отишла в една

къща в селото. Това ме кара да подозирам, че Джени и Пег скоро ще се присъединят към нея. Без арогантността на Мег, която да ги пази от останалите жени, мисля, че скоро ще я последват.

— Мислиш ли, че са ѝ помогнали да ни предаде?

— Мисля, че са знаели каква игра играе тя и не са ме предупредили. Почти толкова лошо е. Освен това реших, че би било грубо към жените, които работят толкова здраво и отдадено, да оставя уличниците да се разхождат свободно из крепостта.

— Джоан ще е доволна.

— Да, макар да мисля, че Малкълм в момента е много смирен. Най-добре е да се прочисти дома. Тези жени могат да вършат делата си в селото. Кноби ми каза, че по думите на Майри така било в повечето крепости.

— Майри е пътувала?

— Тя и майка ѝ дойдоха при нас от друг клан. Бащата на Майри умрял и опитали да принудят майка ѝ да се омъжи за мъж, когото не харесвала, затова си тръгнали. За жалост, пристигнаха дни преди клането, търсейки майката на Джоан, която бе единствената им роднина. Майката на Джоан бе убита, а тази на Майри ранена лошо и толкова изнемощяла, че умря след няколко години.

— Толкова много млади хора оставени сами — промърмори Джилиан, докато привършваше с обличането.

— Мисля, че накрая именно младостта ни помогна да оцелеем.

— Възможно е.

Конър прогони тъгата, която тези спомени винаги носеха със себе си, хвана ръката на Джилиан и я поведе към голямата зала. Тъй като всички в Дайхладах знаеха историята и повечето от тях често се задушаваша от мъката, следваше се правилото да не се говори много за това, което се бе случило. Сега, всеки път, щом разкажеше част от историите на Джилиан, осъзнаваше, че най-силната мъка бе преминала. Единственото силно чувство към изминалите събития бе яростта и съжалението, че няма на кого да отмъсти за всичко, което се бе случило. Единствените виновници се бяха избили един друг.

Когато с Джилиан влязоха в залата, той почти не се изненада да види, че всички стоят и ги чакат. Това започваше да става нещо напълно нормално. Той седна и си сложи храна, докато другите побързаха да заемат местата си. Половината вечеря бе минала, когато

осъзна, че няма как всички да са знаели кога точно ще слезе в залата. Вечерята не се сервираше в точно определен час, макар че напоследък забелязваше, че жена му се опитва да въведе точно такова правило. Освен това не звъняха със звънец, за да съберат всички около масата.

— Защо всички чакахте и храната не бе сервирана? — попита той Дърмот, след като любопитството му взе връх. — Не съм чул някой да бие звънец или нещо такова.

— Не е нужно да се бие звънец — отвърна Дърмот. — Просто чакаме вика.

— Вик ли?

— Да, вик. Щом го чуем, знаем, че до половин час ще слезете да ядете. В повечето случаи до петнадесет минути.

Джилиан почувства как бузите ѝ се зачервяват силно. Надеждата, че Дърмот може да говори за нещо друго бе жестоко убита, щом забеляза ухиленото изражение на лицето му. Тя простена и подпря чело на масата, искайки ѝ се да удари няколко пъти с ръка по дървото.

Тъкмо се молеше подът да се разтвори и да я погълне, за да избяга от това унижение, когато странен звук от дясната ѝ страна, привлече вниманието ѝ. И тогава я изпълни щастливото удивление, което плени и останалите около масата. Бавно, тя вдигна глава и погледна Конър. Отне ѝ цяла минута да осъзнае, че той се смее. Беше силен и все пак момчешки смях. Щастieto ѝ обаче бързо повехна, когато един по един всички около масата се разсмяха. Удоволствието от смеха на Конър бе заменено от истинско неудобство.

— Призив за вечеря — задави се Конър и отново започна да се смее.

— Не сме били звънеца, откакто започна да се къпеш в спалнята си — каза Дърмот и избухна в смях, който едва не го задави.

Гневът и срамът завладяха Джилиан и тя се озъби.

— Не е толкова шумно.

— Не е ли? — кискаше се Джеймс. — Момиче, можеш да изравниш със земята стените на Йерихон. — Той се засмя толкова силно, че трябваше да се хване за Кноби, за да не падне на пода.

— Държете се като деца. — Джилиан се изправи и взе чинията и чашата си. — Ще вечерям в кухнята. — Докато се отдалечаваше, успя само да забележи, че Фиона спря да се кикоти, достатъчно, че да вземе

чинията и чашата си и да я последва. — Невъзпитани момчета, това са всички те.

Влизайки в кухнята, Джилиан изруга тихо и въздъхна. Джоан, Майри и двете кухненски помощници се кискаха толкова силно, че от очите им течаха сълзи. Чувствайки се унижена, Джилиан седна на масата, само за да осъзнае, че апетитът ѝ се е изпарил. Тъкмо се чудеше дали да се насили да яде, когато Джоан изпрати прислужниците в залата, за да изчакат мъжете да се нахранят, а Майри седна срещу нея и Фиона. Двете жени изглежда ѝ симпатизираха, но все още бяха доста развеселени.

— Милейди — каза Джоан, а гласът ѝ бе дрезгав от смеха, — те не го направиха, за да ви засрамят или наранят.

— Това е нещо прекалено лично — промърмори Джилиан.

— Мъжете невинаги се замислят над това. — Джоан скръсти ръце на гърдите си, изглеждайки така, сякаш е готова за още малко смях и сълзи. — О, момиче, леърда се смееше. Смееше се! Не съм го чувала да се смее след клането.

— Не мисля, че някога съм чувала брат ми да се смее — каза Фиона.

— Ами, да, това наистина ми достави удоволствие — призна Джилиан. — За нещастие простаците бързо ми напомниха защо всички се смеят. Унизително е. И предполагам, че се дразня да ми напомнят колко шумна съм била. Това е проклятие.

— О, не, милейди — възрази Джоан. — Старият Найджъл ни каза, че ви е чул как пеете, макар че бил наистина далеч от вас. Също така ни каза, че имате гласа на ангел, и че сте го привличали толкова силно към себе си, че се е наложило да го задържат. Благословена сте с този глас. Надявам се, някой ден да ви чуя как пеете.

— Но не звучи така, сякаш оценяват пеенето ми. Да, трижди прокълната съм. Пея високо, което наистина може да е добре, но също така съм шумна, когато съм ядосана, понякога съм шумна, когато съм щастлива, и очевидно викам мъжете на масата за вечеря, когато онзи разбойник, мъжът ми, ми доставя удоволствие.

— Да, и ви давам думата си, че зад този смях се таи много завист. — Джоан кимна, когато Джилиан се намръщи объркана. — Кой мъж не би искал да задоволява жена си толкова добре, че да я накара с виковете си да разтресе крепостта? Няма да съм изненадана, ако

мъжката му гордост, че може да го постигне, и че всички го знаят, е накарала Конър да се смее толкова свободно. Това е начинът мъжете да се чувстват горди от похотливите си умения, дори глупаците, които не притежават такива.

— Конър също крещи — каза Фиона. — Наистина. Може да не е толкова силно като теб, но човек не трябва да се напруга, за да го чуе.

Това донякъде беше успокоително, но Джилиан все пак поклати глава и въздъхна.

— Няма да мога да ги погледна в очите, след като всички те знаят за личните ни работи.

— Милейди, от мига, в който поискахте да къпете леърда в спалнята ви, всички знаехме какво ще се случи — каза Джоан. — Само глупак би помислил, че страстна двойка като вас може невинно да се къпе и да не се случи нищо.

— О, разбира се. А аз съм достатъчно глупава да мисля, че мъжете навън ще разберат чувствителността ми. Те не притежават никакъв такт. Мисля, че ще се опитам да се заглуша.

— Това само ще накара Конър да го приеме като предизвикателство.

Спомняйки си правенето на любов, което бе предизвикало такова обсъждане на вика ѝ, Джилиан се усмихна и намигна на Джоан.

— Да, така и стана — каза тя и се присъедини към смеха на останалите.

* * *

— Надявам се, че не наранихме чувствата на момичето — каза Дърмот, когато всички спряха да се смеят.

— Мисля, че просто е раздразнена — промърмори Конър, поглеждайки намръщено към кухнята. — Защо би се ядосала?

— Жените не обичат някой да говори за личните им дела — каза Джеймс. — Джили вероятно е засрамена да научи, че всички знаят какво вършите заедно. Ако майка научи за това, което направих току-що, ще ме рита до Стърлинг и обратно.

— Ние сме женени. Но дори и да не бяхме, когато мъж и жена отидат в стаята си и затворят вратата, всеки глупак ще знае какво

правят. Тя със сигурност го знае.

— Разбира се, че го знае. Знае, че това е нещо шумно и не може да бъде тайна, колкото и да му се иска на човек. Дори нещо повече, когато татко го е нямало дълго време, в мига, в който се видят с майка, почти тичат нагоре по стълбите, и много често слушаме колко силно се блъска леглото им в стената. Понякога пък намираме разхвърляни дрехи в дневната или в някоя друга стая, където са се събрали малко по-дискретно. — Джеймс извъртя очи. — А когато братовчедките Ейвъри и Елспет ни дойдат на гости със съпрузите си, и случайно вземеш, че минеш покрай спалните им — той поклати глава, — ще си помислиш, че се намираш в някой бардак с похотливи моряци. Дори понякога изчезва и храна. Казвам ви, много е трудно да си държиш езика зад зъбите, докато слушаш как перачките се оплакват, че е адски трудно да се изпере мед от чаршафите. Но никога не говорим за това. Е, или поне не трябва да го правим, но обичаме да ги подкачаме. Всеки път разярява момичетата.

Конър гледаше изумен Джеймс. Просто не можеше да си представи този начин на живот, който описваше. Вярно е, че понякога с роднините му са се боричкали и са си играли, но рядко бяха имали възможност да се забавляват. Дори преди клането единственото безгрижие и смях се изплъзваха от устните им в миговете, в които заради младостта си, забравяха, че се намират във война. Клана Мъри изглежда бяха щастливи, защитени и Конър осъзна, че им завижда.

— Мед? Защо ще им е мед в леглото? — попита той, мъчейки да се отърси от тъмните си мисли.

Джеймс се засмя, огледа се наоколо, за да се убеди, че в близост няма жени и се зае да обясни колко сладко може да бъде правенето на любов, когато се използва и храна. Конър осъзна, че има много неща, които никога не бе научил. Но по-скоро би позволил да му откъснат всичките нокти, преди да си го признае. Беше все пак някаква утеха да види по удивените изражения на останалите мъже, че не само той страда от незнание. Конър осъзна, че всичките са доста неопитни. Джеймс лесно бе подтикнат от по-младите мъже да разкаже повече трикове, докато по-старите воители слушаха внимателно и се правеха, че това, което чуват, им е вече известно.

Беше доста късно и всички се бяха насочили към леглата си, когато Конър осъзна, че жена му не се е върнала. Потърси я в кухнята,

но там бе останала само една млада кухненска помощница, която довършваше с почистването. Тръгвайки към спалнята им, Конър се зачуди дали Джилиан е била дълбоко наранена от смеха им. Той смяташе, че трябва да се гордее, задето може да доведе жена си до такава страст, че тя да крещи като командир, впускащ се в атака начело на армията си. Но дамите можеха да са чувствителни и да пазят скромността си. Ако тя бе истински наранена, вероятно изпитваща срам, щеше да му се наложи да я утеши, а Конър не мислеше, че знае как да го направи. И все пак ако от това зависеше пълното отдаване на Джилиан и страстта, която споделяха, предположи, че ще трябва да намери начин да я успокои. Не му беше лесно, но най-после си призна, че намира радост и спокойствие в прегръдките ѝ. Тъй като останалите виждаха това само като похот, той чувстваше, че може спокойно да ѝ се отдаде, без да се бои, че ще го сметнат за слаб. Сега нямаше намерение да губи това, което имаше.

Неочаквано се сети за смеха си. Беше се почувствал добре и освежен. Конър знаеше, че почти шокира хората си с тази проява на лекомислие, бе го видял на лицата им, но те го приеха бързо и лесно. Дори с радост, осъзна той изненадан. В никой от тях не бе видял липса на респект или отслабване на позицията му като леърд. Той нямаше намерение да става вечно ухилен глупак, но реши, че не би навредило да се смее от време на време, или да показва, че е развеселен. Истината беше, че сега, след като бе споделил смеха с мъжете си, щеше да му е по-трудно да се въздържа да не го повтаря понякога.

Конър въздъхна облекчено, щом влизайки в спалнята, забеляза Джилиан в леглото му. Поне не се криеше от него. Макар че, помисли си той с лека усмивка, докато събличаше дрехите си, тя така се бе увила, че не се виждаше почти нищо от нея. След като се изми бързо, той се настани в леглото и я взе в обятията си. Очите ѝ останаха затворени, но ако тя се опитваше да се прави на заспала, не се справяше особено добре.

— Цупиш ли се, съпруго? — попита я той, галейки гърба ѝ, и се намръщи, когато осъзна, че тя е облякла ленена нощница и така той не можеше да докосне меката ѝ кожа.

— Защо да се цупя? — промърмори тя, опитвайки се да игнорира красотата на голите гърди, срещу които бе притисната. — Толкова дълбоко неудобство и унижение не струва повече от едно или две

трепвания, нали? Това, че ми се искаше да потъна в дълбока дупка и да издърпам земята над главата си, за да остана завинаги в нея, не означава нищо.

Конър притисна устни отстрани на врата ѝ, криейки изражението си. Знаеше, че сега не е моментът да последва решението си да изразява по-открито веселието си. Начинът, по който говореше жена му, го караше да иска да се разсмее, а това се случваше от самото начало. Конър си помисли, че много би се радвал да споделя смеха си с нея занапред.

— Никой не е целял да те засрами, съпруго.

— Не съм казала срам. Не се срамувам. Това беше просто много неудобно — каза тя, все още чувствайки силно неудобство и бе сигурна, че ще мине доста време, преди да изчезне. — Това са лични неща само между нас двамата.

— Джили, ние сме съпрузи. В мига, в който решим да се уединим, всеки разбира какво правим. Те правят абсолютно същото или им се иска да го правят.

— Знам го, но, за бога, те не бива да говорят за това. Мъжете може да обичат да се потупват по рамото и да се хвалят за това и да, жените също го правим, но това не е нещо, за което да се говори публично.

Конър не бе сигурен какво да каже. Той не приемаше шегуването с хората на масата за нещо повече от шега между роднини. Тъй като се смя, и всъщност се чувстваше доста самодоволен и щастлив, че е успял да накара жена си да крещи от удоволствие, състраданието му към нея не бе особено силно.

— Затова взех решение.

Конър не бе сигурен дали тези думи му харесват и се отдръпна леко, за да я погледне в очите.

— И какво е то?

— Ще стана по-нежна. Да, може всички да знаят какво правим тук, но няма да ги развеселявам като издавам толкова звуци. Вече няма да викам тези глупаци на вечеря.

Джилиан не бе изненадана, когато той присви очи. Мъжката му гордост бе поставена на изпитание, точно както подозираше, че ще стане. Със сигурност щеше да страда доста от неудобство, преди да успее да приеме и игнорира факта, че всички чуват как тя и Конър

правят любов, но нямаше намерение това да продължи дълго. Споделената им страст все още бе единственото място, където Джилиан чувстваше, че се доближава до съпруга си и пропуква черупката му, макар и много леко. Нямаше да позволи няколко груби жеста да я принудят да се отдръпне от него. Истината е, че тя не знаеше дали ще може да го направи, дори и да опита. Наслаждаваше се прекалено много на удоволствието, което ѝ даряваше Конър, за да се откаже толкова лесно от него.

Той я избута да легне по гръб. Първоначално бе помислил, че тя е облякла прекалено скромната нощница, само защото си е легнала сама и ѝ е било студено. Сега осъзна, че това е част от плана ѝ да стане по-нежна. Тя дори можеше да замисли да стане това, което чичо му наричаше добродетелно момиче в спалнята. Той нямаше да го позволи. Беше прекарал дълги, мъчителни дни, докато си признае, че се е изгубил в страстта, която споделят, и вече чакаше с нетърпение за тези часове на интимност в спалнята им. И никаква атака на женската скромност нямаше да ду отнеме това.

— Какво е това? — попита той, сочейки нощницата ѝ, преди да започне да развързва връзките ѝ.

— Това е нещо, което нежните съпруги носят в леглото — отвърна Джилиан.

— Така ли? И аз трябва да те докосвам през нея, така ли?

Тя се задъха, когато мъжът ѝ просто дръпна дрехата надолу и разголи гърдите ѝ. Ръцете ѝ останаха притиснати от нощницата до тялото ѝ, не бе болезнено, но щеше да ѝ е доста трудно да ги освободи. Джилиан не усети страх, знаеше много добре, че Конър никога не би я наранил. Това, което почувства, бе интерес и лека възбуда. Бе станала доста похотлива, помисли си тя с лека усмивка.

Той я целуна и Джилиан позволи на страстната му магия да се влее в нея. Да усеща как голите му гърди се потъркват в нейните бе достатъчно да накара зърната ѝ да се втвърдят болезнено. Младата жена се опита да се пресегне, за да го докосне, но осъзна, че движенията ѝ само са затегнали хватката на плата. Когато той се премести настрани, за да целуне шията ѝ, тя простена от раздразнение, че не може да го достигне и от страстта, която пораждаха в нея целувките му.

— Конър, не мога да помръдна — запротестира тя, изненадана, че дори може да говори, тъй като той вече целуваше гърдите ѝ.

— Нежните дами не мърдат. — Използвайки пръстите и езика си, той накара зърната ѝ да се втвърдят още повече. — Нежните дами трябва само да си лежат мълчаливо като мъченици и да оставят законните им съпрузи да се възползват от телата им.

— Не мисля, че това е точно така.

Тя искаше да спори още, но Конър пое връхчето на едната ѝ гърда в устата си. С всяко всмукване и подръпване той отнемаше способността ѝ да говори. Джилиан все още се удивяваше колко бързо и силно можеше да запали страстта ѝ. Той бе огънат в кръвта ѝ, болезнената нужда, от която се боеше, че ще страда цял живот. А тя наистина се боеше, тъй като имаше шанс бракът им да се окаже провал.

Дори тази тревога бе прогонена от ума ѝ, когато Конър зацелува вътрешната страна на краката ѝ. Когато той се придвижи нагоре и първо устните му, а после езикът му докоснаха сгорещената плът между бедрата ѝ, Джилиан извика и шокирано се опита да се дръпне. Конър я хвана здраво, задържайки я неподвижна, и скоро тя вече нямаше желание да бяга. Заслепяваща страст се изливаше в тялото ѝ с всяко близване на езика му.

Единствената ѝ мисъл бе, че трябва да се движи и трябва да го докосне. Част от ума ѝ казваше, че хватката на дрехата около ръцете ѝ е повече от леко болезнена, но в следващия миг нощницата се скъса и ръцете ѝ бяха свободни. Не можеше да повярва на това, което чува, но Конър наистина се смееше, когато тя вплете пръсти в косите му. Миг по-късно, почти достигнала крайната точка, дрезгаво заповяда:

— Сега, Конър! Моля те, сега!

— Не, съпруго! По този начин. Отпусни се и ми го дай.

Джилиан не можеше да се сдържи повече. Освобождението се разля по цялото ѝ тяло. Още трепереше от опустошителната му сила, когато Конър започна да я възбужда наново. Този път, когато тя го повика, той не се поколеба и сля телата им. Джилиан се вкопчи в силното му тяло, докато той отведе и двамата им във висините.

Измина доста време, преди младата жена да се почувства способна да помръдне или да говори. Тя галеше лениво бедрото на Конър, наслаждавайки се на това да усеща тежкото му тяло върху себе

си и горещия му дъх на шията си. Част от нея бе леко ужасена от удоволствието, което изпитваше от тази дълбока интимност, но лесно успя да приспи чувствата си. Конър бе неин съпруг и щом това, което споделяха, бе приятно и за двамата им, тя нямаше защо да се тревожи.

— Изкрещях отново, нали? — попита тя, знаейки много добре, че го беше направила. Това бе по-скоро изявление, а не въпрос.

— Да, два пъти — отвърна Конър с мъжко задоволство в гласа си. — Ушите ми още кънтят.

— Арогантен звяр.

— Може би трябва да слеза долу да проверя дали онези глупаци са станали от леглата си, за да чакат да им бъде сервирана храна.

Джилиан се изкиска, представяйки си това.

— Е, отивай тогава.

— Не, не мога да помръдна. — Той се прозя и я целуна по шията. — Взе всичката ми сила.

— И аз самата се чувствам изнемощяла.

— Хубаво, значи съм изпълнил съпружеския си дълг и сега мога да поспя.

Макар Джилиан да се усмихна на шегата му, тя почувства и леко разочарование. След такава заслепяваща страст, след като се бяха съединили толкова красиво, би предпочела любовни думи, а не шегички. Тя успя да издържи на желанието да се отдръпне от него. Тези неща трябваше да бъдат дадени доброволно. Това, което я тревожеше, бе, че можеше никога да не ги чуе, и че въпреки страстта и желанието, които споделяха, Конър щеше да остане завинаги заключен вътре в себе си. Джилиан притисна устни към косата му и се зачуди колко ли време ще чака за тези нежни думи, преди да заприлича на глупачка.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

— Какво правиш?

Джалиан въздъхна примирено, поизправи се и седна, щом чу зад себе си познатия дълбок глас. Зачуди се как може Конър винаги да я вижда, когато не бе в най-добрата си светлина. Истината бе, че градината с билки беше подредена, привлекателна и богата, с всичките нови растения, които бе посяла. За нещастие обаче тя изглеждаше така, сякаш се бе въргала в калта. Когато мъжът ѝ застана пред нея, тя бе доволна да види, че на лицето му почти е цъфнала усмивка — резултат на това, че леко бе отпуснал юздите на държанието си. Просто ѝ се искаше тази промяна да не бе за нейна сметка.

— Възкресявам билковата ти градина — обясни тя.

— Имаме билкова градина? — Конър се огледа наоколо, мислейки си, че това е много работа за деликатната му съпруга.

— Да, макар да мисля, че е повече с трева, отколкото с билки. Но има билки и остатъци от каменна пътека между парчетата земя, което ми показва, че тук преди някой се е трудил. Освен това намерих и малко семена в бурканчета в един сандък в кухнята. — Тя посочи към хаоса от оплетени бурени и лози близо до стената. — Мисля, че това място е било използвано за кухненска градина. С Фиона смятаме да разплетем тази тайна утре сутринта, ако времето се задържи хубаво.

— Не помня да е имало градина, но по онова време бях младо момче и лесно се разсейвах, а малките момчета се интересуват много малко от билкови градини.

Тя кимна.

— А повечето от възрастните жени са починали и така знанието е умряло с тях. — Джалиан се намръщи, когато той неочаквано я погледна толкова напрегнато, че я накара да се почувства леко разтревожена. — Има ли нещо?

— Баща ти е тук.

— Тук? В крепостта? — Тя скочи на крака, но след миг нетърпението ѝ се стопи, виждайки, че е покрита с мръсотия.

— Не, отвън пред портите с дузина въоръжени мъже.

— О, боже!

— Иска да говори с теб.

— Не с теб?

— Не, или поне все още не. Накарах го да се закълне, че няма да те задържи, или да опита да те отведе с него.

Джилиан направи гримаса, подозирайки, че баща ѝ не е приел леко това искане.

— Значи мога да отида да говоря с него?

— Да, когато се закълнеш, че няма да се опиташ да избягаш с него.

— Кълна се.

Тя посрещна спокойно твърдия му поглед. Конър нямаше нужда да знае всички причини за бързото ѝ съгласие. Сега просто не бе времето да избяга у дома с баща си. Все още бе съпруга на Конър. И още имаше желание този брак да потръгне. Беше прекалено рано да се предаде. Освен това нямаше да остави възможността, която имаше, да ѝ бъде отнета от роднините ѝ, които с тревогата си можеха да причинят повече проблеми. По законите на църквата и Шотландия тя бе съпруга на Конър и никой нямаше да може да го промени, без да предизвика много шум.

Когато Конър кимна и посегна към нея, тя бързо отстъпи назад.

— Кажи на татко, че ще изляза да говоря с него след петнадесет минути. Трябва да се почистят от цялата тази пръст. Трябва да изглеждам възможно най-добре, когато се срещна с него.

Конър я изгледа как се втурна към крепостта, преди да се обърне, за да се върне на крепостната стена и да говори отново с разярения ѝ баща. Макар да не бе обсъждал това с Джилиан, той не бе забравил онова, което му каза Джеймс. Че тя може по всяко време да сложи край на брака им. Щом Джеймс го знаеше, то сър Ерик Мъри със сигурност бе наясно, поради което не покани веднага мъжа да влезе в Дайхладах. За нещастие баща ѝ не си тръгна, оставайки непоклатим в искането си да види дъщеря си. Дори факта, че Джеймс бе тук с Джилиан, не бе достатъчен да успокои сър Ерик. Карайки и бащата, и дъщерята да се закълнат, че тя няма да напусне Дайхладах, бе единственото решение, което можеше да измисли Конър, но не бе особено доволен от него.

— Мисля, че този мъж ще е повече от щастлив да се добере до теб — промърмори Кноби, след като Конър изкрещя заръката на Джилиан от върха на крепостната стена.

Гледайки как сър Ерик крачи пред мъжете си, Конър кимна.

— Мога да видя откъде момичето е наследило темперамента си.

— Странно, но очаквах да е по-едър.

— Начинът, по който изрича името му, докато заплашва хората с него, със сигурност кара човек да си помисли, че е гигант. Може би е по-едър, ако го видиш отблизо.

— Нямах намерение да слезеш там долу, нали? — възрази Кноби и хукна да настигне леърда си, когато Конър започна да слиза от стената.

— Няма да се доближавам много до него. Нека бащата и дъщерята да си поговорят насаме. Просто смятам да бъда наблизо.

* * *

Джилиан изтича през портите на Дайхладах право в отворените обятия на сър Ерик. Нямахше нужда от истинска утеха, но бе толкова хубаво отново да бъде прегърнатата от баща си. Когато той най-после й позволи да отстъпи крачка назад, тя остана търпеливо на място, докато той я оглеждаше от глава до пети. Разговорът, който им предстоеше да проведат, на места можеше да е малко неудобен, затова тя не бързаше да започнат.

— Не си била наранена — каза сър Ерик с лек намек за въпрос в гласа си.

— Не, татко — отвърна тя, — сър Конър никога не би ме наранил.

— Кажи ми какво се случи.

— Не спря ли в Дъблин, за да може мама да ти разкаже всичко? Изпратих Джеймс да й каже.

— Каза ми. Сега искам да ми го кажеш и ти.

Тя направи гримаса, но започна да разказва историята. Джилиан отдели повече време, за да разкаже в детайли как бе успяла да осуети първите три опита за превземане на крепостта, и беше доволна да види усмивката на баща си. Гневът му към Конър нямаше да е толкова

силен, ако намереше малко забава в цялата история. Тя малко претупа набързо историята за това как бе омъжена, как бе отведена в леглото и завлечена в Дайхладах. Острият поглед на баща ѝ ѝ показва, че не е успяла да го заблуди.

— Бракът беше ли консумиран?

— Да, татко — отвърна тя изчервена, забила поглед в ботушите си.

— Това той ли е, ето там, между портите и нас?

Джилиан погледна през рамо, изненадана да види, че Конър е излязъл от крепостта.

— Да. Високият мъж, който стои пред останалите.

— А кои са мъжете, които са се струпали зад него?

— Братята му Дърмот, Дрю, Нанти и Ангъс, сестра му Фиона, и дясната му ръка Кноби, истинското име на мъжа е Иън.

— Измежду тях има момиче?

— Да, най-дребничкият. Едва на тринадесет е.

Ерик потърка брадичката си.

— Има ли причина да е облечена като момче?

— Братята ѝ са я отгледали.

— Аха... — Ерик погледна към Конър, после към Джилиан и обратно, повтаряйки няколко пъти процедурата, преди да попита подозрително.

— Кълнеш ли се, че не те е наранил? Той е едър мъж.

— О, да. — Тя се изчерви силно, без да има нужда да поглежда гримасата на баща си, за да осъзнае, че тези две думи говореха много сами по себе си. — Кълна ти се, татко, Конър никога не би ме наранил.

— Говорих с краля. — Той се усмихна, когато дъщеря му го погледна притеснено. — Дадох най-доброто от себе си. Дори малко ми се извини. Всичко е в моите ръце. Няма да отрече, че всичко се случи с негово позволение, но ако избира да сложа край на това, той ще го приеме и ще подкрепи решението ми. Искаш ли да сложа край?

— Не! — каза Джилиан, леко изненадана от това колко бързо изрече думите, тъй като толкова време се колебаеше. — Все още не. Бракът ни беше пред свещеник и беше консумиран. Не трябва ли поне да се опитам да дам шанс на този съюз?

— Да, трябва. Обичаш ли това животно?

Джилиан направи гримаса.

— Има голяма вероятност да е така. Някои дни го обичам, а в други не съм сигурна.

— И защо ти е толкова трудно да решиш? Усещаш ли нещо нередно в него?

— Не. Истината е, че не мога да усетя почти нищо от чувствата на Конър. Всеки път, щом се опитам да стигна до него, сякаш връхлитам върху стена. Това са наблюденията ми от последните няколко седмици. — Тя въздъхна, изгледа дълго Конър, преди да погледне към любопитното изражение на баща си. — Той е твърд мъж с железен контрол.

— Какво знаеш за него?

Джилиан веднага му разказа историята за живота на Конър. Забеляза как баща ѝ омеква към съпруга ѝ и как в погледа му се появява уважение. Тя не се и съмняваше, че ако с Конър успеят да изградят брака си, баща ѝ щеше да го приеме с отворени обятия в семейството им и то не само защото Конър ѝ бе съпруг. За щастие баща ѝ също разбираше това, че дори един мъж да е добър, не означава със сигурност, че от него ще излезе добър съпруг.

— Смятам, че разбирам — промърмори Ерик загледан в леърда, чието смръщване се засилваше, колкото повече разговаряше с дъщеря си. — Такъв живот и необходимостта да води хората си, докато е бил все още момче, може да изстиска всяка нежност от един мъж.

— Именно — Джилиан обви ръце около тялото си под гърдите. — Той притежава чест, смелост, сила и дълбоко чувство за отговорност. — Можеше да почувства как се изчервява, но се застави да продължи, защото искаше да е честна с баща си. — Споделяме истинска страст. Чичо му му е втъпил някои странни разбирания относно жените, но Конър е достатъчно отворен, че да приеме и друго виждане. Той осъзна, че не му е нужна любовница, нито, че е разумно да държи такава.

— О, сигурен съм, че го е осъзнал. — Ерик поклати глава и се засмя леко. — Не си ми казала нищо лошо все още, момиче.

— Както казах, изглежда цялата нежност в него е била смазана. Не искам от него да стане някой глупак, който да декламира поеми и фалшиви ласкателства. Искам само някаква... ами, емоция, дори намек, че може да почувства към мен нещо повече от страст.

— Искаш да те обича.

— Да, искам го. За момента ще се задоволя и с бегъл намек, че имам място в сърцето му, че съм запалила в него нещо повече от страст. О, татко, преди две нощи той се смя и шокира всички. Една жена почти се разплака, толкова я зарадва смеха му. За щастие, хората му бързо се нагаждаха и се смяха с него, така че той да не се почувства некомфортно.

— По една малка стъпка.

Джилиан кимна.

— Няма да остана в брак, в който съпругът ми не иска или не може да ми даде нещо от себе си. Но възнамерявам да остана негова съпруга, докато не получа това, което искам, или докато не се убедя, че просто трябва да се предам и да се отдръпна.

Ерик я прегърна през раменете и я целуна по челото.

— Искаш да опиташ да създадеш добър брак, но освен това имаш нужда да знаеш, че няма да бъдеш уловена в капана на един студен брак.

— Да, татко. Знам, че сърцето ми ще бъде разбито, ако трябва да го напусна, но ако не намеря начин да накарам Конър да ме обикне, ще ме боли много по-силно и много по-дълго, ако остана.

— Много си мъдра щом виждаш това, моя Джили. Майка ти успя да ме омекоти, щом се венчахме и все пак не беше достатъчно. Съпротивлявах се и се мъчех с месеци, макар да знаех истината в сърцето си. Дори само мисълта, че е можело да преживеем години, през които да получавам само малка част от нея, вледенява кръвта ми. Никога не бих те оставил на подобна съдба. Имаш изход.

— Знам го. Принудителна женитба? — Баща ѝ кимна. — Не бях особено щастлива булка. Да, избрах него измежду тримата леърди и казах клетвите си, но само след три нападения и обещание или по-скоро заплаха за четвърта, този път обединена атака. Това ще свърши работа, нали?

— Да. — Ерик погледна към Конър и почти се усмихна. — Става нетърпелив.

Определено изглеждаше така, сякаш Конър се бе приближил повече, отколкото бе преди няколко минути.

— Обещах му, че ще се върна при него.

— Джеймс, момчето ми — каза Ерик, карайки брат ѝ, който се появи зад нея, да пристъпи напред. — Тук ли ще останеш?

— Да, освен ако нямаш нужда от мен — каза Джеймс и се обърна да види как Джилиан отива при съпруга си, за да го успокои. — Той е несигурен.

— И двамата се заклехме, че тя ще остане тук. Може би той не е толкова непристъпен, колкото тя си мисли.

— Трудно е да се каже, но да, готов съм да се обзаложа, че е превзела сърцето му. Въпросът е дали някога ще позволи на Джилиан да го разбере и най-вече дали ще признае истината пред себе си. Господи, има също възможност, ако той не омекне към нея, да успее да убие чувствата ѝ. Вярвам, че според него любовта е емоция, която го прави слаб, а той не би позволил да има друга слабост, освен клана си.

— Значи смяташ, че е добра идея да опита да го спечели?

— Определено понякога е много забавно — обясни Джеймс с лека усмивка. — Да, трябва да опита. Джили го обича. Сигурен съм в това. Ако всичко това приключи, тя трябва да знае, че е направила всичко по силите си, за да спечели сърцето му. Всичко зависи от това колко дълбоко е заровил емоциите си и дали възнамерява да ги пусне на свобода.

— Ще ѝ дам това време. Дори и с добра причина за прекъсване на брака, това не може да стане толкова бързо. — Ерик скръсти ръце на гърдите си и почти се усмихна. — Вярвам, че съм на път да се запозная със зет си.

* * *

— Конър — каза Джилиан, изправяйки се пред съпруга си, — защо дебнеш тук?

— Просто исках да видя баща ти отблизо — отвърна той. — Не е много едър мъж, нали?

— Достатъчно, и не се нуждае да е планина от мускули, за да върти меч. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Просто си искал да го видиш, така ли? Колко глупаво от моя страна да си помисля, че поне за момент би помислил, че аз и татко можем да не удържим на дадената дума.

— Да, колко глупаво. — Конър я наблюдаваше отблизо. — Говорихте доста време.

— Имах доста за казване. Все пак, когато баща ми замина, за да служи на краля си, ме остави да спя в безопасност в леглото си, след което аз заживях в Ал-давок, отбих атаките на трима леърди, бях завлечена пред свещеника...

— Не съм те влачил — сухо заяви Конър.

Джилиан игнорира прекъсването му.

— ... бях хвърлена неподготвена в жестоките води на брака, заключена зад дебелите стени на Дайхладах. Естествено е татко да иска да знае какво се случва с мен.

— Свърши ли?

— Мисля, че да.

— Тогава ела и ме представи на баща си.

— Не съм сигурна, че искам вие двамата да се доближавате един до друг — заяви тя, макар Конър да я държеше за ръка и да я влачеше към баща ѝ. — Той не е особено радостен заради теб.

— Може би не, но не мисля, че смята да ме подгони с меча си точно тук и сега.

Когато спряха пред сър Ерик, Конър бе изненадан колко слаб и нисък е мъжът. Външността му не можеше го да изплаши. Но в очите му можеше да види истинска заплаха. В тях се четеше истината, че въпреки стройното тяло и красивата външност, този мъж можеше да бъде смъртоносен враг. С уменията си той компенсираше липсата на височина. Това бе мъж, от който Конър би могъл да научи уменията, които вече бе видял при Джеймс.

— Татко, това е сър Конър Макенрой от Дайхладах и мой съпруг — каза Джилиан. Начинът, по който се гледаха двамата мъже, я караше да се чувства несигурна. — Конър, това е баща ми, сър Ерик Мъри, леърд от Дъблин. — Макар кимването, което си размениха мъжете, да бе кратко, в него нямаше и следа от обида и тя въздъхна облекчено.

Ерик погледна над рамото на Конър.

— Вярвам, че мъжете ми ще се изнервят, ако тази странна купчина хора, следваща те като сянка, се приближи още малко.

— Отстъпете — сопна се Конър, без да погледне назад, за да види дали са се подчинили.

Не беше лесно, но Ерик сдържа усмивката си, когато групата направи няколко крачки назад.

— Първо трябваше да дойдеш при мен.

— Като жена на почти двадесет и една години не мислех, че тя ще има нужда от позволенията на баща си, за да се омъжи.

— Не, но ти имаш.

— Татко — промърмори Джилиан, разтревожена заради напрежението между двамата мъже, но и двамата я игнорираха.

— Но сега няма да ми го дадете, нали? — попита Конър, посягайки назад, за да хване отново ръката на Джилиан.

— Не! Все още не, момченце. — Ерик погледна към хванатите им ръце. — Ще се върна отново веднага щом мога.

— Ще минеш ли първо през Дъблин? — попита Джилиан и пристъпи към баща си, само за да бъде дръпната отново назад от Конър.

— Да. Майка ти ще иска да знае какво съм научил. Може да дойде с мен следващия път, когато ви посетя.

— Ако дойдете като роднини, ще бъдете добре дошли в Дайхладах. — Конър игнорира ритника, който му нанесе Джилиан.

— Така е честно.

Когато баща ѝ пристъпи по-близо, за да я целуне по бузата, Джилиан трябваше да се бори с Конър, за да може да получи бащината ласка. В мига, в който баща ѝ се изправи, мъжът ѝ я дръпна отново до себе си. Джилиан си помисли, че той се държи така, сякаш тя се забавлява с любовника си, а не че се сбогува с баща си. Съпругът ѝ се поклонил и се насочил обратно към Дайхладах, дърпайки Джилиан след себе си.

Джилиан се обърна да махне на баща си, когато видя, че Джеймс още е при него.

— Джеймс? Да не би да тръгваш с татко? — попита тя крещейки, тъй като Конър продължаваше да я влачи към крепостта си.

— Не, ей сега идвам — викна в отговор Джеймс, усмихвайки се, тъй като бе очевидно, че Джилиан се кара на мъжа си, докато той я влачеше към портата. — Тя ще е добре, татко — обърна се той към Ерик.

— Да, знам го — каза Ерик и най-после си позволи да се усмихне. — Мисля, че момичето е много по-близо до целта си, отколкото смята. И все пак, както каза ти, глупакът сигурно ще се бори с чувствата, които сега го карат да бърза да я върне зад защитните си стени от страх да не реша да му я отнема. Джилиан, разбира се, ще

приеме действията му за нищо повече от това, че той иска да задържи земите, които му е донесла с брака си. — Ерик поклати глава, преди да попита. — Той бои ли се от уменията ѝ?

— Тъй като тя не може да ги използва върху него, не, не мисля. Споменах му за тях и той не ми се видя изплашен.

— Има ли роднинска връзка с мъж на име сър Нийл Макенрой?

Очите на Джеймс се разшириха.

— Да, сър Нийл му е чичо. Джилиан не го харесва, но той не е особено приятелски настроен към никоя жена.

— Наблюдавай го. Срещал съм се няколко пъти с него и макар да нямам уменията на Джилиан, видя ми се, че мъжът има много лоши чувства. — Ерик леко плесна младия мъж по рамото. — Нямах нищо против да се навърташ наоколо, докато се върна, нали?

— Не, има неща, които мога да покажа на тези мъже. Не ме разбирай погрешно, добри са, но всичките са се учили сами един от друг.

Ерик кимна.

— Е, те също може да имат един-два трика, на които да те научат.

— Така е. Ако желанията на останалите се броят, то Джилиан ще остане тук. С изключение на чичото и градските курви, всеки мъж, жена и дете искат Джилиан за тяхна господарка. Курвите наскоро се преместиха в селото, а аз ще наблюдавам чичото. Тъй като и аз имам намерение да изпратя този голям глупак далече от Джили, ще има какво да се занимавам. Лек път, татко — каза Джеймс и се засмя щом, качвайки се на конете си, Ерик и мъжете му извадиха мечовете си, за да поздравят Джилиан, която им махаше от върха на защитната стена.

* * *

— Поздравиха я, сякаш е воин — промърмори Нийл и отстъпи назад, преди някой да успее да отговори.

Конър се намръщи, докато наблюдаваше как чичо му слиза от стената. Нийл не бе омекотил отношението си спрямо Джилиан, дори напротив, ставаше все по-ядосан и нападателен с всеки изминал ден. Без да е сигурен какво трябва да направи, Конър насочи вниманието си

към жена си, която сега се бе навела над стената, гледайки отпътуването на баща си.

— Това глупаво момиче ще падне през стената — промърмори Конър, приближавайки се към нея.

— Защо чичо ти толкова се подразни от поздрава? — попита Кноби, мръщейки се към Конър. — Тя успя да спре три атаки, без да се пролее и капка кръв, и се предаде само за да защити хората си. Заслужава поздрав от роднините си.

— Чичо ми не е доволен от брака ни. Не разбирам защо не харесва Джилиан. Може би защото той не харесва жените и смята, че са добри само за едно нещо. Никога не е говорил с добро дори за дамите от добрите семейства. Може би и това не харесва в нея. Скоро ще ми се наложи да говоря с него. Джилиан не заслужава тази негова отрова.

— Не, не заслужава. Какво го разяжда?

— Не знам. Никога преди да не съм го чувал да е толкова зъл.

— Преди бяхте само ти, момчетата и курвите. Съпругата промени това.

— Истина е — Конър извървя последните стъпки до Джилиан малко по-бързо, — освен ако тази съпруга не падне от стената. — Той обви ръце около кръста ѝ и я издърпа далече от ръба. — Един силен порив на вятъра, съпруго, и щеше да си нищо повече от петно на земята. Баща ти вече не може да те види.

— Но аз мога — каза тя, и когато Конър я пусна, изтупа полите си. — За какво беше толкова намусен чичо ти?

За миг Конър си помисли да излъже, но погледът на Джилиан му каза, че тя лесно ще заподозре измамата му.

— Не му хареса, че те поздравяват така, сякаш си велик воин.

Джилиан извъртя очи, докато слизаше по тесните стъпала.

— Според него жената не може да получи нищо, освен похот или удар по главата — промърмори тя и се усмихна на Кноби, който се разсмя шумно. — Не мисля, че някога съм срещала толкова невъзпитан човек.

Нийл бе повече от невъзпитан, но Джилиан не виждаше още нужда да казва каквото и да е било на Конър. След като съпругът ѝ бе толкова близък с чичо си, нейните чувства просто не бяха достатъчни, че да обвини в каквото и да е било мъжа. Фактът, че Нийл бе

превърнал в своя цел да вгорчава живота ѝ, и след като всички го знаеха, да каже на Конър какво чувства, щеше да е прекалено лесно и щеше да бъде сметнато като опит да прогони някой, който я дразни. Имаше нужда от твърди доказателства, че Нийл не е приятелят и услужливият възрастен мъж, за който го смяташе Конър.

Много скоро, помисли си Джилиан със смесица от съжаление за наранените чувства на Конър и от удоволствие заради своите, още едно от нейните предчувствия щеше да докаже, че това е така. Ейлът и виното, с които Нийл се наливаше непрестанно, щяха да го накарат да спре да се въздържа, или нещо от тъмното му минало щеше да изскочи, но тайните, които така упорито криеше в себе си, щяха да се отрицат като придошла река. Джилиан се зачуди дали Нийл знае, че тя може да усети истината за него и може да прочете най-тъмните тайни и лъжи, скрити дълбоко, и по тази причина да се държи толкова лошо с нея. Това би могло да го направи опасен. Мъж, който криеше такива тайни от толкова дълго време, можеше да е способен да направи всичко, само и само да спре изобличаването им.

Страхът и несигурността, които бе усетила в началото, бяха избутани назад от гнева и омразата му и те бяха насочени към нея. Дори и да не можеше да каже на Конър, Джилиан реши, че скоро ще ѝ се наложи да поговори с някой. Беше готова да направи много неща, за да пощади чувствата на Конър, но да бъде притисната и да бъде беззащитна мишена на мъж, който би я погребал, за да скрие тайните си, не бе едно от тези неща.

Тази мисъл се въртеше в ума ѝ и затова бе толкова доволна да види Джеймс, когато той се появи в билковата ѝ градина, където се бе върнала да поработи.

— Татко ли поиска да останеш с мен? — попита го тя, докато той стоеше, оглеждайки работата, която бе свършила.

— Не, не директно — отвърна Джеймс, — но се зарадва доста, като му казах, че ще остана.

— Конър не би ме наранил. Мисля, че татко разбра това.

— Да, разбра го. Освен това се доверява на инстинктите ти. Но просто се радваше, че няма да останеш сама без роднина, само с двете си кльощави мързеливи котки. — Той посрещна с усмивка предупредителния ѝ поглед, но бързо стана отново сериозен. — Каза ми да наблюдавам от близо сър Нийл.

— Татко познава сър Нийл? Срещал ли го е преди? — Джилиан подозираше, че би била нужна една среща, за да разбере баща ѝ, че не би трябвало и не би искал да има вземане-даване с мъж като Нийл.

— Само за малко в двора. Спомена, че въпреки, че не притежава твоите умения, смята, че трябва да внимаваме с него. И ти мислиш така, нали?

Джилиан кимна.

— Да. Той е разяждан от вина и гняв. Гневът и голяма доза от омразата му сега са насочени към мен. Мисля, че знае, че мога да видя истината в черното му сърце и прокълнатата му душа.

— Мислиш ли, че ще опита да ти затвори устата?

— Да. Да ми я затвори и да ме зарови... много дълбоко.

ПЕТНАДЕСЕТ

— Сигурна ли си, че Фиона трябва да знае как се танцува? — попита Джоан, сядайки на масата на леърда в празната зала.

— Това е едно от нещата, които младите дами учат — обясни Джилиан.

През двата месеца, откакто Джилиан бе пристигнала в Дайхладах, Фиона все повече заприличваше на млада дама. Предстоеше ѝ да излезе от стаята си облечена с рокля, но тя се срамуваше. И все пак, с гъстата ѝ, светла коса, едва удържана от широка панделка, и ризи, направени по-женствени с бродерия, Фиона вече нито приличаше, нито се държеше като момче. Джилиан бе забелязала много изненадани погледи, дори искри на интерес от помладите мъже от Дайхладах. Беше разбираемо, тъй като Фиона бе прелестно момиче, което обещавахе да се превърне в красива жена.

— Мисля, че танците може да ми харесат — каза Фиона. — Истината е, че много от задълженията на дамите не са особено интересни. Като бродирането например. И все пак — усмихна се тя и докосна бродираните цветя на ризата си — е много красиво. Лечебните умения, билките и отварите също много ми харесват.

— Да, и ти показваш завидни умения и остър инстинкт, който е безценен — каза Джилиан. — Ако интересът ти в тази област нарасне, може да посетиш леля ми Малди или братовчедка ми Елспет. Те притежават уменията на истински лечителки. — Дори тя и Конър да се разделят, щеше да се погрижи да уреди това за Фиона.

— Мисля, че би ми харесало.

— Дайхладах се нуждае именно от добър лечител — съгласи се Джоан и Майри също кимна, сядайки до братовчедка си.

— И аз вярвам, че Фиона ще е наистина добра в това. — Джилиан се усмихна на изчервеното момиче.

— Много си добра — каза Фиона.

— Достатъчно добра. Казах ти, че всички момичета в клана Мъри се обучаваме под грижите на леля Малди, а понякога дори и

могъщите Дъглас. Това, което обаче прави един човек добър лечител, е набитото око, умението да разбира от какво е болен човека и отваря от кои билки ще му помогне най-добре, и дори да знае кога трябва да пробва нещо ново. Мисля, че това е силно при теб, Фиона. Понякога мога да усетя откъде идва болката или, за жалост, да подуша, когато някой е докоснат от смъртта, но се кълна, че леля Малди може да влезе в една стая, да подуши въздуха, да те погледне за момент и вече да знае от какво имаш нужда. Моите сетива не са толкова добри, но с тренировки смятам, че твоите могат да станат.

— Наистина ли можеш да усетиш болката на човек, или това, че умира? — попита Фиона, докато помагаше на Джилиан да премести един стол.

Джилиан направи гримаса, докато оглеждаше мястото, което бяха разчистили, за да се увери, че е достатъчно. Беше казала прекалено много, но вече не можеше да си вземе думите назад. Поглеждайки към трите жени, тя видя само любопитство, без страх, и реши да бъде откровена. Инстинктите ѝ казваха, че трите няма да ѝ обърнат гръб, а и щеше да е от полза още някой с изключение на Джеймс да знае за странната ѝ дарба, молейки се да ѝ повярват. Можеше да дойде време, в което да има нужда Макенрой да се вслушат в думите ѝ.

— Да, мога — каза Джилиан и поклати глава. — Макар че не съм Мъри по кръв, изглежда имам една от дарбите, които получават някои от членовете на клана. Леля Малди има много умения и знания, но все пак притежава и дара да лекува. Освен това може да почувства какво изпитва съпруга ѝ, особено страстта. И братовчедка ми Елспет има същите дарби. Бил ѝ е достатъчен един поглед към Кормак Армстронг, за да разбере, че той е мъжът за нея, макар тогава да е била на девет. Животните са привлечени от нея и дори най-дивите ѝ позволяват да ги гали. Чичо ми Найджъл има силно усещане за приближаващата се опасност, казва, че почти може да я подуши по въздуха. Дъщеря му Ейвъри е същата. Има и други дарби. Аз мога да почувствам каквото чувстват останалите хора. Не всичко. Иначе само за едно денонощие ще полудея от толкова много чужди емоции. Но някои хора са като отворена книга за мен.

— Нас можеше ли да разчетеш? — попита Джоан.

— Да, малко. Когато за пръв път те срещнах, знаех, че се тревожиш, тревога, от която те болеше сърцето. На мига разбрах, че Майри е увлечена по мъж. — Тя се усмихна преди Майри да се изчерви и да направи гримаса. — Във Фиона почувствах любопитство. Това, което се оказа полезно за мен, бе, че не почувствах никакви лоши емоции. Без гняв, ревност или недоверие. Затова не съм търсила повече.

— Можеш ли да разчетеш чувствата на Конър? — попита Фиона.

— Не, почти никак. Както казах на баща ми, когато се опитам да усетя каквито и да е били негови чувства, сякаш се удрям в много здрава стена. Истината е, че много често по-лесно усещам емоциите, които се смятат за лоши, като страх, болка, омраза и други такива.

— Предполагам, че те са по-силни.

— Да, аз мисля, че когато хората изпитват такива емоции, те ги изпълват повече, контролират ги повече от обикновените настроения. — Начинът, по който Фиона изглежда твърдо Джилиан, я накара да се чуди дали не е решила, че я лъже.

— Какво чувстваш, когато си близо до чичо ми? — неочаквано попита тя.

— Старая се да не се доближавам до него — промърмори Джилиан. — Както и да е, ще те учим ли да танцуваш?

— Джилиан, наистина искам да знам какво чувстваш около чичо ми. Не бива да се боиш, че няма да го приема добре. Не съм привързана към този мъж. Той не ми е никакъв. Често дори чувствам, че той забравя за съществуването ми. Както знаеш, аз съм просто безполезно момиче. Не ми харесва начина, по който Конър слуша всичко, което му каже той, или поне слушаше. Понякога си мисля, че само ревността ме кара да не харесвам чичо Нийл. Ще се радвам да узная, че не е така. Не се тревожи, няма да кажа на никой. — Фиона погледна към Джоан и Майри и те също кимнаха в съгласие.

— Ох, добре. Той мрази жените — каза тя по начин, който накара трите жени да извъртят очи. — Не е нужна дарба, за да научите това, нали? Не ми харесва да е около мен, защото, когато е близо, мога да усетя страха и гнева му. Той има тайни, черни тайни, такива, които се опитва да удави в алкохола, който постоянно поглъща. В него се крият много лъжи.

— Можеш да усетиш лъжата?

— Не е като при братовчедка ми Елспет, нея никой не може да я излъже. Не е типа лъжа, с които всички сме запознати, а по-скоро чувство, такова, каквото се излъчва от човек, който лъже, или в случая на чичо ти, човек, който опитва да прикрие вече казана лъжа. Обикновено е лесно да се каже кога един човек лъже и не са нужни много големи способности. Повечето хора си имат начин, по който да скрият лъжите. Това, което издава човек, че лъже, в повечето случаи са изчервяване, неспособността да срещнеш погледа на човека, който лъжеш, определен нервен жест, като докосването на косата. Ако познаваш добре човека и си го наблюдавал отблизо, обикновено можеш да разбереш кога лъже. Братовчед ми Пейтън не лъже често, но когато го прави, подръпва ухото си. Той все още не може да разбере как с братовчедките ми винаги го улавяме в лъжа, а ние никога няма да му кажем.

Фиона се засмя за миг, преди отново да стане сериозна.

— За нещастие трябва да се съглася с всичко, което каза за чичо ми. — Джоан и Майри промърмориха в съгласие. — В чичо ми има нещо много нередно. Той не мисли, че Дърмот е добър мъж. Никога не съм чувала някой да каже, че този мъж е свършил нещо, освен да идва от време на време и да пълни главата на Конър със съветите си. Той има собствени земи, но никога не ни е давал храна или пари, за да ни помогне и никога не е предлагал някой от нас да отиде да живее при него след клането.

Тази новина удиви Джилиан. Ако не друго, то поне Нийл е трябвало да закриля по-малките от децата, докато бъде осигурен покрив и храна за всички от клана.

— Сигурна ли си?

— Толкова сигурна, колкото мога да бъда, без да питам всеки поотделно. — Фиона погледна Джоан и Майри, които поклатиха глава. — Никакви възражения от тях, както виждам. Значи той идва, яде, пие до безпаметност, засипва ни с мъдростта си и си тръгва. Човек би си помислил, че чичо ни, братът на баща ни, поне ще работи, за да помогне на шестте деца, останали пълни сираци, нали?

— Да. — Джилиан знаеше, че това, което й казва Фиона, е важно, и все пак умът ѝ не го побираше. — Това е информация, която изисква дълго и задълбочено обмисляне, а аз не искам да го правя

точно сега. По-късно. Ще помисля над това по-късно и ще ви кажа до какво заключение съм стигнала. А сега ще танцуваме.

— Нямаме никаква музика.

— Ще пея. Тихо.

— Можеш да пееш и високо, ако искаш. Нямаме нищо против.

— О, не. Не искам да привличам вниманието върху себе си.

Джилиан затананика една мелодия, за да научи Фиона на бавен лесен танц. За известно време тя се мъчеше да инструктира младото момиче, докато то обръщаше все по-малко и по-малко внимание. Джоан и Майри, които бяха заявили, че искат да се научат да танцуват нещо друго, освен жига или рил, също изглежда не обръщаха особено внимание на наставленията ѝ. Начинът, по който стояха като приковани и я гледаха, започваше да кара Джилиан да се чувства неудобно. Когато Фиона почти напълно спря да се движи, урокът по танци, който искаше да предаде Джилиан, се бе оказал истинска катастрофа, затова тя спря да пее и поклати глава.

— Не внимаваеш — нежно я смъмри тя.

— Внимавам. Слушам внимателно как пееш — каза Фиона.

— Много мило, но...

— Пееш като ангел.

— Да, точно както каза стария Найджъл — промърмори Джоан и въздъхна, а Майри повтори като ехо звука.

— Така няма да стане — каза Джилиан. — Може би трябва да опитаме без да пея.

— Не можем да танцуваме без музика — възрази Фиона.

— Аз бях единствената, която танцуваше.

— Много добре. Този път ще внимавам, обещавам. Просто бях удивена да чуя такъв звук да излиза от теб. Сега, след като знам как пееш, мога да оценя таланта ти и да следвам инструкциите ти. Кълна се.

Джилиан се вгледа за миг в сериозното ѝ лице, погледна към Джоан и Майри, които кимаха отривисто, съгласни с думите на Фиона.

— Ако сте сигурни, можем да опитаме отново. Не искам пак да ми се налага да те влача.

— Няма. Ела, моля те, Джилиан. Наистина искам да се науча.

Кимайки, Джилиан започна да пее. Урокът започна доста колебливо, карайки я да се съмнява, че ще изпълнят обещанието си.

Тогава, сякаш опомняйки се, трите жени се опитаха да внимават повече. Когато успяха да довършат едната част от танца, Джилиан се чувстваше обезнадеждена. Тогава чу звук, обърна се и видя, че вратите на залата са широко отворени и вътре наднича цяла тълпа хора. Тя се изчерви и затвори очи.

— Какво правите всички тук? — извика силно Джилиан.

— Слушахме пеенето ви — промърмори червенокос мъж, преди да побърза да излезе.

На Конър му се наложи да си пробие с лакти път през тълпата, въпреки че повечето от мъжете побързаха да му направят място. Надяваше се, че воините му щяха да се върнат на плаца да тренират, тъй като неочаквано го бяха напуснали. В един момент мъжете му тренираха здраво, а в следващия той и Кноби спряха двубоя си с мечове, само да забележат, че са останали сами. Веднага щом звука от мечовете им прекъсна, Конър чу пеенето. Докато всяка негова крачка го отвеждаше към крепостта, той се насилваше да не бъде прелъстен от звука на гласа ѝ. Проработи през повечето време, но му се наложи да перне Кноби няколко пъти по главата, за да го накара да се съвземе.

Не беше трудно да се сетиш какво е привлякло мъжете му. Джилиан бе благословена с невероятно чист и сладък глас. А красивият звук можеше да се носи надалеч, силата на гласа ѝ го изумяваше, тъй като бе произведен от толкова дребна жена. Бе завладяващо и опияняващо. С воля той можеше да слуша тази прелест и все пак да не губи ума си. След като сметна, че ще е грях да ѝ забрани да пее, щеше да му се наложи да научи хората си как точно трябва да я слушат.

Той се намръщи към четирите жени в залата.

— Какво правите?

— Уча Фиона, Майри и Джоан как да танцуват — отвърна Джилиан.

— Защо Фиона трябва да се учи да танцува?

— Това е едно от нещата, които учат младите дами, Конър — отвърна му Фиона.

— Изглежда ми като загуба на време.

— Ами, да, понякога е — съгласи се Джилиан. — Истината е, че може никога да не ѝ потрябва. От друга страна, ако отиде в някой голям дом, или в двора, ще може да използва наученото, и ще бъде

много по-добре подготвена от останалите момичета, които може да не умеят да танцуват.

Конър отвори уста да каже, че е малко вероятно някой Макенрой да бъде поканен в заможен дом или кралския двор, но се спря. Сега, след като бе женен за Джилиан, той вече не бе просто един от дребните, незначителни леърди, които живеят в достатъчно далечни земи, че да не привличат излишно внимание. Той не знаеше какви са връзките ѝ, но след всяка една от историите ѝ тя разкриваше все повече и повече и той започваше да подозира, че има роднини из цялата страна. Фиона лесно можеше да се окаже привлечена в свят много по-различен от неговия, в свят, за който той знаеше много малко.

— Трябва ли да го правите тук? — попита той, страхувайки се, че му предстоят часове в опити да накара мъжете си да се върнат към тренировките си.

— Помислих, че тук ще сме сами. Може би ще е по-добре навън на полето зад крепостната стена? Мисля, че там ще сме достатъчно усамотени, но ще можете да ни виждате.

Първата му мисъл бе да откаже. След това обаче осъзна, че не бива да се поддава на страховете си. Робърт нямаше да опита да я отвлече отново, а мъжът го бе убедил, че Дейвид няма намерение да опитва. Нямаше доклади за странници или крадци в района. Тъй като някой можеше да го попита защо е отказал, след като очевидно е безопасно, той реши да ѝ позволи въпреки чувствата си. Все пак нямаше да излезе навън сама.

— Може да отидеш, ако Кноби и Дърмот дойдат с теб. Може да дойде и братовчед ти, ако иска.

— Това няма да ни остави много насаме — възрази много вяло, тъй като знаеше, че щом дамите излизаха от крепостта, беше нормално да бъдат придружавани от охрана.

— Достатъчно ще е.

Скоро след това Джилиан, Фиона, Джоан и Майри се насочиха към тревистата поляна, следвани от Кноби, Дърмот и Джеймс. Част от Джилиан се чувстваше объркана от бързото си предаване пред исканията на Конър, но доброто настроение успя бързо да прогони чувството. Някоя жена от клана Мъри не можеше да излезе от дома без охрана. Не беше честно да се гневи на Конър за нещо, което би направило и семейството ѝ, за да я защити.

— Мисля, че тук е добре — обяви Джилиан, спирайки в средата на малка поляна, и се огледа.

— Ще бъде лесно да ви наблюдаваме, ако сте тук — каза Джеймс. — С Дърмот ще застанем в двата края на поляната.

— Всъщност, Джеймс, надявах се, че ще ни пееш.

— О, скъпа, не бива позволяваш на любопитните жадни погледи на хората да те карат да криеш прекрасния си глас.

Джалиан направи гримаса.

— Признавам, че е неудобно, но не за това не искам да пея. Не е лесно да учиш някой да танцува и едновременно с това да пееш. Ако ти пееш тона, от който имам нужда, ще мога да преподавам. Веднъж щом научат стъпките, няма да са нужни гласови наставления и ще пея отново аз.

— Дърмот и аз ще пазим — каза Кноби. — Опитай се да не пееш много силно — засмя се той и успя да се отмести, преди Джеймс да го удари. — Не бива да се бавим много.

Още кикотейки се, Дърмот и Кноби се отдалечиха, Джилиан погледна ухиления си братовчед и осъзна, че Джеймс си е създал наистина добри приятели в Дайхладах. Това не я изненада, тъй като Джеймс бе от мъжете, които всеки харесва. Само се надяваше, че решението ѝ относно Конър, ако бракът им приключеше, няма да сложи край на приятелството им. След като той скоро щеше да бъде леърд, щяха да му бъдат полезни всички приятели и съюзници.

След като обсъдиха на какво иска да научи Фиона, Джилиан и Джеймс се съгласиха коя песен ще изпълнява той. Той започна да пее, а Джилиан да инструктира малката си групичка, показвайки ѝ стъпките. Всичко мина много по-добре. Джеймс имаше хубав, чист глас, но за щастие не постигаше същия ефект, който се получаваше при нейното пеене. След кратък момент на мълчалива възхита жените най-после ѝ отделиха пълното си внимание и Джилиан беше поразена от естествената грация на трите жени. Това направи обучението им много по-лесно, дори приятно.

Сред много смях Джилиан издърпа Дърмот и Кноби при групата им. Джилиан упорито гледаше да се погрижи Кноби и Майри да станат танцова двойка и си размени съзаклятническа усмивка с Джоан, докато изчервената млада двойка се учеше да танцува. Тя се надяваше, че

много скоро, въпреки срамежливостта си, Майри ще признае чувствата си на Кноби и се надяваше той да отвърне подobaващо.

— Не мисля, че съм много добър в това — каза Кноби, препъвайки се, докато правеше едно завъртане, и изпрати намръщен поглед към ухиления Джеймс.

— Никой не е добър в началото — увери го Джилиан. — Докато Джеймс се учеше да танцува, предложихме да завържем възглавница за дупето му, тъй като постоянно падаше на него.

— Жестока жена — заяви й Джеймс, но се засмя с останалите. — Това, което ме спаси от по-голямо унижение, в крайна сметка, Кноби, беше, че си представих все едно се бия с меч. Казвах си, че не се уча на сложните стъпки, за да впечатлявам момичетата, а се уча как да владее нов, смъртоносен вид нападение.

Джилиан тъкмо се канеше да каже, че това е най-глупавото нещо, което някога бе чувала, когато зърна лицата на Дърмот и Кноби. Сякаш за мъжете това имаше истински смисъл. Но ако това им помагаше да се научат да танцуват, вероятно щеше да е полезно. На Джилиан само й се искаше лицата им да не са толкова сериозни и напрегнати. Въобще не изглеждаха така, сякаш са мъже, на които е дадена удобна възможност да ухажват дама. Когато танцът започна отново, Джилиан срещна развеселения поглед на Джоан и осъзна, че също като нея, жената се смее вътрешно.

* * *

— Какво прави Дърмот? — попита Ангъс, заставайки на стената до Конър, за да погледне към поляната.

— Вярвам, че се учи да танцува — отвърна Конър.

— Защо би го направил?

— Според жена ми е нещо, което правят хората от добрите семейства. В някои крепости и в двора се танцувало.

— Не съм виждал танци в крепостта на граф Динек.

— Не, но сме ходили там само два пъти, и тогава не е имало празненства. Джилиан и Джеймс са били в двора и подозирам, че са били на много повече празненства от нас.

— О! — Ангъс се намръщи на сцената, разиграваща се на полето. — Мислиш ли, че всички ще трябва да се научим?

Конър сви рамене.

— Може би. Стоях си и си мислех, че някой ден вие момчета ще се зажените. Сега мога да дам място на Дърмот, където да живее като мой представител в Ал-давок, но нямам какво да предложа на вас останалите.

— Не се нуждаем от нищо, Конър.

— Знам го и се радвам, че можете да сте доволни да живеете тук или в Ал-давок, но след това ме осени идеята, че ти, Дрю и Нанти бихте могли да станете господари на собствена земя чрез брак, както стана при мен. За да намерите момичета с пари или земя, ще трябва да ходите на празненства като тези на графа или дори в кралския двор. Освен това ще трябва да се представите добре пред младите дами, които притежават повече от приличен външен вид и добро родословие.

Ангъс кимна.

— Да, трябва ни леко изглаждане, някои светски умения.

— Именно. Всички сте благословени със силни тела и външност, която изглежда се харесва на жените. Добави към това светски умения, които също се харесват на жените, и ще сте добра партия за брак.

— Това ли си планирал за Фиона? Да не би вече да имаш на ум някой мъж за нея?

— Боя се, че не бях осъзнал колко близо е тя до възрастта да се превърне в жена, затова не, не съм избрал никой — отвърна Конър. — Докато стоях тук и я гледах, си спомних много от нещата, които ми е казвала жена ми, и смятам, че ще оставя Фиона сама да избере съпруга си.

— Не! Сериозно?

— Да, сериозно. Ще наблюдавам внимателно кой я ухажва и ще си запазя правото да я спра, ако сметна, че бракът няма да е добър за нея, но за кой ще се омъжи ще избере тя. Държа на щастието ѝ много повече от това какво мога да спечеля от брака ѝ. Ако тя научи тези умения, които повечето дами знаят от раждането си, ще ѝ позволя да избира. Инстинктите ми казват, че когато Фиона стане на възраст за брак, семейството на Джилиан ще се погрижи момичето да получи добра възможност да избира между подходящи мъже.

Ангъс се ухили и намигна на брат си.

— Аз си мисля, че семейството на жена ти ще ни помогне да намерим и за нас подходящи момичета за женитба.

Конър се засмя.

— Докато момичето ми изреждаше целия списък с имена на роднините си, с които е свързана по кръв или по брак, останах с впечатлението, че има роднинска връзка с половината Шотландия. Когато видях невестата си, очите ми бяха насочени към Ал-давок. Сега осъзнавам, че съм получил много повече от парче земя. Имаме много нови съюзници, Ангъс. Да, може да не са огромни и могъщи като Кембъл или Дъглас, но вече не сме сами. Може да се наложи да утеша нечий гневни чувства, но вече имаме връзката, и тя ни прави по-силни.

— Света Мери, разбира се. Не се бях замислял за това. И съдейки по това колко ядосан беше баща ѝ, наистина ще има нужда от малко утеха. Все пак, ако Джеймс казва истината, бракът ти може да бъде отменен.

— Джилиан няма да сложи край на брака ни — каза Конър с повече увереност, отколкото чувстваше в действителност.

— Казваш ми, че трябва да науча светски умения, за да ухажвам жените, но сам не следваш съветите си.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че ще е хубаво малко да поухажваш жена си, нещо повече от това да я караш да крещи от удоволствие. Ти си твърд и сериозен мъж, Конър — той погледна към танцуващите хора на полето, — а жена ти е пълна с радост и живот. Тя е имала свободата да се наслаждава на неща, на които ние не сме, от танците до простите жестове между роднините. Тя има нужда от топлота, Конър. Мисля, че е била обграждана от нея през целия си живот.

— Да не би да очакваш да се превърна в някой хленчещ ласкател.

— О, не. А и не мисля, че би могъл, без значение колко се стараяш. Казвам само, че ако реши да избяга от теб, тя ще може да го направи, затова ти трябва да направиш всичко по силите си да я накараш да пожелае да остане тук с теб. Джилиан има спасителен план, а очевидно семейството ѝ се тревожи, че ти ще я тикнеш към него.

Проблемът беше, че той не знаеше как да ухажва Джилиан. Според чичо му Нийл, правеше всичко, което трябва да прави един мъж за съпругата си — бе ѝ осигурил дом, обличаше я, хранеше я и

спеше с нея. Макар че се чувстваше така, сякаш не е лоялен към чичо си, Конър бе склонен да признае, че започва да вижда, че чичо му не е експертът, за който се представяше. Истината бе, че последния път, в който чичо му реши да му обяснява как трябва да се държи с жена си, Конър помисли, че му обяснява как да се грижи за коня си.

По-голямата му тревога бе, че ако опитахе да ухажва Джилиан и да ѝ покаже малко нежност и грижа, това малко можеше да се превърне в много. Ако отвореше вратите към сърцето си, дори и леко, тя можеше да се шмугне вътре. Конър се боеше, че тя може би вече го е сторила, но странейки от нея, той можеше да защити чувствата си поне през деня.

Но заплахата на този брак да бъде сложен край бе прекалено реална. Ангъс бе просто един от многото, които бяха решили да го посъветват, и които бяха видели, че той има нужда да направи нещо, ако иска да задържи съпругата си. Ако беше внимателен, смяташе, че щеше да направи доста неща, без да изобличи чувствата си. Беше забелязал колко по-удобна и чиста бе станала крепостта му и нямаше да му стане нищо, ако ѝ направи комплимент или ѝ благодари за всичко, което бе свършила. Винаги хвалеше и поощряваше мъжете си, когато са свършили добре работата си, и ако не го караше да изглежда слаб, щеше да прави същото и с жена си. Обмисляйки това, той реши, че може да се сети и за още нещо, за което да я похвали, без да изглежда мек или да прилича на влюбен глупак.

Точно отваряше уста да съобщи на Ангъс решението си, когато вниманието му бе привлечено от хората на поляната. Всички бяха спрели и гледаха към Джилиан. Миг по-късно тя се срина на земята. Конър се чу как издава непознат, агонизиращ вик, докато тичаше надолу по стълбите на стената.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Стрелата се появи изневиделица. Джилиан почувства как нещо я удари в гърба, бутвайки я към Дърмот, който сега бе неин партньор в танца. Тя успя да се задържи на крака и видя как цвета се отече от лицето му. Джеймс бе спрял да пее. Останалите стояха неподвижно и я гледаха шокирано. Точно когато мъката я обзе, тя видя, че всички се раздвижиха едновременно. Кноби бутна Майри на земята, закривайки я с тялото си. Джоан направи същото с Фиона. Дърмот посегна към нея и Джилиан чу странен звук да ехти откъм крепостта, сякаш някакво животно виеше от болка, преди да усети как силата сякаш изчезна от краката ѝ. Тя почти се бе свлякла на земята, когато Дърмот я бутна да легне по корем и я закри с тялото си. Джилиан погледна до себе си, срещайки разтревожения поглед на Джеймс.

— Имам нещо забито в гърба, нали? — попита тя Джеймс.

— Да, стрела — отговори той, докато оглеждаше гората в опит да види врага им.

— Къде е?

— Забита в лявото ти рамо.

— Значи не е смъртоносна. Какъв е този звук?

— Кой звук?

— Този рев. Звучи като ранен бик.

— Мисля, че май е съпругът ти. — Джеймс погледна към крепостта. — Тича насам с почти половината крепост след себе си.

— О, боже, това ще го ядоса — прошепна тя и се предаде на тъмнината, която я зовеше.

Конър се стовари на колене до Джилиан, докато хората му се разпръснаха, за да претърсят гората. Още докато тичаше към нея, беше видял достатъчно, че да знае, че там няма да открият армия. Щеше да се опита да разбере какво значи всичко това по-късно. За момента гледката на тази стрела, забита в ръката на Джилиан, привличаше цялото му внимание. Той посегна, за да я издърпа.

— Не — проплака Фиона и се измъкна изпод Джоан, за да хване ръката на Конър точно навреме, преди да е издърпал стрелата.

— Стрелата трябва да се махне — каза Конър.

— Да, но не така. Трябва да я избуташ напред, така че да пробие от другата страна, след това да отрежеш върха и чак тогава да я издърпаш.

— Това ще е истинска агония!

— Да, но ако я издърпаш така, както мислиш да го направиш, ще причиниш много повече поражения. — Фиона погали бузата на Джилиан с треперещите си пръсти. — Тя ми обясни всичко. Трябва да я занесем обратно в крепостта при билките, водата и чистите кърпи.

Въпреки мъката и страхът, които караха гласа на Фиона да трепери, Конър не долови колебание в думите ѝ и ги прие. Освен това не чу никакъв протест от страна на Джеймс. Доколкото бе възможно, нежно и внимателно той вдигна Джилиан на ръце и се изправи.

— Конър — възрази Дърмот, въпреки, че самият той се изправи, — дали е безопасно?

— Да — отвърна той и тръгна към крепостта, колкото смееше по-бързо, внимавайки да не причини на Джилиан повече болка, каквато би причинил, ако се затичаше. — В гората няма нито армия, нито ездачи.

— Господи! Това е убийство.

— Опит. Само опит за убийство — озъби му се Конър, отказвайки дори да обмисли възможност различна от тази, че Джилиан ще оцелее.

Никой не каза нито дума, докато всички се насочиха към крепостта. Конър отнесе Джилиан в спалнята им. Фиона бе бледа като купа чисти кърпи, но ръцете и гласът ѝ бяха спокойно, докато раздаваше заповеди. Той държеше Джилиан в обятията си, докато махаха стрелата, и почувства как стомаха му се сви, щом тя проплака, въпреки че не бе в съзнание.

— Запази стрелата — нареди той и изхвърча от стаята, за да говори с един от мъжете си, който тъкмо се бе върнал от гората.

Конър не бе изненадан да чуе, че са намерили следите само на един мъж, и че не са успели да го проследят. Той заби поглед в арбалета, който му даде и едва успя да сдържи желанието си на момента да го хвърли в огъня. Но арбалетът можеше да помогне да

открият човека, опитал да убие съпругата му. Беше оръжие, което малцина притежаваха. След като освободи мъжа, Конър се върна в спалнята и остави арбалета до стрелата.

След това започна да наблюдава удивено как работеше сестра му. Джоан, Майри и дори Джеймс се подчиняваха на командите на Фиона без нито миг колебание. Беше очевидно, че Фиона не просто е научила урока, който са ѝ предали, тя имаше дарба. Въпреки вледеняващия страх, който Конър изпитваше за живота на Джилиан, той нямаше как да не се почувства горд от жената, в която се превръщаше сестра му.

Когато Фиона направи всичко, което ѝ бе по силите, тя отпрати Джоан и Майри. Изми се и се отпусна на стола до леглото, който бе донесъл Джеймс. След като хвърли един дълъг поглед към Джилиан, Фиона захлупи лице в дланите си. Конър се премести до нея и започна да милва косите ѝ.

— Справи се добре, момиче — каза ѝ той. — Гордея се с теб.

— Това го мога — каза тя, вдигайки лице от ръцете си, преди да изтрие сълзите си, — но се моля да не развие инфекция, тъй като тъкмо започвахме да учим как се лекува тя.

— Не се бой, момиче — каза Джеймс. — Винаги можем да повикаме леля Малди или братовчедката Елспет. А и Джилиан е много по-силна, отколкото изглежда. Нашата Джили оздравява много бързо.

Фиона кимна и благодари на Джеймс за думите му.

— О, Конър, кой би опитал да убие нашата Джили?

— Това е нещо, което и аз много бих искал да разбера — промърмори Джеймс.

— Аз също — каза Конър. — Имаме оръжието. Това може да ни помогне да открием негодника.

— Мислиш ли, че може да е Гауди или Далглеш? — попита Фиона.

— Не, но ще търся убиеца и между тях.

— Е, Робърт се опита да я открадне от теб и я отвлече.

— Да, но не я нарани. Знам, че Джилиан го бе обработила добре с остроето си езиче, но той не я бе наранил. Освен това я върна без бой. Робърт ми каза, че е мислел, че би могъл да я накара да си промени мнението. Само това. Освен това ми заяви, че не трябва да се тревожа за сър Дейвид. Не, не мисля, че е някой от тях, но това не изключва

васалите им. Някой може да е приел отказа на Джилиан като лична обида за леърда си.

— Аз смятам, че е някой близък — каза Джеймс. — Някой достатъчно близък, че да наблюдава и да изчаква най-удобния момент да нанесе удара си.

— Кое то значи, че убиецът е някой от моите хора — каза тихо Конър, не можейки да отрече желязната логика на Джеймс.

— Да, ако някой непознат се криеше из гората, скоро щеше да бъде забелязан. Това би включило всички твои врагове, както и тези, които искат да наранят клана Мъри. Дори Гауди и Далглеш да твърдят, че не са ти врагове, смятам, че ако някой от техните мъже се скиташе из гората, щеше да направи впечатление.

— Знам.

— Но защо? — попита Фиона. — Защо ще опитва да убие Джилиан?

— Много добър въпрос, момиче. — Конър потърка с пръст бледата буза на сестра си, най-после забелязвайки, че Фиона почти е станала жена. — Ако открия отговора, съм сигурен, че ще намеря и копелето, което опита да убие Джилиан. „Защо“ ще ни отведе до „кой“. За жалост не мога да се сетя за причина някой да иска да я нарани. Не могат да ми попречат да имам наследник. Вече имам четирима, а никой не се е опитвал да нарани братята ми. Никой не може да получи земите й. Те ще останат за мен или ще бъдат върнати на роднините й. Не е отхвърлила някой любовник. — Конър погледна към Джеймс, който поклати глава. — Затова не може да е от ревност. Всяка причина, за която се сетя, просто губи смисъл, щом се свърже с Джилиан.

— Ти имаш отхвърлена любовница — каза тихо Фиона. — Такава, която вече опита да създаде проблеми между теб и Джили.

— Мег? Тя беше ядосана, но достатъчно ядосана, че да вземе оръжие в ръка? Откъде може да намери арбалет и какво ще спечели, ако бе успяла?

— Леглото ти отново щеше да е празно — каза Джеймс, макар да звучеше леко несигурен.

— Да, но не бих го запълнил с курвата, която ме предаде така, както го стори Мег — отвърна Конър — И тя го знае.

— Омраза и гняв — каза Фиона и закима, когато мъжете я погледнаха. — Мег си живееше доста добре тук. Не работеше и беше

жената на леърда. Имаше власт над всички жени. Сега всичко това го няма. Никога не е харесвала Джилиан и няма да се изненадам, ако вече я мрази. Може да мрази и теб, Конър. Защо ме гледате толкова скептично? — попита тя, щом и двамата ѝ се намръщиха. — Не мислите, че една жена може да изпитва достатъчно силна омраза, за да убие някой? О, според вас никоя жена не може да убие друга жена, нали? Може да не го е сторила сама, но според мен тя има всички способности да прелъсти някой, който да го извърши вместо нея.

— Няма да игнорирам възможността, че може да е тя — увери Фиона Конър. — Игнорирах го веднъж и тя ме предаде. Не съм такъв глупак, че да направя повторно същата грешка. И все пак първо ще говоря със сър Робърт и сър Дейвид. Сър Робърт ме предупреди, че трябва да внимавам и за още някой, освен за Мег, но не ми каза името му. Може би сега ще го направи. Това доказва, че понякога приятелите или съюзниците могат да знаят много повече от теб.

— Отивай — каза му Фиона. — Аз ще наглеждам Джилиан, а Джоан и Майри ще ми помагат. Не можеш да направиш друго тук, освен да чакаш.

— Аз ще остана — каза Джеймс. — Ако се случи нещо, с което Фиона не може да се справи, ще повикам роднините си на помощ.

Конър не искаше да тръгва, макар да знаеше, че трябва. Щеше да мине много време, преди да разберат дали състоянието на Джилиан ще се влоши или ще се подобри. Дотогава нападателя лесно можеше да избяга надалеч. Ако не се разпространеше слух за случилото се, хората бързо щяха да забравят всичко, което са видели или чули, неща, които можеха да са от полза. Имаше дузина причини за това защо трябва да тръгне след нападателя, но все пак го болеше да се отдалечи от нея.

— Изпратете да ме повикат, ако нещата станат по-зле! — заповяда той, преди да се принуди да тръгне, слагайки арбалета и стрелата в една чанта.

— Как е Джилиан? — попита Дърмот, когато той и Кноби пресрещнаха Конър в подножието на стълбището.

— Почива си — отвърна Конър. — Махнахме стрелата, раната е почистена, защита и привързана. Фиона се грижи за нея.

— Фиона? — Дърмот се намръщи нагоре към стълбите, изглеждайки несигурен.

— Ако я беше видял как раздаваше команди и сър Джеймс следваше всяка нейна дума, ако я беше видял колко е спокойна, докато работеше, щеше да осъзнаеш, че сестра ни показва потенциал да стане много добър лечител. Единственото, което може да ни тревожи, е, ако се появи инфекция, тъй като Фиона призна, че едва са започнали да учат за нея. При нужда сър Джеймс ще повика лечителките от семейството си, а не се и съмнявам, че нашата Фиона, Джоан и Майри ще помагат.

— Но ти няма да останеш до жена си, така ли?

В тона на Дърмот нямаше обвинение, само любопитство, затова Конър остана спокоен.

— Ако чакаме прекалено дълго, за да заловим страхливеца, който направи това, той може да ни избяга. Затова трябва да тръгна след него. Първо ще говоря със съюзниците ни. — Той излезе от крепостта и се насочи към конюшните, а Дърмот и Кноби го следваха по петите.

— Не вярвам някой от тях да е виновен — каза Кноби. — Няма да рискуват да разпалят отново враждата, която сме заровили много, много дълбоко.

— Да, знам го, те също го знаят. Но Робърт знае повече. Когато отидох да си взема Джилиан — каза, усмихвайки се леко на придружителите си, — той се опита да ме предупреди. Не ми каза име, тъй като твърдеше, че е чувал само слухове и няма да обвини никой без доказателства. Ако не друго, сега може да ми каже слуховете и кой подозира.

* * *

— Не, няма да ти кажа името — възрази Робърт, докато гледаше как разяреният Конър се насочва към стола му в голямата зала. — Искаш да убиеш някой, Конър, и аз няма да ти дам жертва, без да е доказана вината му.

— Проклет да си, Роби. — Конър удари с ръка по масата. — Ако не заловя копелето, което направи това, той може да опита отново и следващия път може да успее.

— Не мислиш ли, че ще успее този път? — попита тихо Робърт.

— Не. Рани я високо и раната беше обработена бързо. Ако не получи инфекция или треска, Джилиан ще се оправи бързо. Братовчед ѝ твърди, че е по-силна, отколкото изглежда.

— Хмм. Малката девойка е направена от закалена стомана, а езикът ѝ е по-остър от всеки меч. Милостиви боже, това те накара да се усмихнеш? Не мисля, че някога съм те виждал да се усмихваш. Е, май някой харесва духовитата си съпруга.

— Макар понякога да е дразнеща, това е металът, от който искам да бъдат направени децата ми. — Той за малко не се усмихна отново на изуменото изражение на Робърт, но бързо стана сериозен. — Искам това момиче да живее достатъчно дълго, че да ми роди поне няколко деца.

— И аз бих го искал — увери го Робърт. — Научих някои неща за роднините ѝ и само мога да се радвам, че един от съюзниците ми е свързан по кръв с тях. Може това да ме доведе дотам отново да гоня опашката ти, но не съм чак такъв глупак, че да позволя гордостта да ме води.

— Не съм мислел чак толкова за роднините ѝ.

— Не, не си.

— Роби, искам име!

Робърт поклати глава.

— Не. Но ще ти кажа едно. Потърси курвата си.

— Нямам курва — сопна му се Конър. — Вече нямам нужда от такава. Имам си жена. — Конър се изненада от погледа на Робърт, когато осъзна, какво точно е казал. Той не искаше друга жена.

— Мег те предаде веднъж — каза Робърт. — Мислиш ли, че гневът ѝ е изчезнал, защото я изгони от Дайхладах?

Конър хвърли чантата с оръжията на масата.

— Това е арбалет, Роби. Мъжко оръжие. Познавам Мег достатъчно добре, за да знам, че тя не притежава нито силата, нито уменията, за да го използва. Освен това не е оръжие, което се намира лесно. — Той беше истински разочарован, когато Робърт погледна оръжието и очевидно не го разпозна.

— Не казвам, че го е направила тя. Конър, казват, че жена ти може да види в душата на човек, че може да го разчете като отворена книга. Казват, че само като погледне един човек, може да каже какви са тайните му. — Робърт въздъхна. — В началото игнорирах тези клюки.

Тя е чужд човек, който избра да се омъжи за теб. За такива хора обикновено се носят слухове. Обаче, когато тя беше тук...

— Какво? — попита Конър, когато Робърт млъкна. — Какво се случи?

— Тя видя нещо, което знаех много добре, че не е проличало нито в изражението, нито в думите ми. — Той поклати глава. — Момичето ме погледна за един дълъг миг и ми каза точно това, което чувствах в сърцето си. И тогава разбрах, че слуховете са истина.

— Какво видя тя?

— Не се съмняваш в уменията ѝ, нали?

— Братовчед ѝ ми каза, че тя има дарбата да вижда неща, и че не бива да пренебрегвам думите ѝ, ако ме предупреди за някой човек. — Конър се намръщи. — Не помня да съм казвал на някой за това. Как е тръгнал този слух?

— Тръгнал е от хората, които си ядосал. Или от онзи, който има прекалено много тайни за криене и би убил, за да си останат скрити. Да, ако е усетила нечий тайни, ще е очевидно, че тя може да ги види какви са в действителност. Тя прозря какво мисля. А уверявам те, бях доста чаровен. — Той се усмихна, когато Конър се намръщи. — Жена ти знаеше, че всичко е лъжа и под всичките ми ласкателства и ухажване се криеше грозната истина... че не мога да понеса да легна с жена, с която си спал ти. О, не ме гледай обидено. Не е като да се страхувам, че ще лепна болест или нещо такова. Не, просто гордост и може би малко суета. Не бих искал да чуя оплакванията ѝ след това. Макар че не съм чувал слухове, че си някой велик любовник.

Конър сложи ръка на гърдите си и най-после се усмихна.

— Мога да накарам жена си да крещи.

— Да, може — съгласи се ухиления Кноби. — Крещи така, че стените на крепостта треперят.

— Колко недискретно — засмя се леко Робърт, но след миг стана отново сериозен. — Някой се страхува от дарбите на жена ти. Бои се, че може да изобличи тайните, които иска да останат скрити. Точно този човек търсиш ти. И пак казвам, потърси Мег, тъй като тя е човек, който ви има зъб, а враговете, истински или не, в повечето случаи действат заедно.

— Ще говоря със сър Дейвид, преди да отида при Мег — каза Конър, разгневен, че Робърт отказва да му даде името, и знаейки, че

нищо няма да промени решението му.

— Дейвид няма нищо общо с това.

— Знам го. И все пак щом ти си чул и видял неща, които аз не съм, то може би той също е чул или видял нещо.

— Така е, но просто гледай да не се ядосаш прекалено много, ако не знае как да ти помогне. Дейвид не блести с особена интелигентност. Ако е чул или видял нещо, може да не осъзнава важността му.

Конър кимна. Робърт беше прав. Дейвид беше силен боец, воин с неоспорима сила и кураж. Освен това можеше да се задави със собствената си гордост и да бъде толкова упорит, че да накара всички около него да искат да го сритат. Въпреки това, той щеше да говори с него. Животът на Джилиан бе заплашен. Нямаше да позволи да бъде провален шанса да залови този, който я е заплашил. Освен това Конър знаеше, че ако Дейвид има наум едно или две имена, то той нямаше да се поколебае да му ги каже. Дейвид нямаше да се интересува от последствията, които биха последвали действията му, и дори не би се разтревожил, че може да даде грешно име.

С пожеланията на Робърт за бързото оздравяване на Джилиан, кълтящи все още в ушите му, Конър се насочи към крепостта на сър Дейвид. Той яздеше бързо, нетърпелив да говори с мъжа, за да може да се върне по-скоро в Дайхладах. Тревогата за здравето на Джилиан и възможността да развие инфекция не искаха да напуснат мислите му. Налагаше му се да търси нападателя ѝ, но въпреки това знаеше, че трябва да е близо до нея и да я пази.

Конър осъзна, че тя бе станала важна за него. Много важна. Когато опасността отминеше, щеше да му се наложи да се вгледа в себе си, да разгадае чувствата си и да реши какво да прави. Някак си щеше да намери начин да даде на Джилиан достатъчно, че тя да пожелае да остане с него, и все пак да не позволи чувствата, които тя пораждаше в него, да го направят слаб. Силата и оцеляването на клана му трябваше да бъдат най-важното нещо за него и по тази причина той трябваше да опази себе си силен. Още по-важно бе да изглежда силен, напълно контролиран и без слабости, били те физически или емоционални. В момента обаче, толкова дълбоко съсредоточаване и сила бяха извън възможностите му. Той бе изплашен за Джилиан и изпитваше вледеняващ гняв към този, който се опита да я нарани.

Сър Дейвид бе свален на пода два пъти, преди да осъзнае, че Конър няма да оцени какъвто и да е коментар, съдържащ дори бегла обида към Джилиан. Мъжът все още бе ядосан заради поражението, което бе изтърпял в малките ръце на Джилиан. Щеше да мине доста време, преди да успее да го преживее.

— Достатъчно, Конър! — кресна Дейвид, настанявайки се начело на масата в голямата зала и наливайки си чаша ейл. — Седни! Пий! — Той кимна, когато Конър седна и си наля ейл. — Ще си меря приказките, макар да е доста трудно. Това момиче ме направи за смях.

— Тя направи за смях всички ни и това бе най-вече по наша вина — каза Конър.

— И как стигна до подобно заключение?

— Бяхме арогантни и мислехме, че ще победим това дребно девойче и със затворени очи.

— Може би — съгласи се намусено Дейвид. — Не можеш да виниш един мъж, че се е подразнил. Но не бих опитал да убия момичето заради това.

— Знам го. Не би се крил в сенките, опитвайки се да убиеш някой, особено едно дребно момиче. Не, сега просто търся информация. Роби е чул някои неща, има подозрения, но не желае да ми даде имена.

Дейвид кимна.

— Той говори малко и с мен, но също не ми даде имена. Роби е мъж със съвест, знаеш го. Има нужда от доказателства, винаги има нужда от повече доказателства. Никога няма да приеме за чиста монета слух от страх, че може да навреди на човека. Аз нямам такива скрупули и по тази причина не ми даде името. Знаейки, че няма да сметна за нередно да ти ги кажа, дори и той да възразява срещу това. — Дейвид сви рамене. — Това не е чак толкова лошо нещо. Слухът невинаги почива върху истина. Все пак, чувал съм слухове за малката ти съпруга.

— Какви слухове? Такива, каквито е чул и Роби ли?

— Не знам. Слуховете твърдят, че жена ти може да види в душата на мъжа. Може да каже какви тайни крие в сърцето си. Мъжете

не харесват такива неща. Това не е нещо, което е добре да се споменава. Може да накара хората да започнат да мислят за дяволи и вещици. Може би ще е най-добре да сложиш край на тези небивалици. Освен, разбира се, ако не са истина.

Конър изруга под нос, но бе спокоен, като каза:

— Джилиан не притежава магия, просто набито око или може би по-чувствителна натура. Може дори да надава ухо на чуждите приказки. Един мъж не може да скрие всичко. Той се издава по начина, по който се държи, гледа или дори говори. Повечето от нас не го виждат, ако не е казано високо и ясно. Жена ми просто има нужда от малко информация. Както казах, никакъв дявол, никаква магия, просто една удобно умение. Ако знаеше какви са тайните, това щеше да е наистина магия. Но да предположи, че някой мъж има тайна, не е магия.

— Да, прав си. Според мен това е едно полезно умение. — Дейвид поглади брадичката си и премижа от болка, като докосна натъртванията, които бяха дело на Конър. — И все пак слуховете са тръгнали отнякъде. Трябва да разбереш откъде и защо.

— Роби ме посъветва да попитам любовницата си Мег.

— За какво ти е любовница? Вече си имаш жена.

На Конър му бе особено трудно да скрие изненадата си, чувайки шокирания и осъдителен тон на Дейвид. Насили се да не поглежда към Дърмот или Кноби, защото бе сигурен, че зърне ли израженията им, ще се разсмее. Последният човек, от когото можеше да очаква такова отношение, бе Дейвид. Мъжът бе преспал с почти всички жени в земите си и имаше цяла орда незаконни деца.

— Не, вече нямам любовница. Изхвърлих я от леглото си в мига, в който се ожених, точно това накара Мег да ме предаде и да я изгоня от Дайхладах. Беше ядосана и се опита да причини проблеми между мен и Джилиан. Но ако се опита да убие жена ми, Мег ще трябва да вземе за съучастник някой мъж, някой, който може да стреля с арбалет, защото тя няма откъде да има такова оръжие и няма откъде да го набави.

— Е, тази Мег може да не е пуснала стрелата, но е очевидно, че иска жена ти мъртва. Обвинявайки момичето, че е вещица, макар и само слух, това няма ли да доведе до смъртта на жена ти?

Конър още си припомняше последните думи на Дейвид, докато пътуваха обратно към земите му. Робърт смяташе, че слуховите за Джилиан са нещо обичайно, тъй като тя бе непозната тук, но Дейвид беше прав. Те бяха опасни. Слухове, за които хора бяха убивани. Това го тревожеше, но повече го безпокоеше факта, че нещо лично, нещо, което не бе достойствие за всички в Дайхладах, излизаше извън стените на дома му. Това, което връзваше вътрешностите му на стегнат възел, бе увереността, че Мег не е знаела за уменията на Джилиан, когато я изгони от Дайхладах. Някой ѝ бе казал, след като тя си тръгна, и от тези, които знаеха, само един бе видян в колибата на Мег.

— Ще отида да говоря сам с Мег — каза той на Дърмот и Кноби.

— Но ако тя е замесена... — започна Дърмот.

— Тогава ще си плати. Мога да се защита срещу нея, макар че не мисля, че е достатъчно глупава да опита да ме нападне, след като всички в селото са видели, че влизам в колибата ѝ. — Конър погледна към селото — Няма да се бавя дълго.

— Добре. Успех. И бъди внимателен.

Докато яздеше към дома на Мег, Конър се бореше с изводите, които се оформяха в ума му. Всичките бяха предателски, неблагодарни и много болезнени. И за нещастие, повдигаха твърде много въпроси. Стигайки до колибата на Конър му се прииска да обърне коня обратно към Дайхладах и да се скрие в дома си. Вътре можеше да лежи истината, която имаше силата да го разкъса на две. Той изпъна гръбнака си и слезе от коня. Казвайки си, че болезнената истина е по-добра от лъжите и от опасността, висеща над Джилиан, той пристъпи в колибата.

Миризмата на кръв изпълваше въздуха. Внимателно той извади меч си и възможно най-тихо започна да претърсва колибата. Спря и изруга пред гледката, която го посрещна на върха на тесните стълби. Чичо му лежеше сред разбърканите чаршафи на леглото, халбата все още висеше от ръката му, докато мъжът бе втренчил немиждащ поглед към дебелиите греди на тавана. Тялото му бе покрито с кръв. Някой бе наръгал Нийл десетки пъти, а накрая смъртоносният удар бе нанесен

направо в сърцето му. И Конър забеляза, че фаталният удар бе направен със собствения му кинжал.

Конър хвърли меча си на леглото до чичо си. Нямахше да има никакви отговори, помисли си той, докато затваряше очите на мъжа, или поне не такива, каквито искаше да чуе. Той извади кинжала от гърдите му, изправи се и се закова на място, усетил трите остриета, докосващи гърба му.

— Наистина не мислех, че ще си достатъчно глупав да се върнеш за кинжала си — каза плътен глас зад него, който Конър разпозна, че принадлежи на Питър Макдонал, сержант от армията на граф Динок.

— Не аз съм го убил — каза Конър и наистина не се изненада, че думите му не спряха мъжа на графа да го обезоръжи и да завърже ръцете му зад гърба му.

— Може да кажеш това на графа.

Докато излизаше от колибата, Конър видя майката и сестрата на Кноби. Той кратко им разказа какво се е случило и им нареди да го кажат на братята му и на Кноби. След това спокойно позволи на мъжете да го отведат, тъй като нямаше никакъв друг избор.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Въздухът в голямата зала на крепостта Динок беше студен. Конър предположи, че този хлад идва най-вече от ледения поглед, с който го гледаше графа. Беше негова работа да се грижи из тези земи да бъде въздавана справедливост, но бе всеизвестно, че лордът обикновено не се занимаваше с тези неща. По-лошото бе, че графът много държеше на чистотата и външността. А след ден, прекаран на седлото в търсене на истината, Конър нямаше да бъде изненадан, ако целият е покрит с прах, миришец на пот и кон, като по този начин обиди с присъствието си лорда. Едно такова оскърбление нямаше да допринесе много на положението му, без значение, че не бе дошъл тук по собствено желание, за да нарушава спокойствието и вероятно да вреди на носа му.

— Да не би да се подреди така, опитвайки се да избягаш от мъжете ми? — попита графа.

— Не, милорд. Не съм се съпротивлявал на мъжете ви — отвърна Конър. — Боя се, че лошата ми външност е вследствие на това, че цял ден яздих в опит да открия мъжа, който се опита да убие съпругата ми.

— Мъртва ли е? — Лорд Дънстън Макдонал се намръщи, изглеждайки искрено загрижен.

— Не и когато тръгнах от дома.

— Добре. Нямаме нужда проклетите Мъри или някои от роднините им да дойдат тук, за да търсят отмъщение. Значи си убил Нийл, защото той е опитал да убие новата ти жена?

— Не съм убил чичо си. — Макар предположението, че би могъл да убие стар, невъоръжен и вероятно много пиян мъж да обиждаше Конър, той задържа гнева вътре в себе си. — Ако не друго, имах нужда от него жив. Имах въпроси, на които само той можеше да отговори.

— Кинжалът ти е бил намерен забит в гърдите на мъжа. — Графът погледна към ножа, който бе поставен на масата пред него и прокара пръсти по келтските символи, изрисувани на дръжката. —

Дори аз помня, че съм виждал това оръжие при малкото ти посещения тук. Много добра изработка и много стара.

— Предава се в семейството ни от баща на син, от леърд на леърд, откакто първият Макенрой се е установил в земите на Дайхладах.

— Кинжал, за който би се грижил много.

— Да. Стои прибран в спалнята ми, вадя го само при важни събития като тези, когато идвам тук. Прекалено ценен е, едно от малкото парчета семейна история, които са останали след опустошението. Прекалено ценен, за да бъде използван като обикновен кинжал. Фактът, че го вадя толкова рядко, е причината да не съм разбрал за изчезването му.

Лорд Дънстън го изучаваше внимателно с поглед, все още галейки леко дръжката на кинжала.

— Искаш да ни накараш да повярваме, че е бил откраднат?

— Да. — Конър знаеше, че въпрос след въпрос лордът щеше да се опита да го накара да признае за убийството. Само се молеше истината да е достатъчна, че да го измъкне от капаните, които щеше да му заложи лорда.

— И просто така си се оказал в онази колиба в точния момент?

— Да. Бях ходил да говоря със сър Робърт Далглеш и сър Дейвид Гауди. Това, което ми казаха те, ме накара да отида в колибата, за да говоря с жената, която живее там. Освен това мислех да говоря с чичо си, но не очаквах да го намеря там.

— Не и в колибата на любовницата си.

Конър реши, че ще съветва синовете си да бъдат много поддържани и много по-разумни при опитите си да утолят глада на плътта си. Миналото му доказваше, че създава много повече проблеми в настоящето му, колкото са си стрували моментните чувства на удоволствие. Започваше да изглежда така, сякаш една точно определена част от миналото му можеше да му струва живота.

— Мег беше моя любовница, милорд — отвърна Конър. — Разделих се с нея, когато се ожених за лейди Джилиан Мъри.

Графът кимна.

— Жена ти толкова се е ядосала, че любовницата ти е била в дома ви, че те е накарала да я изгониш.

— Да, жена ми не желаше да спя с други жени, но ми даде основателна причина за възраженията си. Освен това ми доказа, че нямам нужда от уменията на Мег. Аз избрах да отпратя жената. В мига, в който тази жена не беше вече моя любовница, забелязах много неща. Мег не работеше, създаваше разногласия и правеше нещастни почти всички останали жени, държеше се открито непочтително към жена ми и не на последно място предаде мен.

— Беше ни казано, че виниш жената за действията на сър Робърт спрямо жена ти. — Той се намръщи към Конър. — Не ни каза нищо за случилото се, а отвличането на съпругата на един леърд е сериозно престъпление.

— Вероятно сте чул историята за това как се ожених. — Графът кимна и Конър беше доволен, че не му се налага да преразказва неудобната история. — Мег каза на сър Робърт лични неща, които се случваха в дома ми, такива, които да го накарат да повярва, че жена ми може да се колебае заради избора си. Има начин Джилиан и роднините ѝ да сложат край на брака ни. Роби си е помислил, че ако я ухажва, тя ще реши да се омъжи за него. Той не я е наранил, нито искаше да се бие с мен, за да ми попречи да си я върна. Сметнахме, че една грешка в преценката му не бива да става пречка между нас.

— Ще е хубаво, ако и останалите леърди решаваха проблемите си толкова спокойно — промърмори графът.

— Всички знаем високата цена на едно неразбирателство, милорд.

— Разбира се. И все пак жената беше обект на много клюки. Не е особено голямо предателство.

— Тя умишлено е отишла при сър Робърт и му е казала какво точно трябва да направи, за да създаде проблеми на жена ми. Да, тъй като той е мой съюзник, проблемите се оказаха наистина малки. Но самото престъпление не е малко. Мег е казала на някой извън Дайхладах за личните ни неща само за да извлече някаква полза за себе си, или да си отмъсти. Не видях причина да ѝ давам втори шанс и да рискувам следващия път да каже на някой мой враг много по-важна тайна. В началото мислех да я прогоня в някой бордей, но в крайна сметка реших да я изпратя в една от празните колиби в селото, след което изпратих при нея и двете ѝ помощници. Все пак те са знаели

каква игра играе Мег, но не ми казаха нищо, избирайки да отдадат лоялността си към нея, а не към своя леърд.

— Аз бих бил по-суров в наказанието си, ако трябва да съм честен. Питър, дай на сър Конър чаша вино — нареди графа на дясната си ръка. — Имам да му задавам още въпроси. Не искаме гърлото му да пресъхне, нали?

Конър прие питието, въпреки че се наложи Питър да му дава глътка по глътка, тъй като ръцете му все още бяха вързани. Гневеше се, че всяка негова дума беше поставяна под съмнение, но потисна гнева си. Конър трябваше да докаже, че казва истината. Графът имаше два разказа, които го водеха до действителността. Едната срещу другата, а той не познаваше Конър достатъчно добре, че да знае кога казва истината. Зачуди се кога и как лордът ще прецени коя история е реалната. Беше трудно да повярва, че графът ще приеме думите на обикновена курва пред тези на един леърд и все пак изглежда всеки мъж вярваше на историите на Мег. На Конър му се прииска Джилиан да беше до него, защото изведнъж почувства, че има нещо, което възрастният мъж знаеше, а той не. Тази тайна караше мъжът да вярва много повече на разказа на Мег. Джилиан можеше да се порови в ума му, докато той започнеше да се чувства все по-несигурен, сякаш бе пленник в игра, чийто правила не бе научил.

— Та, сър Конър — започна лорд Дънстън в мига, в който Конър изпи виното си, — в думите ви има частица истина, и все пак има три жени, които ми разказват различна история.

— Три курви — каза спокойно Конър, макар че вътрешно проклинаше, осъзнавайки, че трябва да се бори с три жени, а не само с една, което щеше да направи борбата му доста по-трудна. — Три жени, които изхвърлих от Дайхладах, където се бяха настанили прекалено удобно. Три жени, които сега трябва да работят за храната си, нещо, което не бяха правили досега.

— Това е нещо, което трябва да обмисля — каза графът и кимна.

— Мога ли да знам каква история са ви казали? Очевидно е, че според тях аз съм убил чичо си, но казаха ли ви каква е била причината за това?

— Защото най-после си научил истината за него.

— Истината? — Конър се стегна, а неудобството му се превърна в страх, макар да не бе сигурен защо се чувства така.

— Жените твърдят, че си бил ядосан, задето чичо ти е спял с любовницата ти.

— Тя беше негова любовница много преди да стане моя — сви рамене Конър. — Бях приключил с нея. Не ме интересувахе дали ще я приеме обратно, или не.

— Те твърдят, че си бил ядосан, и че сте спорили. Тъй като чичо ти е бил пиян, не си е мерил думите. Заявил, че не харесва жена ти, но разкритията за миналото са те накарали да го удариш. Когато жената ми каза, какво е сторил, признавам, че сметнах, че си е получил заслуженото. И все пак мое задължение е да осъдя деянието му, а не твое. Не мога да позволя убийства между благородници. Щеше да е много добре, ако вместо това го беше предизвикал. Една достойна мъжка битка щеше да реши старите неправди. А това е било хладнокръвно убийство.

— Не съм убил чичо си — повтори Конър, но знаеше, че думите му нямаше да бъдат чути.

— Хайде, момче, разбирам какво те е накарало да го сториш. Мъжът е бил предател. Поддържал е тази вражда жива, тровейки всеки опит за потушаването ѝ. Знам, че е бил сгоден за майка ти, но тя е била дадена на леърда, на баща ти. Истината е, че винаги съм мислел, че това е нейно решение, въпреки че според чичо ти този брак ѝ е бил наложен от родителите ѝ. Знаех, че не е добър човек, но не подозирах, че омразата му е била толкова дълбока, че да коства смъртта на толкова невинни. Враждата не е постигнала това, което е целял. Това обяснява грозното му предателство спрямо собствената му кръв. Да насъска враговете на собствения си брат, разказвайки им лъжи, и помагайки им да победят Дайхладах? Трябва да е знаел, че предателството му ще доведе до смъртта на много повече хора, а не само на брат му. Той е поставил цялото си семейство пред опасността да бъде изклано. Може би с времето е започнал да мрази и майка ти. — Графът сви рамене. — Това показва как несподелената любов може да прерасне в дълбока омраза. Съмнявам се да се е замислил дали ти и другите деца ще оцелеете. Може би се е надявал, че ако оцелеете, смъртта ще ви настигне в онези трудни времена, в които сте имали отчаяна нужда от помощта, която не ви е оказал. Очевидно не се е интересувал от това да стане леърд, иначе ти нямаше да стоиш сега пред мен. Сякаш

Господ го е наказал, оставяйки го единствено той да знае какво е направил в онзи ден на кърваво клане.

Лорд Дънстън насочи тъмния си остър поглед към Конър.

— Това е справедливост, макар че може би е трудно да се нарече така. Кажи ми истината, момче, и ще направя всичко по силите си, за да те освободя. Ще го направя, въпреки че дори кралят би се намесил, за да сложи край на кръвопролитие, поемайки справедливостта в своите ръце. Не мога да опростя подобно убийство, но ще се боря за теб, ако ми кажеш истината.

Конър беше изумен, че все още стои на крака. Всяка дума на графа бе като силен удар в стомаха му. Искаше да изкрещи, отричайки, но от устните му не излезе нито звук. Откакто Джилиан бе пристигнала в Дайхладах, Конър знаеше, че е откъснат от пълното си, заслепено доверие към чичо си и бе започнал да го вижда много по-ясно, а видяното не му харесва. Тази ужасяваща история даваше отговори на толкова много въпроси, затова знаеше, че е истина, и го рани толкова дълбоко, че бе изненадан, че не кърви.

Под тази болка имаш дълбок, необятен срам. Бил е пълен глупак, заслепен от младостта си, младост, която би трябвало да бъде напътствана от по-възрастните роднини. Той бе позволил убиеца на родителите му да влезе в дома му, в живота му, в живота на другите, които бяха останали сираци и вдовици заради предателството на Нийл. През цялото това време, докато Конър се учеше как да бъде силен леърд, да построи отново домовете и да възроди земите им, той бе прегръщал мъжа, който бе сринал Дайхладах, оставяйки от него само руини. Ако тази последна, разрушаваща атака не бе задоволила нуждата за отмъщение, Конър разбираше, че много лесно е можело да посрещнат смъртта на целия клан. Беше дал на чичо си много възможности да ги убие. И макар това да не се бе случило, приемаше, че това все пак е провал от негова страна, провал с толкова големи размери, че нямаше правото да се нарича леърд.

Сега бе времето да се защити, да обясни, че не е знаел нищо от това, но как можеше да обясни невежеството си? Няколкото разпръснати думи, блуждаещи в ума му, му се сториха като патетични лъжи и оправдания на виновен мъж. Не можеше да намери думи, с които да опише всичко ясно, и се съмняваше, че графът ще стои

търпеливо и ще чака емоциите да заглъхнат, за да може да събере думите си.

— Не съм убил чичо си — бе всичко, което успя да каже Конър, знаейки, че звучи студен и дистанциран, без да покаже нито частица от шока и болката си.

— Ах, момче, надявах се да ми се довериш — каза графа.

— Правя го, милорд.

— Но не достатъчно. Ще ти дам време да обмислиш какво искаш да ми кажеш. Питър ще те отведе в една от малките стаи на върха на кулата, откъдето не може да избягаш. След няколко дни ще говорим отново.

Конър знаеше, че трябва да измисли какво да каже, но бе способен само да се поклони, преди Питър да го отведе. Стаята в кулата, където го затвориха, бе малка, но не и неприятна. Преди да развържат ръцете му, внесоха храна и вино, оставиха вода, с която да се измие, а огънят бе запален и до него имаше допълнително дърва. Той остана прав, неспособен да се движи и говори, когато мъжете го освободиха и напуснаха стаята.

Оставен насаме с мислите си, Конър изруга и се отпусна по гръб на леглото. Не искаше да мисли. Не искаше да обмисля грозното предателство на човека, в който вярваше, за който се грижеше и уважаваше толкова години. Дори в смъртта си отмъщението на чичо му продължаваше и щеше да съсипе живота му. Можеше да го обесят за смъртта на мъж, който заслужаваше участта си, мъж, чийто ръце бяха покрити с кръвта на брат му и целият му клан.

Дори и да избягаше или да изчистеше името си, как щеше да се върне обратно в Дайхладах като леърд? Провалът му бе прекалено голям. Конър сложи ръце на очите си, без да се изненада, че усети сълзи. Може би сега бе добър момент да скърби, да плаче за тези, които бяха умрели, заради ревността на един мъж и заради собствената си неспособност да види истината. Помисли си, че това е слабост, и ако й позволи да се излее спокойно от него, може да прочисти ума му. Когато застанеше пред графа, щеше да има нужда от всичките си знания и от план.

* * *

— Леърд — каза Питър като се върна и застана пред графа, — не съм сигурен, че сър Конър е виновен.

— Не? — Графът леко подхвърли кинжала на Конър в ръката си, за да усети тежестта му. — Ти няма ли да убиеш мъжа, който почти е унищожил клана, семейството и земите ти?

— Да, и то много бавно и болезнено. Но мисля, че той не знаеше нищо от това, докато не му го казахте. — Питър поклати глава. — Той не изрече нищо. Реакцията му бе спокойна и невинна, почти като на дете, повтарящо добре заучен урок. Когато улових погледа му горе в стаята, почувствах, че той е като покосен. Държеше се като мъж, който са ударили по главата с камък и едва се държи на краката си. Трудно е да се обясни.

— Не се справи толкова зле. Мисля, че трябва да изпратя вест на краля.

— Защото мислите, че сър Конър е виновен?

— Той има мотив, това е неговият кинжал, три жени, макар и курви, твърдят, че го е сторил. И все пак не е толкова лесно, колкото изглежда. Не мога да повярвам, че сър Конър би могъл да убие мъжа по този начин. От всичко, което съм чувал, не мисля, че той би се държал толкова глупаво и да се остави на гнева да го води. Нещо тук е нередно, затова ще уведомя краля. Той трябва да знае, че един от рицарите му е мъртъв, но все още не смятам да обвиня никой за престъплението.

— Да, разбира се. Да отнеса ли посланието на краля от ваше име?

Графът кимна и се изправи.

— Да, пригответе се за път, докато напиша писмото до краля. И искам отговора да ми бъде донесен от Мъри. Обикновено поне един от тях се мотае из двора.

— Защо искате вестта да бъде донесена от Мъри?

— Сър Конър е женен за една от техните жени. Има възможност брака да бъде анулиран, но засега Конър е един от тях. Ще искат да знаят какво се случва. Ако жената от клана им е като останалите, няма да се изненадам скоро да дойде, изисквайки да види съпруга си. Ще ни е полезно да имаме помощта на някой от роднините й.

— Със сигурност никоя жена не би дошла тук, изисквайки каквото и да е било от вас, нали?

— Очевидно още не си срещал момиче от клана Мъри.

* * *

Дърмот избърса потната си длан в дрехите си, докато чакаше стражът да отвори вратата към затвора на Конър. Не можеше да повярва, че това наистина се случва. В единия момент гледаше как Конър отива да говори с Мег, а в следващия изпадналата в истерия майка на Кноби му казваше, че чичо им е мъртъв, и че хората на графа са завлекли Конър в Динок, за да отговаря по обвинения в убийство. Не бе спал цяла нощ, кръстосвайки стаята си, а умът му бе изпълнен с въпроси, докато чакаше да се съмне, за да потегли към Динок. Графът не му каза почти нищо, но поне му позволи да говори с Конър. Докато Дърмот изразяваше благодарността си от проявата на доброта, стражите на графа взеха всичките му оръжия и го отведоха.

Миг по-късно Дърмот бе вкаран в стаята, а вратата заключена след него. Отне му минута да привикне с тъмнината, тъй като в стаята гореше само лек огън. Когато най-после видя Конър, отпуснат на стола до камината, Дърмот почувства как несигурността му нараства. По брат му нямаше нито следа от синини, но Конър изглеждаше така, сякаш е изпаднал в безсъзнание.

— Какво, за бога, става тук? — попита Дърмот, улавяйки тъмния поглед в очите на брат си.

— Бях обвинен в убийството на сър Нийл Макенрой — отвърна Конър.

— Ти никога не би убил чичо ни.

— След това, което научих, да, бих заклал тази свиня без колебание. — Конър допи виното си, напълни отново чашата и попита: — Вино?

Дърмот издърпа един стол и се настани пред брат си, сипвайки си вино от голямата кана, която му бе подадена. Зад думите на Конър имаше леден гняв. Сякаш цялата му привързаност към чичо им бе рязко и брутално убита. Само се надяваше да успее да го убеди да му каже всичко, въпреки странното му настроение. Нямаше да е никак лесно да освободят Конър от тази каша. А без да знае всяка информация, която би могъл да му даде той, щеше да е невъзможно.

— Кинжалът ти е бил намерен забит в сърцето на чичо Нийл — каза Дърмот.

— Да, и острието не е било използвано за такава добра цел от много години. Искан ми се аз да го бях убил.

— Защо, Конър? Защо ще искаш да убиеш мъжа, който винаги си ценял, и защо той е заслужил смъртта си?

Конър отпусна глава назад на облегалката, отпи голяма глътка и затвори очи. С равен, безизразен глас разказа на Дърмот грозната истина на сър Нийл Макенрой. Когато свърши, настана тежка тишина, Конър почти можеше да почувства натиска върху него. Погледна брат си и не бе изненадан да види, че Дърмот е пребледнял и разтреперан.

— Господи, а ние приютявахме това копеле в Дайхладах отново и отново, посрещяхме го с отворени обятия, доволни, че поне един от старейшините ни бе оцелял — каза най-после Дърмот и отпи голяма глътка, за да навлажни пресъхналото си гърло. — От къде е научил графът всичко това?

— Мег и другите две жени са му казали — отвърна Конър. — Казали са на графа, че Мег и аз все още сме любовници, че с Нийл сме се скарали и заради гнева и алкохола Нийл е излял пред мен всичко, което е криел с години. Затова аз съм се разярил и съм го убил. След това съм забил кинжала си в сърцето му и съм си тръгнал. След като е минало достатъчно време, че Мег и дружките ѝ да отидат и да разкажат тази история пред графа и достатъчно време той да изпрати мъжете си да ме арестуват, аз неочаквано съм се сетил, че съм си оставил кинжала и съм хукнал обратно да си го взема.

— Значи Мег не просто иска да те обесят за престъпление, което не си извършил, а иска всички да те помислят за пълен идиот — промърмори Дърмот. — Защо чичо ни би казал на Мег една толкова опасна тайна? Той не се доверяваше на жените.

— Не, но обичаше да пие. Мисля, че той и Мег са искали да прогонят Джилиан и когато тя не показва с нищо, че възнамерява да си замине, са решили да я убият. Може би те двамата са спорили, когато опита за покушение над живота на жена ми се провали. Нийл сигурно се е изпуснал, казвайки част от тайните си, а Мег определено има нужните умения, за да го накара да каже останалото.

— Мег не е загубила никой близък в клането. Защо да я е грижа кой е отговорен?

— Не мисля, че е убила Нийл заради това негово престъпление. Не бих се изненадал, ако Мег е мислела да използва тези тайни срещу глупака, за да постигне собствените си цели. Но тогава вероятно Нийл е направил или казал нещо, което да разпали гнева ѝ. Освен това не бих се изненадал, ако Мег е откраднала кинжала ми в деня, в който я изгоних от крепостта с намерението по-късно да го продаде. След като е убила Нийл, е решила да прехвърли вината върху мен. Само тя може да ни каже защо е убила Нийл. Не съм сигурен дали някога ще разбере защо той ѝ е казал толкова много, дори умът му да е бил замъглен от алкохола.

Дърмот се загледа във виното си.

— Може би е заради малката ти съпруга. Чичо от самото начало показва, че не я харесва. Съществува възможността той да е знаел за уменията ѝ да усеща какво мисли или чувства човек. Това би го накарало да се бои от нея и този страх да е поддържал постоянно мисълта за убийствата жива в ума му, прекалено близо до езика му. Било е въпрос на време да се изпусне и да каже всичко.

— Мислиш, че се е боял от Джилиан? Вчера постоянно ми казваха слухове за нейната дарба. Историите са се разпространили надлъж и нашир. Което ги е накарало да звучат по-големи, отколкото са. Казват, че можела да разчете тайните, скрити дълбоко в сърцето на мъжа. Да, тя може да усеща чувства, които не биха могли да бъдат игнорирани, но останалото са интриги, целящи да накарат хората да се боят и да мразят жена ми. Сега мисля, че Нийл, заедно с Мег, и вероятно дори заедно с Джени и Пег, са разпространили всички тези лъжи за Джилиан. — Конър се изсмя, но смехът му бе леден и груб. — Дейвид беше този, който пръв заподозря, че подобни слухове може да бъдат опасни. Дори той видя всичко много по-ясно от мен. — Той поклати глава и попита: — Как е Джилиан?

— Добре е. Все още спи, което е добре. Фиона се успокои, тъй като вече няма опасност да се появи треска или инфекция. Джеймс се съгласи с нея. Скоро той планира да отиде в Дъблин, за да разкаже всичко на семейството им. Бои се, че някой слух може да достигне до тях и иска да знаят истината.

— Ах, да, истината, че заради мен едва не убиха дъщеря им.

— Заради теб? — Дърмот поклати глава. — Какви глупости говориш? Не си направил нищо.

— Именно. Не направих нищо, освен да я поднеса на тепсия пред един убиец. Прегърнах най-смъртоносния ни враг, позволих му да се доближи до жената, която се заклех да защитавам. Точно както си стоя тук и мисля.

— Не мислиш, мръщиш се — промърмори Дърмот, но Конър не му обърна внимание.

— Сега виждам толкова много неща, в които можех да се усъмня, където трябваше да задавам въпроси. — Конър прокара пръсти през косата си. — Изведнъж осъзнах, че Нийл никога не ни е помагал, а можеше много пъти и по много начини. Трябваше да се зачудя за това.

— Може би не си, тъй като си мислил, че мъжът не помага само защото няма какво да даде. Освен това ти чувстваше, че е твой дълг да ни водиш, да ни измъкнеш изпод развалините.

— Глупава гордост. Господи, все трябваше да се зачудя защо стояхме скрити в конюшната зад дебелите стени на крепостта, вместо да ни бъдат дадени колиби на открито. В слепотата си провалих всички ни.

— По дяволите, не си провалил никой! Конър, никога не съм харесвал чичо. Мислех за него като мъж, който единствено идва от време на време, за да наблюдава как се борим, мъж, който ядеше много и пиеше още повече... дори когато имахме прекалено малко, което да споделим... спеше с жените ни и никога не си вдигна пръста да направи каквото и да е било. Той смяташе, че е достоен да ни казва какво да правим, нали? И имаше моменти, в които исках да те ударя, задето слушаше пиянското му бръщолевене. Начинът, по който се държеше, сякаш Фиона не съществува, понякога ме изкарваше извън нерви.

— Видял си го много по-ясно, отколкото аз.

— Тъй като не аз бях този, който се тревожеше за всичко и всички, имах време да мисля и за други неща. И все пак през тези години, дори в дните, в които бях на косъм да удуша глупака, нито веднъж, нито за миг не си помислих, че той може да е отговорен за всичко, което се бе случило. Смятах, че е невъзпитан, егоистичен, безполезен, злобен и мързелив, но все още съм шокиран от грозната истина за него. Господи, Конър, той беше наш чичо! Естествено е никой от нас да не заподозре, че той има нещо общо със смъртта на

собствения си брат, със смъртта на снаха си и с тази на почти целият му клан.

— Но аз съм леърда! Аз трябваше да прозра истината. Някъде, през тези дванадесет дълги години, трябваше поне да се зачудя. — Конър потърка лицето си с ръце. — Не трябва да съм леърд. Ти трябва да... — Думите му бяха прекъснато от влизането на стражата.

— Според леърда посещението е продължило прекалено дълго — каза мъжът.

— Да, добре — съгласи се Дърмот и погледна към Конър, докато се изправяше и тръгваше към вратата.

— Дърмот... — започна Конър.

— Не, нямам време за губене. Ти може да стоиш тук и да оплакваш провала си, че не си видял нещо, което дори Господ не би могъл да види. Аз обаче смятам да намеря истинския убиец и да те измъкна оттук. Просто гледай да не изпаднеш в прекалено дълбоко самосъжаление и да не забележиш, когато ти надянат примката на врата за убийство, което не си извършил. Ще ми допадне да си все още жив, когато се върна, за да можеш да видиш колко хитро копеле съм станал. Тогава, след като те освободя, ще ти наляя малко акъл в главата. И подозирам, че жена ти ще ми помага — заяви той, затръшвайки вратата след себе си.

ОСЕМНАДЕСЕТ

— Трябва да й кажеш.

Дърмот въздъхна и се опита да игнорира сестра си, докато се хранеше. Беше се върнал от крепостта на графа, беше се измил, беше хапнал малко и веднага се бе свлякъл в леглото си, където спа до сутринта. Все още се чувстваше изтощен, но знаеше, че това е причинено най-вече от тревога и тежестта на случващото се, които не му позволиха да спи добре. Конър бе уловен в опасен капан и обвинен в убийство. Това стоварваше на плещите му отговорност, която наистина не желаше.

Най-трудната част щеше да бъде да каже на останалите от семейството истината за чичо им. Без значение дали са харесвали мъжа или не, новината щеше да бъде трудна за приемане. Нийл бе поддържал войната между трите клана и бе виновен за погубването на повече животи, отколкото Дърмот можеше да преброи. Още по-трудно щеше да е всички да осъзнаят, че грозната истина дава на графа реална причина да смята, че Конър е виновен. Ако не намереха истинския убиец, който да отведат при графа, можеха да се надяват само, че престъпленията на чичо му да бъдат сметнати за достатъчно големи, че да спасят Конър от бесилката.

— Тя пита за него, нали? — обърна се той към Фиона, която стоеше до него на масата в голямата зала.

— Не, макар да мисля, че много иска да попита — отвърна Фиона.

— Как се възстановява?

— Много добре. Лекува се бързо и е много по-силна, отколкото съм вярвала, че може да бъде. Точно както каза Джеймс. Тази сутрин я заварих на крака, макар да бе доста бледа, стоеше стабилно. Тя има нужда да знае какво се случва с Конър. Ще й помогне.

— Мислиш, че толкова лоша новина ще й помогне да се възстанови? — попита удивен Дърмот.

— За нея ще е добре да знае истината. Поне няма да стои и да си мисли, че Конър е ранен или мъртъв, или по-скоро, че не го е грижа за нея, за да отиде да я види.

— Добре. — Дърмот се изправи. — Намери момчетата и ги доведи в спалнята на леърда. Кноби също. Къде е Джеймс?

— Замина скоро след като Джили се събуди. Каза, че е очевидно, че тя ще се оправи и искаше да отнесе новините до семейството им. О, и новината за Конър също. Помислих, че може да повярва, че Конър е убил чичо, но Джеймс каза, че не го вярва и че знае, че е бил обвинен несправедливо. Но се тревожеше, че семейството му може да повярва на слуховите и искаше да се погрижи да знаят истината. Освен това каза, че Мъри имат опит във фалшивите обвинения в убийство и може да имат идея как да освободят Конър, ако вече не е свободен, когато пристигнат. — Фиона най-после се усмихна. — Трябвало да запомня всичко, и после като се върне, да му разкажа с подробности.

— Само ако съм с теб, когато разказваш, историята ще е наистина добра. Отивай, момиче, нека съберем семейството.

— Толкова ли е лошо?

— Достатъчно.

* * *

Джилиан почувства напрежение и почти се изплаши, когато всички роднини на Конър и Кноби се събраха в стаята ѝ. Почувства лека утеха от това, че никой от тях не скърбеше, което доказваше, че Конър все още е жив. Имаше кратък момент на задоволство, когато Майри донесе вино и чаши за всички, разменяйки си срамежлива усмивка и изчервявайки се към Кноби. Беше очевидно, че Майри най-после е споделила чувствата си и той ѝ е отвърнал с равен на нейния интерес. В мига, в който тя излезе, напрежението, което изпитваше всеки в стаята, сякаш я заля.

— Първо трябва да ви кажа за чичо ни — започна Дърмот.

— Знаем, че е мъртъв — каза Нанти.

— Търпение. Това, което трябва да ви кажа, е какво научихме след смъртта му. Чичо ни не е бил такъв, за какъвто се е представял.

Има неща, които никога не сме знаели, които не бихме могли дори да предположим.

Когато Дърмот погледна Джилиан, тя усети ледена тръпка.

— О, господи, всички негови тъмни тайни са излезли наяве, нали?

— Да, и те наистина са били много тъмни. — Поемайки си дълбоко дъх, Дърмот разказа какво бе научил от Конър за сър Нийл. — По-тъжното е, че вече осъзнавам, че той не ни е помагал, просто защото не го е било грижа дали ще оцелеем. Не е имал смелостта да убие всички ни сам и по тази причина е правел всичко по силите си да настройва клановите срещу нас, и сигурно е бил доста разочарован, че сме оцелели след последното клане. — Когато видя колко са преbledнели всички, той въздъхна. — Май не беше редно да ви го казвам.

— Не — възрази Фиона, изтривайки сълзите от очите си, — така е редно. — Останалите кимнаха в съгласие. — Тази ужасна тайна е била скрита прекалено дълго. Сега, когато е освободена, ще се разпространи бързо. По-добре да я чуем сега от теб, вместо слуха да ни бъде донесен от някой непознат. Докато се разказва от уста на уста, историята ще стане още по-черна, ако това въобще е възможно — промърмори тя и седна на леглото до Джилиан.

Джилиан се пресегна, за да хване ръката на Фиона, мълчаливо предлагайки й утеха.

— И затова графът вярва, че Конър е убил чичо си.

— Да — отвърна Дърмот. — Казали са му, че чичо и Конър са се скарали, и в гнева си Конър го е убил. Кинжалът на Конър е бил забит в сърцето му.

— Мег го е откраднала, когато я изгони.

— Така изглежда. Конър смята, че Мег и Нийл са се били съюзили, за да се отърват от теб. Пуснали са слухове за способностите ти. При това силно преувеличени. Но не бих се учудил, ако Нийл е вярвал на всичко и страхът да не разбереш тайните му го е накарал да проговори. Преди да дойдеш, той вероятно не е мислил много за това, което е сторил. Тогава неочаквано умът му е бил зает от страха да не научиш какво крие и да го изобличиш. Това е поддържало миналото живо в ума му.

— Мислили са, че могат да изплашат хората и да ги накарат да ме прогонят или сама да избягам в опит да се скрия от опасните слухове.

— Нямаме доказателства или признание, но само няколко човека в Дайхладах знаеха за уменията ти. Трябва чичо да е разпространявал тези слухове.

— Мег, Джени и Пег бързо са се присъединили към него. Но това е без значение. Когато истината за тези, които разпространяват слуховете излезе наяве, те ще загубят силата си. Къде е Мег? — попита тя.

— Графът каза, че е наредил и на трите да се върнат обратно в колибата си, но когато се връщах от крепостта Динок, не видях и следа от тях — отвърна Дърмот.

— Не се изненадвам. Съмнявам се обаче, че са далеч — добави Джилиан, поглеждайки към Дърмот. — Те няма къде да отидат, нямат пари, нито роднини. Освен това Мег ще иска да остане тук, за да види резултата от лъжите и престъпленията й.

— Имаш ли план, Джили? — попита Фиона, докато помогна на Джилиан да седне и й даде чаша вино.

— Сигурна съм, че Дърмот има един или два плана, Фиона — каза Джилиан.

— Един-два — отвърна Дърмот, — но не съм имал време да ги обмисля добре. На първо място трябва да открием истинския убиец.

— Мег е, нали? — Джилиан бе сигурна в това, но ревността и отвращението можеха да повлияят на преценката й.

Дърмот кимна, сядайки накрая на леглото и облягайки гръб на едната от дебелиите колони.

— Да, така мисля. Същото мисли и Конър. Но не смятаме, че е убила копелето по причината, която би ни накарала да се отървем от него.

Ангъс кимна.

— Мег и другите две не са изгубили никой в клането. Едва ли ги е грижа какво се е случило тук.

— Може би чичо ви е започнал да пръска отровата заради омразата, която изпитва към жените, или е разярил Мег, като е отказал да й помага. — Джилиан поклати глава. — Тя е способна да изпитва истински гняв, особено ако вярва, че е била обидена, а чичо ви беше

много добър в това. Ще можем да научим истината, след като намерим Мег и другите две. Това трябва да е първото, което да направим.

— Съгласен съм — каза Дърмот и кимна към останалите мъже. — Може да започнем да я търсим още сега.

— Как приема Конър всичко това? Разярен ли е? — попита Джилиан почти с надежда.

— О, не. Той е съкрушен.

— О, господи. Яростта би била по-добре.

— Да. Сега той мисли, че ни е провалил и не заслужава да бъде леърд. — Дърмот вдигна ръка, за да накара роднините си и Кноби да замълчат, когато всички извисиха глас в протест. — Направих всичко по силите си да го накарам да разбере, че никой не би могъл да предположи каква тайна крие чичо ни в черното си сърце. Дори му признах от колко дълго време ненавиждам мъжа, и че съм можел да кажа на Конър да се замисли поне защо той е единствения възрастен мъж, преживял клането, но не го бях направил. Това е престъпление, за което никой от нас не е виновен. Нийл причини смъртта на толкова много хора, не само на Макенрой.

— Но не успя да го убедиш, нали?

— Не, Джили. Предателството ранява дълбоко, особено след като Конър гледаше на него като на баща. Колкото повече мисли за последните дванадесет години, толкова по-ясно вижда, че чичо не е правил нищо за нас, че е трябвало да си зададе някои важни въпроси още от самото начало и как е бил правен на глупак. Конър мисли, че е предал всички ни, позволявайки на един убиец да се движи между нас, когато сме били най-уязвими. Това показва много ясно как Нийл лесно е можел да убие всички, които оцеляха след клането. Както казах, мисля, че по най-страхливия начин Нийл се е опитвал да ни довърши, като не ни е помагал. Дори не прояви желание да прибере Фиона в дома си, когато навън бе студено. И Конър също така се обвинява за това, че му е позволил да се доближи и до теб, Джили. Как не е видял каква заплаха е той за теб. И още много. Той е заключен в килия, високо в една от кулите на крепостта, където дори няма прозорци, и макар да му е осигурен всеки комфорт, стои сам в тъмното в продължение на часове.

— И така може да се самообвинява отново и отново. Е, това решава всичко. Трябва да го видя.

— Не! До там са няколко часа езда, а ти бе сериозно ранена преди два дни.

— Болезнено, не сериозно. — Тя вдигна ръка, когато Дърмот понечи да възрази. — Стрелата премина високо през рамото ми, засягайки много малко част плът от прекалено слабото ми тяло. Мускулите не са засегнати, нито костта, а почти не съм кървяла. Да, боли ме. Но не чак толкова, колкото ме болеше, когато ме улучи стрелата през онзи ден. Докато съм внимателна и не отворя раната, ще съм добре. Но дори да се случи, ще ме заболи малко повече.

— Но ездата...

— Ще отида с каруца и предварително ще се подготвя, за да направя пътуването по-лесно.

Дърмот се намръщи.

— Това ще удължи времето, което ще ти отнеме да стигнеш дотам. И не съм сигурен, че ще успееш да отидеш и да се върнеш за един ден.

— Ще остана в Динок. Дърмот, не може да оставиш един мъж сам в тъмното да се измъчва, мислейки за най-голямата си грешка. От деня, в който са били убити родителите ви, главната цел в живот на Конър е била защитата и оцеляването на семейството и клана му. Не можем да му позволим да стои и да се обвинява за това. Всички знаем, че не се е провалил и очевидно има нужда някой да налее малко разум в главата му.

— Права си, но може би ще е най-добре, ако аз го направя.

Джилиан поклати глава.

— Не. Той е твой леърд. Мъжът, който те е отгледал, който те е пазил и всичко останало. Сигурна съм, че ще кажеш какво ти е на ума, но в някакъв момент ще спреш и ще му спестиш нещо. Ако, разбира се, издържиш достатъчно, преди да се ядосаш и да излезеш от стаята. — Тя замени бърза усмивка с Фиона.

— Джили, ти си му съпруга — каза Дърмот, а в гласа му се промъкна веселие. — Това прави Конър твой леърд и още много повече.

— Да, много биха мислили така. За щастие, ние, жените от клана Мъри, сме по-различни. А и не забравяй едно. Като негова съпруга аз имам някои методи, които ти няма как да използваш. — Джилиан се усмихна на Дърмот, когато той се ухили, чувайки смеха на другите. —

Освен това не може просто да ме удари, когато му кажа нещо, което не иска да чуе.

— Ето това е добър аргумент — промърмори Дърмот и се засмя. — Може да отидеш. Вземи Фиона, Кноби и още двама воини със себе си. С братята ми ще издирим Мег и ще се опитаме да измъкнем истината от нея.

— Ако не успеете, ще го направя аз, като се върна.

— Мисля, че мога да съм малко по-заплашителен от теб.

— Да... за мъж, или за жена, която не те познава толкова добре, колкото Мег. Тя знае слабостите ти.

— Какви слабости? — попита Дърмот леко обиден.

— Например това, че по-скоро би наранил себе си, отколкото жена.

— О, не бях мислил за това — намръщи се той. — Но не съм сигурен дали ще повярва, че ти може да нараниш някой.

— Довери ми се, Дърмот, ще повярва. Дай най-доброто от себе си, тъй като скоро не съм играла тази игра, но ако се наложи, ще го направя. Една жена ще повярва, че друга би я наранила, особено ако първата е уверена, че бившата ѝ жертва търси отмъщение за себе си и мъжа си. За да накарам Мег да се почувства още по-заstrasена, ще поискам помощта на Джоан. — Тя се засмя, когато след миг на колебание очите на всички се разшириха разбиращо. — И още нещо... научете всичко, което Конър е правил през този ден. Къде е бил, кой е бил с него и кой го е видял там.

— Защо?

— Може би ще успеем да докажем, че той просто не е имал времето и възможността да убие някой.

— Момиче, наистина си доста умна.

— Благодаря ти. Сега трябва да се подготвя за отпътуването към крепостта на графа и към моя самообвиняващ се съпруг.

* * *

Конър възкликна невярващо, когато видя кой беше въведен в стаята му от Питър. Сигурно сънуваше някакъв странен сън, породен от дългия му престой сам в тъмното. Не бе възможно Джилиан да стои

пред него, малко по-бледа от обикновено, но напълно здрава. Последния път, когато я видя, тя бе в безсъзнание и току-що бяха извадили стрела от рамото ѝ. Все още трябваше да е леглото им, да почива, да хапва овесена каша или гъст бульон. Макар да бе изгубил леко ориентация за времето, се съмняваше да са минали повече от три дни.

— Господи, Конър, не ти ли дадоха поне няколко свещи? — поиска да узнае тя, слагайки ръце на кръста си и присвивайки очи в опит да го види по-добре.

— Дадоха ми — отвърна той, някак унесено и отиде до високата масичка поставена в ъгъла на стаята, където имаше няколко свещи. — Щом ги запаля, подозирам, че ще изчезнеш, тъй като не може да си повече от видение, родено от прекаленото пиене и мислене.

— Искаш да кажеш от прекаленото самосъжаление.

Този сладък, дрезгав глас със сигурност звучеше като Джилиан, помисли си той, като запали свещите и се обърна към нея. Все още беше леко бледа, но стоеше на крака и лицето ѝ бе изкривено в раздразнена гримаса, без следа от болка. Беше невероятно как тази дребна жена, простреляна със стрела преди три дни в Дайхладах, сега да стои смръщена пред него в Динок.

— Защо не си в леглото ни, ядейки каша и оплаквайки се от раната? — попита той.

— Защото ми казаха, че се самосъжаляваш и реших, че имаш нужда да ти влея малко разум в главата. Ах, вино! Много хубаво! — Тя се приближи, взе чашата му и отпи голяма глътка.

Тъй като Джилиан се настани на единия стол, Конър се върна обратно и седна на своя.

— Да не би случайно да съм сънувал атаката? — промърмори той.

— Не. Бях ранена. Все още ме боли, но винаги съм оздравявала бързо. Затова Джеймс замина толкова бързо към Дъблин, за да каже на семейството ни, че съм добре. Както казах на Дърмот, когато опита да ме спре да дойда тук, стрелата просто направи малка дупка в рамото ми. Все още ме боли, но се оправя с всеки изминал ден, а раната вече започна да се затваря сама.

— Но това беше едва преди три дни!

— Казах ти. Лекувам се бързо. Винаги е било така. Като малка почти не съм боледувала, а бях много дребно дете. Мама смята, че тъй като съм толкова мъничка, Господ е решил да ме направи много здрава. — Тя развърза роклята си, оставяйки я да се свлече до кръста и леко повдигна чистата превръзка над раната ѝ. — Виждаш ли? Грозна е, но се лекува.

Беше права, помисли си той, гледайки раната. Лекуваше се и изглеждаше сякаш е рана отпреди седмица, а не отпреди няколко дни. На светлата ѝ, мека кожа наистина изглеждаше грозна. Сякаш неусетно погледът му се премести на гърдите ѝ и той усети как става твърд при гледката на твърдите ѝ розови зърна, притиснати към прозрачната ѝ долна риза. Бързо насочи погледа си отново към раната, обратно към твърдото напомняне за провала му да я защити. Конър се изправи рязко и застана пред камината, загледан в пламъците. Все още я желаше отчаяно, но вече нямаше никакво право да я докосва.

Джилиан се намръщи. За един кратък миг Конър реагира така, както обикновено реагираше при вида на оскъдно прикритите ѝ гърди. Тя не разбираше защо мъжът ѝ ги намира толкова привлекателни, но беше така и тя смяташе да използва това преимущество. Сега смяташе да бъде още по-агресивна. Конър имаше нужда да му бъде влят разум, но се оказа, че е затънал много дълбоко в отчаянието си. Трябваше да го измъкне оттам за достатъчно дълго, че да разбере какво му казва. Тя реши, че страстта щеше да успее да стори това. Конър обаче доказваше, че е по-контролиран, отколкото обикновено. Трябваше да е готова да се възползва на мига щом той изпусне дори частица от контрола си. С тази мисъл наум свали долните си гащи и ги прибра в един скрит джоб на полата си. Сега беше готова да му се нахвърли при първа възможност и едва сдържа кикота си при картината, която изникна в ума ѝ.

Нямаше да бъде много трудно, помисли си тя, поглеждайки към него. Той бе облечен само с ленените си бричове. Това, че бе без дрехи и мокрите кичури в косата му ѝ показаха, че се е къпал малко преди тя да пристигне. Джилиан бе благодарна, че преди да стигне Динок, бе решила да спре за миг, за да се измие. Тя го огледа бавно, попивайки с поглед всеки силен сантиметър от него, спирайки се за миг върху твърдото доказателство, че той не се контролира толкова, колкото

искаше да я накара да мисли. Ако успееше да го накара да седне, знаеше много добре как да действа.

— Не биваше да идваш, Джилиан — каза Конър, обърна се към нея и изруга наум, тъй като осъзна, че му е почти невъзможно да откъсне поглед от гърдите ѝ. Той си прехапа езика, за да не ѝ заповяда да си облече роклята, страхувайки се, че така ще разкрие чувствата си.

— Не? — Тя отпи от виното си. — Нима трябваше да игнорирам факта, че си бил обвинен в убийство, което не си извършил, и че се самосъжаляваш за това, че си взел глупави решения?

Конър се отпусна отново на стола си и отпи голяма глътка вино, мръщейки се към нея.

— Не трябва да съм леърд. Негово задължение е да защитава роднините и клана си. Аз се провалих. Сляпо приютих в пазвата си змия, позволявайки ѝ да се изплъзне и да нападне жена ми.

Джилиан отиде до стола му и коленичи между дългите му крака.

— Той беше твой чичо, Конър — тя остави чашата си и бавно прокара ръце нагоре и надолу по бедрата му, — кръвен роднина. Всеки се доверява на кръвните си роднини, докато не направят нещо, с което да разрушат това доверие.

— Той оцеля след клането. Това трябваше да е достатъчна причина да се съмнявам. — На Конър му бе трудно да игнорира ласките ѝ и предизвикателната ѝ позиция.

— Не, трябвало е да направиш точно това, което си направил... да бъдеш благодарен, че още един член на семейството ти е оцелял след клането. — Тя се приближи още повече към него, премествайки ръцете си от вътрешната страна на бедрата му, леко целувайки корема му. — Ти си добър и честен мъж, Конър Макенрой, мъж, който е прекарал по-голямата част от живота си, борейки се да опази живи братята и сестра си. По тази причина не се очаква ти от всички хора в клана да предположиш, че един мъж би могъл умишлено да действа така, че да причини смъртта на брат си и семейството си. Ако беше някой друг може би щеше да се усъмниш и да се обвиняваш, че не си видял заплахата, но той беше твой чичо, брат на собствения ти баща, мъж, който баща ти е посрещал с отворени обятия в дома си. Не можеш да се виниш, че не си видял злото в него. Никой друг не го е видял.

— Ти го видя. — Той се пресегна да погали косата ѝ, мислейки все по-малко за чичо си, докато страстта към жена му го караше да копнее за нея.

— Не, аз видях една блуждаеща душа. — Бавно развърза бричовите му, решавайки, че е безсмислено да му казва за подозренията, които бе имала. — Видях един мъж, който се измъчва. — Обхвана с ръце ерекцията му и започна да я гали, усмихвайки се вътрешно, когато той потръпна под нея и обгърна тялото ѝ с крака, принуждавайки я да се приближи до него. — Видях, че е изпълнен с гняв и черни тайни, но никога не съм предполагала какви престъпления са тежали на съвестта му. — Джилиан замени пръстите с езика си, наслаждавайки се на дълбокия стон, който се изтръгна от гърдите му.

— Дърмот каза почти същото — успя да изрече той през стиснатите си зъби.

— Прави сме и ако си разумен, ще се согласиш с нас.

— Може би... — Започваше да разбира, че бе оставил самосъжалението да го води, но сега страстта бе изместила желанието му да говори.

Конър отпусна глава назад на облегалката на стола и затвори очи, опитвайки се да запази някакъв контрол, докато го обливаха вълни на удоволствие. Искаше му се просто да остане там и да се наслаждава на горещата ласка на езика ѝ, топлотата на целувките и докосването на дългите ѝ, нежни пръсти. Изглежда тя знаеше колко отчаяно се нуждаеше да се потопи в чувствената омая, движейки се напред-назад, позволявайки му да изгуби целия си контрол. Конър приветства краткия миг, в който го пусна, за да свали напълно бричовите му.

И тогава тя се върна, поемайки го бавно в устата си. Конър се вкопчи в подлакътниците на стола си, когато удоволствието се надигна в него, копнеещо за освобождение. Тя го любеше бавно и изкусително. Като дете, опитвайки бавно от любимия си десерт, искайки да му се наслади възможно най-дълго. Тази мисъл му се стори толкова ласкателна, но той знаеше, че скоро ще се наложи да сложи край на играта ѝ.

Отблъсна я нежно, внимавайки с раната ѝ, и я изправи на крака. Джилиан изглеждаше леко замаяна. Осъзнаването, че само фактът, че

му дарява любов, я е докарал до това състояние, едва не го накара да изгуби целия си контрол.

— Свали роклята си, съпруго! — нареди той и я загледа как сваля дрехите и обувките си, докато не остана пред него само по прозрачната си долна риза. — Къде са долните ти гащи? — попита той, осъзнавайки, че може да види сенчестото местенце между бедрата ѝ, през прозрачната дреха.

— Свалих ги, докато ти стоеше до огъня — отвърна тя с дрезгав глас. — Помислих си, че трябва да съм бърза, за да ти отвлека вниманието. — Когато той повдигна единия ѝ крак на бедрото си, и бавно започна да сваля чорапа ѝ, тя се хвана с една ръка за подлакътника на стола, а с другата придърпа надолу ризата си, за да се прикрие.

Конър обаче избута ръката ѝ и промърмори:

— Не, съпруго, позволи на горкия си съпруг да зърне онова, за което толкова много копнее.

Джилиан се изчерви, но не възрази, макар че жадният му поглед, който сякаш я поглъщаше, беше повече от леко зърване. Скоро начинът, по който той галеше крака ѝ, докато сваляше чорапа ѝ, я разгорещи толкова много, че вече не мислеше за стеснителността си. Докато той махна и втория чорап, тя вече цялата трепереше. Когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ, за да я погали, тя едва не въздъхна от облекчение.

— Толкова красиво гореща и влажна — каза той, целувайки леко корема ѝ през ленения плат. — Обкрачи ме, съпруго!

Тя изпълни нареждането му, но когато се опита да се отпусне върху него, той я хвана за бедрата, задържайки я неподвижно. Джилиан се изчерви, когато той бавно свали ризата ѝ. Начинът, по който я гледаше, очите му потъмнели от страст и силните му ръце, които я докосваха с неизмерна нежност, я накара да забрави срамежливостта си. Държейки я за бедрата, за да не се отърква в него, той сложи другата си ръка на тила ѝ и я придърпа към устата си за бавна, гладна целувка.

Протестът ѝ се превърна в стон на чисто удоволствие, когато той я повдигна нагоре и започна да целува гърдите ѝ. След това я повдигна още малко, целувайки и bliжейки кожата между гърдите ѝ, дори и ребрата ѝ. Едва когато близна корема ѝ, тя осъзна какво смята да

прави, но след това собствената ѝ страст я замая и вече не я бе грижа. Тя се вкопчи в облегалката на стола, когато той я вдигна по-нагоре и застана от удоволствие и малко неудобство, когато дългите му пръсти започнаха да милват и изучават най-интимното ѝ място. Неудобството изчезна, пометено от истинско удоволствие, когато пръстите бяха заменени от устните му. Малка скромна част от нея бе шокирана от начина, по който извиваше тялото си и му позволяваше да прави каквото пожелае, искайки да му даде свободата да направи всичко, за което копнее, но тялото ѝ бе прекалено жадно за удоволствието, което ѝ даряваше, че да остави скромността ѝ да я командва.

Той си играеше с нея по начина, по който и тя го бе правила с него. Конър я задържаше на ръба на удоволствие, докато не я накара да закрепши. Макар че тя се наслаждаваше истински на действията му, вече не можеше да издържи повече. Зарови пръсти в косата му, изисквайки да спре с това мъчение. Неочаквано, интимната му целувка стана по-интензивна, сякаш и той по своя алчен и заповеднически начин ѝ нареждаше да се предаде. С висок стон тя потрепери и му даде това, което желаше.

Джилиан още трепереше от освобождението си, когато Конър бавно я свали надолу, съединявайки телата им. Той все още я държеше здраво, отказвайки да ѝ позволи да се движи, докато насочи отново умелите си целувки към гърдите ѝ. Джилиан започна да чувства как страстта отново нараства в нея. Вкопчи се в голите му рамене, учудена от железния му контрол и се запита дали може да му съперничи. След миг тя спусна ръка между телата им, за да докосне чувствителната пъпка на тялото си, точно над мястото, където бяха съединени, и реши, че контролът не е особено важен.

Конър държеше Джилиан неподвижна, сякаш да озапти желанието ѝ. Той стисна зъби на ръба на удовлетворението, тъй като искаше и тя да го достигне заедно с него. Дори леките ѝ движения и начинът, по който тялото ѝ се обвиваше около него, бе прекалено много. В следващия миг тя отново достигна до върха. Само за миг той се наслади на извиващото се около него тялото и след това, докато всеки неин стон на удоволствие ехтеше в ушите му, потърси собственото си освобождение, което го отнесе във висините заедно с нея.

Джилиан отвори очи, за да види, че Конър се взира в раната ѝ. Болеше малко и дори, докато се носеше на вълната на страстта, усещаше леко подръпване в рамото. Осъзна, че се намират в леглото и бегло си спомни, че Конър ги почисти с чиста кърпа и вода, преди да я отнесе тук.

— Боли ме малко, но не повече, отколкото, когато идвах насам — каза тя.

Той понечи да ѝ отговори, но в следващия момент някой почука на вратата и той изруга. Конър скочи и започна да обува бричовите си, когато осъзна, че досега никога не бяха чукали, преди да влязат в стаята. Той погледна към Джилиан, която бе издърпала завивките до носа си, и отиде до вратата. Когато я отвори, видя Питър и Кноби в коридора.

— Не биваше да позволяваш на Джилиан да предприеме това пътуване — каза той на Кноби.

— Жена ти е упорита колкото теб — отвърна Кноби и хвърли малка чанта на пода в стаята. — Ще съм готов за тръгване при изгрев-слънце.

Питър бутна поднос с храна и напитки в ръцете на Конър, затвори и заключи вратата. Конър се обърна и отиде до леглото. След това погледна към малката чанта, преди да насочи поглед към Джилиан.

— Подготвила си се да останеш за през нощта? — попита той.

— Предположих, че самосъжалението е трудно за прогонване. — Тя седна, нагласи косата си така, че да пада пред гърдите ѝ, и си взе тънък резен хляб.

— Е, вярвам, че вече приключих със самосъжалението — каза той и след като събу бричовите си, се настани отново в леглото. — И все пак е хубаво да останеш тук за през нощта, в случай че изпадна отново в това състояние един-два пъти преди изгрев-слънце. — Той ѝ намигна, карайки я да се засмее и попита: — Значи ще се върнеш в Дайхладах? Какво смяташ да правиш? Малко се съмнявам, че ще си почиваш, както би трябвало да направиш.

— Възнамерявам да намеря истинския убиец и да те измъкна оттук.

Той я изглежда за миг, изумен от факта, че тази дребна жена ще му помогне, ще го спаси. Беше минало много време, откакто някой бе правил нещо подобно за него. Конър се усмихна леко.

— Ако някой може да го направи, това си ти, съпруго — каза той.
— А сега яж! Имаш нужда от сили.

— Раната ми се лекува добре — каза тя.

— Силите не ти трябват за това.

— А за да хвана убиеца?

— И за това не. За да изпълниш съпружеския си дълг и да прогониш всяко самосъжаление, което реши да се настани в ума ми през нощта.

— Ах, за мен ще е удоволствие, съпруже.

— Със сигурност ще бъде така, съпруго.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Джилиан седна начело на масата в голямата зала на Дайхладах и напълни чинията си с храна. Беше се върнала от крепостта на графа преди няколко часа, но всички любезно я изчакаха да се измие и почине. Фиона вероятно бе успокоила нетърпението им, разказвайки им всичко, което бе разбрала. Джилиан се надяваше да има достатъчно време да се наслади на храната си. Беше истински изгладняла след дългата страстна нощ с Конър, тъй като все още се възстановяваше, а и бе пътувала дълги часове.

Изведнъж си спомни как посрещна сутринта с Конър, заровен дълбоко в нея, и потръпна от прекрасния спомен. Съпругът ѝ със сигурност вече не се самосъжаляваше. Обаче започваше да се дразни, недоволен, че трябва да разчита на някой да го измъкне от това положение. Джилиан знаеше, че това е така, не защото Конър им нямаше доверие, а защото бе свикнал да води, не да следва, и определено не да стои и да бездейства. Тя обаче бе доволна, че той бе сменил темата на разговора и си бе тръгнала от него, преди да каже нещо, което може да ѝ развали доброто настроение.

— Намерили са Мег — обяви Фиона, влизайки в залата. — Заловили са я малко преди да пристигнем.

— Моля те, кажи ми, че е признала всичко — каза Джилиан, избутвайки празната си чиния и отпивайки от козето мляко.

Фиона седна на пейката близо до Джилиан и също си сипа чаша мляко.

— На колене, молейки за милост?

— Би било добре.

— Прекалено добре. Според Ангъс тя искала обяснение защо са я извели от дома на братовчед ѝ.

— Нима има роднини?

— Не. Горкият глупак си е помислил, че Господ му се е усмихнал, пращайки му три красиви, нетърпеливи девойки, с които да сподели колибата си. Не е мислел, че е толкова благословен, когато в

дома му са нахълтали ядосаните, въоръжени до зъби воители на Макенрой. Ангъс каза, че почти е изхвърлил жените голи навън и заключил вратата след тях, но Дърмот му наредил да им позволи да си вземат дрехите. Дрю каза, че не след дълго Мег е започнала да го проклита и дори се е опитала да избяга. Накрая били принудени да завържат ръцете ѝ и я да доведат тук. Това направило другите две много отзивчиви, според Ангъс, но въпреки това не били готови да говорят. По тази причина Мег очаква специалното ти докосване.

— Това със сигурност ще провали хубавия ми ден — промърмори нацупено Джилиан и се усмихна, когато Фиона се разсмя. — А, ето ги и останалите!

— Предполагам, че Фиона вече ти е казала всичко — каза Дърмот, когато той, братята му и Кноби се настаниха на масата. — Опитам да накарам Мег да говори с мен, но тя просто стана по-ядосана. За нещастие не разкри никакви тайни, само ръси обиди и заплахи. О, и се подиграваше, че скоро Конър ще увисне на бесилото за убийството на чичо си.

— Ако вие, момченца, просто си бяхте държали панталоните завързани, сега нямаше да ни се налага да се разправяме с тази кучка — ядоса се Фиона.

— Не мисля, че една дама трябва да използва думата кучка — промърмори Джилиан, надявайки се да укроти гнева, който струеше от Фиона, докато тя гледаше четиримата мъже. — И бих искала да забравим кои мъже са се облекчавали с Мег.

— Извинявай. Въпреки, че когато говориш с нея...

— Именно — въздъхна Джилиан и потърка с пръсти слепоочието си, поглеждайки към Дърмот. — Трябва да говоря с нея, нали?

— Боя се, че да, Джилиан — отвърна той и погледна намръщено сестра си. — Сигурна ли си, че можеш да я накараш да говори? Ако не можеш, не виждам причина да понесеш всичката отрова, с която вероятно ще те залее.

Джилиан го погледна с лека крива усмивка.

— Мога да я накарам да говори, макар да предпочитам да не си отваря устата. А с помощта на Джоан мога да я изплаша истински или да я разгневя. Така, докато се занимавам с това, вие разбрахте ли къде е бил Конър в онзи ден, ако се наложи, ще можем ли да докажем, че не е имал време и възможност да убие чичо си?

— Да, и може би, не — отвърна Дърмот. — Да, знаем къде е бил цяла сутрин, но всички свидетели са Макенрой. Което ги прави ненадеждни свидетели.

— Така е, но ако кръвта е била все още мокра, когато са пристигнали хората на графа, може да твърдим, че убийството е извършено след обед. Мег сигурно почти е убила коня си в опита да стигне по-бързо до графа.

— Кръвта е била все още мокра — каза Фиона и сви рамене, когато всички я изгледаха. — Докато Джили се опитваше да измъкне Конър от самосъжалението му, аз вечерях с графа и Питър. Разказах им за миналото и какво е сторил за нас Конър, защото смятах, че ще помогне, ако не успеем да намерим убиеца и ако те все още искат да обвинят Конър. После ги накарах да ми кажат за убийството. Графът каза, че съм кръвожадно момиче.

— Такава си, но подозирам, че той е сметнал, че си много чаровна — каза Джилиан. — Значи кръвта е била все още мокра. Странно, имайки предвид колко време би отнело на Мег да стигне до графа, да му разкаже историята и мъжете му да се върнат обратно в колибата. Дори да са яздили толкова бързо, че да убият конете си, със сигурност щеше да мине достатъчно време, че кръвта да засъхне.

— Но Мег не е яздила до Динок. Среещнала е мъжете в един от градовете на половината път. Те били излезли по поръчение. Питър изпратил жените да разкажат историята си на графа, а той й мъжете му се насочили към колибата. Когато Питър се върнал в Динок заедно с Конър, графът вече бил отпратил жените да се върнат в колибата си.

Джилиан кимна.

— Поради което кръвта е била все още мокра и Конър се е изправил пред обвинителите си. Чичо ви е бил убит, след като аз бях ранена. Ще е лесно да докажем, че не го е направил той. Той беше с мен, след това отиде при сър Робърт, а после при сър Дейвид.

— Защо не ги попиташ сама? — каза Дърмот.

Тя погледна към него, но той не гледаше към нея. Джилиан проследи погледа му към входната врата, и едва не възкликна изненадано. Кноби тъкмо придружаваше сър Робърт и сър Дейвид. Тя реши, че днес Господ се усмихва на Конър. За един кратък миг Джилиан се зачуди дали може да не говори с Мег, но след това се нарече страхливка. Мег със сигурност щеше да й каже повече,

отколкото искаше да знае за това как с Конър са били любовници, само и само да я нарани, но Джилиан знаеше, че не може да остане настрана, докато имаше вероятност жената да се изпусне и да признае нещо. Макар сега да имаше достатъчно причини да освободи Конър, ако предадеше истинския убиец на графа, щеше да е много по-добре. Колкото повече доказателства за невинността на Конър имаше, толкова по-бързо щяха да го освободят.

— Чух, че сте била ранена — каза Робърт, заставайки до масата, следван плътно от Дейвид.

— Бях — отвърна Джилиан и с едно махване на ръката ги покани да седнат. — Раната ми се лекува добре.

— И бързо — каза той, докато сядаше с Дейвид. — Беше едва преди няколко дни.

— Четири, но раната не беше толкова сериозна. Дошли сте, за да видите как се възстановявам ли?

— Ами, и да, и не. Чухме какво се е случило с Конър и решихме, че можем да помогнем. Той прекара почти целият ден, яздейки към нашите домове. — Робърт се намръщи. — А и така или иначе не знам защо някой ще помисли, че Конър е убил чичо си. Мъжът беше дразнещ и безполезен, но Конър държеше на него.

Джилиан се изправи.

— Ще оставя на Дърмот и останалите да ви разкажат. Аз трябва да измъкна признание от Мег.

— Мислите, че тя го е убила? — попита Робърт.

— О, да — отвърна младата жена. — Макар все още да не знам защо го е сторила. — Тя погледна към Дърмот. — Къде е тя?

— Завързана за един стол в кухнята — отвърна Дърмот. — Двете й дружки са завързани в конюшните.

— Кухнята е добре. На достатъчно разстояние е, и когато вратата е затворена, ще е трудно да се предположи дали виковете са от гняв, страх или болка.

— Възнамерявате да я накарате да крещи? — попита Робърт.

Джилиан реши да игнорира развеселения му поглед.

— Подозирам, че ще има доста виковете от гняв и страх истината да не излезе наяве. Обаче всеки, който ги чуе, лесно ще повярва, че жената е била брутално измъчвана. Затова — тя погледна отново към Дърмот — доведете другите две жени тук! Мисля, че ще успеете да ги

убедите, че дера Мег жива. Бързо ще ни кажат всичко, ако искат да не ги последва съдбата на Мег.

— Умно момиче — заяви Дърмот. — Много умно.

— Нека дяволът те води във всичко това.

— Ако изкопчите признание от нея, няма да имате нужда от нас — каза Дейвид, когато Дрю и Нанти отидоха да доведат приятелките на Мег.

— Напротив — каза Джилиан, — смятам да представя на графа възможно най-много доказателства за невинността на Конър. Така не само ще бъде освободен, но и името му ще бъде изчистено.

— Добър план, милейди — каза Робърт, — макар че не съм сигурен, че ще успеете да изплашите Мег до такава степен, че да признае престъпление, заради което ще увисне на бесилото.

— Не? — Джилиан най-после се усмихна. — Жената е завързана за стол в кухня, пълна с всякакви плашещи неща, включително много големи и остри ножове. На Мег ѝ предстои да бъде затворена там със съпругите на мъжете, с които е спала, оставяйки ги да вършат нейната работа и с мен, някой, от който наистина трябва да се страхува. Вярвам, че Мег ще бъде много, много изплашена от мига, в който затвора вратата. — Тя чу мъжете да се кикотят, когато тръгна към кухнята.

— Добра среща, милейди — каза Джоан, когато Джилиан влезе в кухнята, затръшвайки вратата след себе си.

Това щеше да бъде голямо изпитание, реши Джилиан, когато кимна на Джоан и погледна към Мег. Нямаше синини и не кървеше, но дрехите и косата ѝ бяха раздърпани, което свидетелстваше, че наистина се е опитала да избяга и мъжете не са били особено внимателни, когато са я спрели. Жената трепереше от омразата и гнева, кипящи вътре в нея. Но Джилиан долови и миризмата на страха ѝ. Беше силна, но не достатъчно, че да надвие останалите две чувства, които бушуваха в нея. Странното в случая бе, че тези емоции изглеждат не бяха насочени само към нея и Джоан, а към всички. Беше нещо подобно на това, което бе усетила при Нийл Макенрой. Джилиан реши, че не бива да се изненадва, че след като две толкова омърсени души се бяха събрали, една от тях е свършила мъртва.

— Според мен е било много глупаво от твоя страна да убиеш защитника си — каза Джилиан, кръстосвайки ръце на гърдите си,

когато се изправи пред Мег.

Смехът на Мег бе суров.

— Конър уби стария глупак. Копелето ще увисне на бесилото за това.

— Колко си жестока. Конър беше добър с теб.

— Той беше поредният мъж, който спеше с мен, когато му паднеше. Хубавец и сносен жребец, но беше същият проклет, потящ се похотливец като всички останали. — Тя отметна глава, за да махне гъстата коса от лицето си с арогантност, която накара Джилиан да закопнее да я зашлеви. — Аз бях най-хубавото нещо, което му се бе случвало, а глупакът ме прогони. И за какво? За неженствен дребосък?

Джилиан осъзна, че обидите за това, че няма извинки, вече не я разстройваха. Може да не разбираше защо, но не се съмняваше, че Конър обича гърдите ѝ и ги намира за истински възбуждащи.

— Ако си била най-доброто за него, той щеше да те задържи. Много мъже имат и любовници, и съпруги. Това не е нещо, което се случва рядко. Любовниците често биват зарязвани. Но те не убиват стари глупаци, за да обвинят бившите си за престъплението. Защо го уби?

— Не съм го убила. Как може една жена да убие мъж? Конър го направи. Той влетя в стаята подивял, щом научи истината за чичо си. Може би истината ще спаси Конър от бесилото, след като Нийл отдавна е заслужил смъртта си.

— Мисля, че последното нещо, което ще поискаш, е свободата на Конър. Той е наясно кой е убил чичо му и е прехвърлил вината на него. Щом бъде освободен, със сигурност ще тръгне след теб. — Тя забеляза как страха на Мег видимо се повиши.

— Не би се занимавал. А и аз няма да съм тук. С Джени и Пег ще отидем в кралския двор. Там ще имаме пари и добри и благосклонни любовници, а не груби простаци като тези в Дайхладах.

— Не мисля, че тя има намерение да ни каже това, което искаме да научим, Джоан — каза Джилиан.

— Значи трябва да убедим кучката да го направи — отвърна тя.

Джоан определено звучеше нетърпелива, помисли си Джилиан. Жената със сигурност искаше да си отмъсти за болката, която Мег ѝ бе причинила, докато спеше с мъжа ѝ, но Джилиан вярваше, че Джоан няма да се остави на гнева да я води. След краткия разговор, който

бяха провели по-рано, тя също така се доверяваше на другата жена, че ще последва примера ѝ.

Това, което ѝ бе нужно, бе или да изплаши Мег достатъчно, че да си признае всичко, или да я разгневи така, че виковете ѝ да убедят приятелките ѝ да кажат истината. Джилиан знаеше, че двете с Джоан нямаше наистина да могат да я наранят, без значение колко мразеха Мег. Поглеждайки как Мег отново отмята косата си, Джилиан разбра каква тактика трябва да използва. Тя беше суетна относно лицето, тялото и косата си. Нямаше да могат да причинят нищо на лицето или тялото ѝ и Джилиан се молеше да не го осъзнае, но можеха да причинят доста вреди на косата ѝ.

— Даваме ти последен шанс да ни кажеш истината, Мег — каза ѝ Джилиан.

Очите на Джилиан се разшириха от проклятието, което Мег хвърли към нея. Тя отиде към рафта, на който стояха всички ножове и остри инструменти, и изчака Джоан да я последва. Нападението трябваше да бъде планирано много внимателно. Ако тя и Джоан успееха да нападнат гордостта и суетата на жената с думи и дела, Джилиан бе сигурна, че целият този гняв кипящ в нея щеше да се отприщи. Джилиан се молеше това да бъде достатъчно жената да признае всичко и да бъдат свалени обвиненията от Конър.

— Какво ще правим сега? — попита Джоан тихо, изненадана, като видя господарката си да взима един дълъг нож.

— Ще ѝ отрежем косата — заяви тихо Джилиан.

— Косата ли?

— Страхът на жената е премесен със суета, Джоан. Тъй като никоя от нас не може да бележи лицето ѝ или проклетите ѝ гърди, които привличат всеки мъж, може да унищожим нещо, с което тя толкова много се гордее.

— Ах, разбира. Ако не е признала всичко, след като ѝ отрежем цялата коса, може да ѝ обръснем веждите и да ѝ оскубем миглите, с които обича да пърха. Така ще я оставим плешива като яйце.

Джилиан прехапа устни, за да не се разсмее.

— Ще режем косата ѝ колкото можем по-бавно и ще унищожим тази нейна огромна гордост. Жената няма да може да преглътне гнева си и ще започне да крещи. Надявам се, че ще ни каже какво се е

случило, когато гневът я обладае. — Тя погледна към Джоан. — Мислиш ли, че можеш бавно да режеш косата й?

— Да, мога — Джоан взе ножа от ръцете на Джилиан, — а ти ще я режеш с думи.

— Така е, решила съм, че имам свободата да я обиждам както си пожелае. Трябва да я заровим до врата с присмех и подигравки.

— Няма да е особено трудно — промърмори Джоан и с нож в ръка се насочи към Мег, а Джилиан я следваше плътно.

Смехът на Мег накара Джилиан да стисне зъби.

— Няма да използвате това върху мен.

Джоан грабна дебел кичур от косата на Мег, отрязва го и се намръщи, преди да го пусне на земята.

— Както и си мислех... пълна с въшки.

Джилиан кимна.

— Трудно е да си измиеш добре косата, когато прекарваш повечето от времето си по гръб с вдигнати крака.

— Кучка!

На Джилиан й трябваха само десет минути, за да осъзнае, че тази дума бе една от най-милите, които ще излязат от устата на Мег. И жената наистина пищеше, което със сигурност щеше да изплаши до смърт другите две жени в залата, но Джилиан подозираше, че скоро главата ще я заболи. Тя се молеше някъде измежду писъците, проклятията, ругатните и обидите да научи и истината, преди да е оглушала.

* * *

— Светци и мъченици, какво става тук?

Дърмот видя Джеймс да влиза в залата, изглеждайки разтревожен заради виковете на Мег, които огласяха крепостта. Не мислеше, че някога се е движил толкова бързо, колкото сега да стигне до Джеймс, преди да е успял да каже нещо друго. Двете жени бяха на крачка да се пречупят. Дърмот бе сигурен, че ако знаеха нещо, много скоро щяха да го кажат. Една грешна дума от устата на Джеймс можеше да провали целия труд на Джилиан.

Прегръщайки приятелски Джеймс, за да го посрещне, Дърмот набързо му каза всичко, което се бе случило, след като си бе тръгнал. По-късно сигурно щеше да се посмее на изражението на лицето на Джеймс. Сега обаче най-добре да не се издаваше пред жените в залата.

— Господи — промърмори Джеймс, прокарвайки пръсти през косата си, — няма ме няколко дни и всички сте полудели. Мислиш ли, че планът на Джилиан ще сработи?

— О, да. Тези жени са толкова изплашени, че чак зъбите им тракат. Ако знаят нещо за убийството, скоро ще чуем тяхната версия. — Слагайки ръка на рамото му, Дърмот отведе Джеймс до масата. — Не мисля, че ще продължи още дълго.

Точно когато Джеймс и Дърмот седнаха, от кухнята се разнесе смразяващ писък. Джеймс си наля вино, докато се питаше откъде Мег е научила толкова неприятно просташки думи. Изплашеният поглед на жените му показва, че те не чуват думите, а само писъците, и че Дърмот бе прав. Каквато и лоялност да изпитваха към Мег, тя бързо се изпаряваше.

— Тя я убива, нали? — попита разплаканата Джени.

— О, не, момиче — отвърна Джеймс. — Джилиан знае какво прави. Не съм сигурен дали някога е убивала някой.

— Господи — прошепна ужасена Джени, вперила поглед в кухненските врати, — тя вече само стене. Не сме направили нищо! — проплака тя.

— Млъкни! — сопна ѝ се Пег. — Ако кажем нещо, Мег ще ни убие.

— Не мисля, че трябва да се тревожим в момента за Мег, нали? — Джени погледна към Дърмот. — Мег уби стария глупак. Опълчваха се срещу жената на леърда от самото начало. Първо се опитаха да я накарат сама да си отиде, после убедиха сър Робърт да я отвлече, а накрая се опитаха да я убият.

Пег кимна.

— Те разказваха всички тези лъжи, че жената на леърда има сили, така че хората да ги е страх и да се опитат да я убият, както се убиват вещици. Това не се получи, затова решиха да я убият сами.

— Но защо са искали да убият Джилиан? — попита Дърмот.

— Трябва да знаете, че Мег искаше да я убие. Живееше си като кралица, преди лейди Джилиан да дойде. Тя вини дамата, задето

изгуби позициите и комфорта си. Но не съм сигурна защо чичо ви я искаше мъртва.

— Веднъж той каза, че откакто е дошла в семейството, всички сте станали прекалено силни — каза Джени. — Каза, че така никога няма да види края ви. Никога не обясни какво точно има предвид, но постоянно мърмореше, че не може да позволи на вещицата Мъри да ви направи силни и дори богати. Затова той остана в Дайхладах, чакайки възможност да се отърве от нея, и помисли, че е имал късмет, когато тя излезе да танцува на полето. Когато стрелата не я уби, той просто се предаде.

— Да — съгласи се Пег, — и от това започна спора. Мег искаше той да продължи да опитва. Сър Нийл ѝ каза, че няма смисъл, че е изтощен от всичко това и че така или иначе умира. Мег му крещеше, когато той започна да говори за духове и грехове от миналото, и как щял да умре, защото вътрешностите му кървели, и че се е провалил, тъй като толкова много от вас са все още живи. Знаете историята. — Когато Дърмот кимна, тя продължи: — Мег се опита да го подлъже, да го накара да прави каквото иска, дори да ѝ дава пари, като го заплаши, че ще каже истината за престъпленията му.

Джени поклати глава.

— Той ѝ се присмя, казвайки ѝ да даде най-доброто от себе си, тъй като едва ли щял да доживее да увисне на примката на палача. Тогава стана наистина злобен, подигравайки се и обиждайки Мег. Опитах се да го накарам да замълчи, защото знаех колко близо е Мег до това да ослепее от гняв, но той продължи да ѝ се подиграва. Пег също се опита да го спре. Тогава неочаквано Мег скочи към него и започна да пробощда с кинжала отново и отново. Не знам колко удара нанесе, преди да забие острието в сърцето му.

— И тогава отидохте с нея пред графа и подкрепихте лъжите ѝ — каза Дърмот с леден глас.

— Бяхме изплашени — каза Пег, когато Джени се разплака отново. — Един кралски рицар бе мъртъв, а Мег не е добре с главата. Не знаехме какво друго да сторим.

— Това, което ще направите сега, е да разкажете истината на графа — сопна им се Дърмот — и да изчистите обвиненията от брат ми.

— Но, Мег...

— Вярвам, че лейди Джилиан ще се погрижи за тази заплаха.

* * *

— Никога не съм очаквала, че ще се разплаче — промърмори Джоан, облягайки се на стената до Джилиан и се намръщи към Мег. — Тя ми изглеждаше като жена, която никога не би заплакала.

— Не се чувствай зле — каза Джилиан, мръщейки се към Мег, която се бе превела над стола си и плачеше. — Не се моли и не иска прошка. Тя плаче от гняв и проклина всеки от нас.

— Мислиш ли, че е луда?

— Да. За момент се почувствах виновна, сякаш аз съм ѝ причинила това, но не. Семето на тази лудост е било засято много отдавна. Точно както при Нийл, гневът и горчилката най-после я погълнаха и я подлудиха. — Вратата се откряна леко и Джилиан едва не се усмихна, виждайки как Дърмот наднича любопитно в стаята. — Готови сме. А останалите?

— Казаха всичко, което искахме да знаем и сега плачат и твърдят, че са невинни. — Той влезе в стаята и изгледа удивен Мег. — Господи, тя е напълно плешива.

Обръщайки се, за да посрещне Джеймс, Джилиан изгледа Мег за момент. Жената наистина изглеждаше жалка. Всичко, което бе останало от великолепната ѝ коса, бяха снопчета косми, стърчащи на едно-две места по главата ѝ. Джоан вероятно малко се бе престарала, но бе разбираемо, а Мег бе показала, че е забележително упорита въпреки гнева, който изпитваше.

— Оставихме ѝ малко — промърмори Джилиан. — Внимавайте, като се доближавате до нея. Тя е напълно луда и се боя, че е от гневната, опасна лудост. Цялата е обзета от омраза и гняв, и както забелязах, те са насочени почти изцяло към мъжете. Трябва да остане добре завързана.

Дърмот повика братята си Дрю и Нанти да помогнат на него и Джеймс. Бяха нужни и четиримата млади мъже да удържат Мег. Щом бе отвързана от стола, жената се държеше като притиснато в ъгъла диво животно. Докато тя и Джоан се опитваха да стоят настрани, Мег крещеше, че ще им отмъсти, а Джилиан искаше някой от мъжете да я

удари и да я изпрати в безсъзнание. Въздишката ѝ бе последвана от тази на Джоан, когато жената най-после бе завързана и изведена. Дрю повика двама едри воина, които да я отведат и да я заключат някъде, тъй като бе опасна.

Джилиан вече беше стигнала до вратата на голямата зала, но все още чуваше как виковете и проклятията на Мег ехтят в крепостта. Когато влезе в залата и всички погледнаха към нея, тя се почувства малко несигурна. Изцъклените погледи на Пег и Джени бяха най-неприятни и Джилиан бе благодарна, когато Дърмот ги отведе в една малка стая без прозорци в кулата. Тя седна на масата и си наля чаша вино.

— Тръгваме за крепостта на графа веднага щом се съмне — каза Дърмот. — Мислиш ли, че можеш да яздиш, Джили?

— Може би ще мога да яздя с някой — каза Джилиан. — Не мисля, че ще натежа достатъчно, че да го забавя.

Дърмот се усмихна и кимна.

— Сега трябва да решим кой ще остане тук. Дрю — започна той и въздъхна, когато брат му започна да протестира, — знаеш правилото на Конър. Един от петимата братя задължително трябва да остава в крепостта. Бих искал и Фиона да остане, но след като тя помогна с ценната информация, която бе измъкнала от графа, смятам, че заслужава да дойде. Кноби.

— Не! — намеси се Джеймс, преди Дърмот да успее да нареди на Кноби да остане в крепостта. — Аз ще остана. Нека Кноби дойде с вас. Истината е, че след като яздох до Дъблин и обратно една част от мен няма никакво желание отново да се качва на кон.

— Добре, след като всичко е уредено, смятам, че е време да си лягаме. — Джилиан се изправи, пожела на мъжете лека нощ и се усмихна, когато Джеймс стана, за да я придружи до стаята ѝ. — Как е семейството ни?

— Много добре. Майка ти праща мехлем, който да заличи белега — каза ѝ Джеймс, докато се качваха по тесните стъпала. — Очаква сама да провери как се лекува раната ти много скоро.

Джилиан се напрегна, отваряйки вратата на спалнята си.

— Колко скоро?

— Два, най-много три дни. — Той хвана Джилиан за раменете и я накара да го погледне. — Все още ли не си решила?

— Не. Има шанс, но все още е прекалено рано. — Тя поклати глава. — Прекалено изтощена съм, за да мисля за това точно сега.

— Да. Почини си. Само още нещо. Майка каза, че трябва да решиш какво си склонна да рискуваш, ако се откажеш от Конър. Каза да се запиташ доколко е важна гордостта ти, и че може би ще е най-добре да я загърбиш и да кажеш на мъжа си какво точно изпитваш към него, и да помислиш какво ще изгубиш, ако го изоставиш. Спи спокойно, братовчедке. — Той я целуна по бузата и я остави сама.

ДВАДЕСЕТ

— Пейтън? — възкликна невярващо Джилиан, когато прекалено красивият ѝ братовчед се втурна към нея да я посрещне, щом влезе в голямата зала на крепостта Динок. — Пейтън! — извика отново тя и се втурна, за да го прегърне.

— Изглеждаш здрава, скъпа — каза Пейтън и я целуна по челото.

— Да, добре съм. — Тя го почувства как се стегна. — Какво не е наред?

— Или ноктите ти са пораснали много дълги и остри, или има шест меча, насочени към гърба ми. Не. Седем меча.

Джалиан се огледа и се намръщи на малката тълпа зад него. Дърмот, Ангъс, Нанти, Кноби, сър Робърт и сър Дейвид, бяха докоснали с мечовете си гърба на Пейтън. Фиона също бе там с останалите, насочила малката си кама към него. Ако горкият ѝ братовчед направеше крачка назад, щеше да се наниже на седем остриета.

— Какво правите? — попита тя, заобиколи Пейтън и го избута зад гърба си.

— Този мъж те докосва — каза Дърмот. — Никой мъж няма да целува и прегръща жената на брат ми.

Изчаквайки другите да спрат да изразяват съгласието си и изненадана, че сър Робърт и сър Дейвид подкрепят останалите, тя каза:

— Това е братовчед ми, сър Пейтън Мъри. Той просто ме поздравяваше.

— Прекалено сърдечен поздрав за братовчед — намусено заяви сър Дейвид и свали меча си.

— И е прекалено хубав — промърмори сър Робърт преди също да свали меча си.

След като всички свалиха оръжията си, тя хвана ръцете на Пейтън и го представи на всички. Кноби и Фиона го поздравиха приятелски, но останалите още го гледаха подозрително. Мъжете винаги реагираха така около Пейтън, преди да го опознаят. Но

Джилиан още се чудеше защо сър Дейвид и сър Робърт се държаха така, както и братята на Конър. Започна да мисли, че двамата са по-близки съюзници на Конър, отколкото е осъзнавал някой от тях. Връзката им бе там, макар и непозната и неизпробвана досега.

— Как се озова тук, Пейтън? — попита тя. — Не знаех, че познаваш графа.

— О, само бегло — отвърна Пейтън. — От двора. Обикаляй постоянно с краля и ще се запознаеш с всеки важен мъж в Шотландия. Тук съм, защото графът писа на краля за убийството на сър Нийл Макенрой.

— Казал ли е на краля, че подозира Конър? — Джилиан бе ужасена, тъй като знаеше колко бързо се разпространяват клюките в двора. Конър щеше да бори с обвинението в убийство до края на дните си. Беше без значение дали графът ще отсъди, че е невинен.

— Не се бой. Никой не е обвинен. Той просто информира краля, че един от рицарите му е мъртъв, и че скоро ще му съобщи кой е виновникът. Просто знак на уважение е да попита краля дали иска да отсъди кой е виновен или графът да реши вината и да изпълни наказанието.

— Слава богу! — Джилиан се намръщи. — Но това още не обяснява защо си в Динок.

— Ах, ами дясната ръка на графа, Питър, ме откри, обясни ми какво се случва, и че според графа ще е добре да дойде някой от роднините ти. — Пейтън сви рамене. — Затова отидох при краля, казах му, че се прибирам за малко у дома и го попитах има ли някакво поръчение, за което иска да се погрижа по пътя към Дънкойл. Така бях избран да донеса отговора му в Динок, позволявайки на Питър да се върне по-бързо тук. Решението е оставено напълно в ръцете на графа.

— Ох, много добре.

— Имаш ли доказателство, че мъжът ти е невинен? С графа снощи вечеряхме заедно и той ми разказа цялата история. Съпругът ти има добра причина да иска смъртта на чичо си.

— Така е — съгласи се Дърмот, — но не би го направил по този начин.

— Не, не би — каза Джилиан. — Конър не го е убил, Пейтън. Той не знаеше истината за чичо си, докато графът не му я каза. Знам, че убийството е извършено, когато Конър не е бил дори близо до

колибата и имам двама свидетели, които да го потвърдят. Освен това заловихме истинския убиец, макар че се боя, че лудостта е обзела ума ѝ в момента. Но имаме и двама свидетели на убийството. Убиецът и свидетелите са трите жени, които обвиниха Конър.

— Много добре, момиче.

— Мислиш ли, че графът ще приеме всички?

— Има само един начин да разберем. Може да го попиташ. Той тъкмо идва към нас. — Целуна я по бузата, игнорирайки мърморенето на самоназначилите ѝ се охранители. — Ще се справиш страхотно.

— Бъдете готови да доведете жените — каза Джилиан на Дърмот и тръгна към графа.

Джилиан изскърца със зъби, докато с лорда разменяха нужните според етикета любезности. Тя направи реверанс, той се поклони. Седнаха на масата и той ѝ наля вино. Джилиан отпи от напитката си, чакайки го да я покани да му каже каквото има. И реши, че този път любезностите бяха истинско мъчение.

— Милейди, да не би да сте тук отново, за да накарате съпруга си да спре да се самосъжालява? — попита графът. — Чух, че сте имала голям успех последния път.

Беше трудно, но Джилиан успя да не се изчерви и прехапа език, за да не изругае. Не ѝ бе нужно да види развеселения поглед на мъжа, нито да чуе веселието в гласа му, за да знае, как точно е чул, че е имала успех предишната нощ, която прекара при Конър. Може би, помисли си тя, трябва да настоява Конър да ѝ запушва устата всеки път щом правеха любов. Скоро цяла Шотландия щеше да знае, че лейди Джилиан Макенрой крещи, когато е в леглото със съпруга си. Беше... уничително.

— Да не би той да се самосъжализва отново, милорд? — попита тя и по леката извивка на устните му разбра, че невинният ѝ поглед не го е заблудил.

— Не. Но се боя, че се измори да ми бъде затворник. Кой са тези хора с братовчед ви? Познавам само Фиона и мъжа на име Кноби, но кои са останалите?

Посочвайки към всеки, докато изреждаше имената им, тя каза:

— Те са тук, за да ми помогнат.

— Милостиви боже, защо се мръщят така на братовчед ви?

Бъди търпелива, каза си тя, опитвайки се да не разкрива раздразнението си пред графа заради начина, по който всички се държаха толкова невъзпитано с Пейтън.

— Пейтън ме поздрави с повече привързаност, а според тях не биваше да го прави без значение, че ми е братовчед.

— Защищават съпругата на леърда си — промърмори лорд Дънстън. — Това е добре. Мъжете намират за трудно да се доверят на мъж толкова хубав, колкото братовчед ви.

— Знам. Горкият Пейтън.

— Ще ми се и аз да страдах от неговото нещастие — промърмори графът.

— Вие сте добър, красив мъж, милорд — каза му тя.

Графът се ухили.

— Мислите ли, че като ме ласкаете, ще пусна съпруга ви? Затова сте тук, нали? За да го освободите?

— Да, милорд. Конър не е убил чичо си. И със сигурност не го е убил, защото го е заварил в леглото на Мег. Жената е спала с почти всички мъже в Дайхладах. Не го е убил и не е знаел за старите грехове, които са тежали на съвестта на Нийл. Конър научи истината, когато вие му я казахте.

— Чудех се по този въпрос, но съпругът ви не показва почти никаква реакция на тази ужасна новина.

Джилиан въздъхна и поклати глава.

— Знам. Вероятно е стоял тук като камък, с безизразно изражение на лицето. Предполагам, че е било от шок, но дори да е изпитал мъчителна болка от предателството, той никога не би ви позволил да я видите. Конър е мъж, който не показва чувствата си. Той умее да се контролира добре.

Лорд Дънстън кимна бавно.

— Срещал съм го няколко пъти и съм забелязал тази негова черта. Но не е достатъчно, за да го освободя.

— Разбира се, че не. Смятам, че мога да докажа, че Конър не е бил близо до колибата, когато сър Нийл е бил убит. — Тя посочи към Питър. — Вие сте пристигнали в колибата след обед, нали?

— Да — отвърна Питър. — Когато потеглихме насам, бързахме, за да се върнем, преди да се стъмни.

— И кръвта все още беше мокра, нали?

— Не беше топла, но да, беше все още мокра, не бе изсъхнала.

— И след като Мег ви е казала, че Конър е убил чичо си. — Графът кимна, отговаряйки на въпросителната ѝ интонация. — Това значи, че мъжът е бил убит един час след обед.

— Да, мисля, че това е правилното време — отвърна графа.

— Конър не е могъл да извърши убийството, тъй като не е бил в близост до колибата в селото, дори не е бил в Дайхладах. По времето, в което сър Нийл е бил намушкан, Конър или вече е бил, или е яздил към крепостта Дънспайер, за да говори със сър Робърт Далглеш, в опит да разбере кой се е опитал да ме убие. От там е яздил към Абъруелън, за да разбере какво може да знае сър Дейвид Гауди. След това — обратно до Дайхладах, изпращайки Дърмот и Кноби напред към крепостта, тъй като е искал сам да говори с Мег, и може би с чичо си, защото е подозирал, че един от тях може да бъде виновен. Доведох сър Робърт и сър Дейвид с мен. Те любезно предложиха да потвърдят всичко, което казах.

Джилиан остана на мястото си, когато графът махна към двамата мъже да се приближат. Робърт и Дейвид не просто потвърдиха думите ѝ, а и ясно изразиха, че не вярват Конър да е убил сър Нийл. Напълно подкрепиха разказа ѝ, че Конър не е знаел за греховете на чичо си, и че едва наскоро Робърт е започнал да подозира, че мъжът може да има нещо общо с кървавата вражда, която почти унищожила трите клана. След като графът ги освободи, Джилиан знаеше, че лорд Дънстън вярва в невинността на Конър. Щеше да се погрижи Конър да научи, че съюзът му с другите леърди е по-силен, отколкото е подозирал, дори и този с графа. Джилиан можеше да почувства облекчението му, че невинността на Конър е доказана.

— Много добре, милейди — каза ѝ графът. — Никога не бих предположил, че една жена би осъзнала значението на това дали кръвта е влажна или вече изсъхнала.

— Ами, идвам от семейство, благословено с много лечители — отвърна тя. — Това е едно от нещата, на които се научавах, когато добивах уменията на лечител.

— Не бъдете толкова скромна, милейди. Това бе добре планирана защита, прецизна и не оставаща място дори за капка съмнение. — Той най-после се усмихна. — Предполагам, че сега ще ми поднесете истинския убиец.

— Да, но мисля, че вече знаете кой е той. — Тя погледна към придружителите си. — Бихте ли ги довели сега?

Графът въздъхна и поклати глава.

— Жената, разбира се. Тази на име Мег?

— Да, милорд — отвърна Джилиан. — Другите две наистина са излъгали заради нея, но са били много изплашени. Мег е луда, милорд, и сега вече е напълно извън себе си. Разбирам защо те са се страхували и са направили каквото им е наредила, особено когато са станали свидетели на убийството. И все пак лъжите им опетниха името на съпруга ми и можеха да го изпратят на бесилото. Освен това не ни казаха истината доброволно, а защото се бояха. Заплаших ги с нещо по-голямо. Затова, боя се, че не мога да реша какво да правим с тях.

— Ако не са държали ножа и не са извършили убийството, няма да ги обеса. — Тя въздъхна облекчено. — А какво ще направя, зависи от това колко вина ще реша, че споделят с водачката си. Милостиви боже! — извика той и очите му се разшириха, гледайки към вратата.

Джалиан потръпна слабо, гледайки как Дърмот и Ангъс влачат Мег пред графа, а Робърт и Дейвид водеха доста смирените Пег и Джени. Завързана и със запушена уста, борейки се диво срещу мъжете, които я водеха, с голата си глава Мег наистина изглеждаше страховито. Но погледът в очите ѝ, силният гняв и омразата, които Джилиан усети в жената, ѝ показаха, че Мег не си е загубила напълно ума, и симпатията, която останалите изпитваха, виждайки вида ѝ, бързо се изпари в мига, в който махнаха превръзката, запушваща устата ѝ.

Графът беше спокоен и не особено страшен, докато говореше с Джени и Пег. Но беше ясно, че е ядосан заради лъжите им. На Джилиан не ѝ бе нужно да се рови в чувствата му, за да научи това. Сега двете жени казаха истината и се притиснаха към Робърт и Дейвид, когато Мег ги изгледа злобно. Очевидният им страх към жената накара графа да омекне към жените. Сега Джилиан знаеше, че те няма да бъдат наказани толкова сурово, тъй като според графа бе приемливо една жена да бъде страхлива и никой не би го обвинил, че е бил по-снизходителен към тях.

След като заповяда на мъжете си да отведат двете жени, лорд Дънстън нареди да махнат превръзката от устата на Мег. Джилиан почти се усмихна на неохотата, с която Дърмот изпълни нареждането на графа. Веселието ѝ изчезна миг, след като чу първите думи на Мег.

Дори очите на графа се разшириха от отвратителните, богохулствени и несвързани слова, изливащи се от устата на жената, които буквално бяха напоени с омраза и гняв. Джилиан се надяваше той да не е прекалено шокиран от чутото, че да не забележи колко объркани и несвързани бяха думите ѝ.

— Запушете ѝ устата — нареди лорд Дънстън с изненадващо дрезгав глас. — Как не успях да видя тази лудост? — попита той, когато запушиха устата на Мег и мъжете на графа я изведоха от залата.

— Бе добре скрита, милорд — отвърна тя и млъкна, когато лордът каза на придружителите ѝ и на братовчед ѝ да седнат и да пийнат по чаша вино.

— Защо вече не е скрита? — попита той, когато всички се настаняха.

— Мисля, че убийството я е отключило — отговори тя. — Дори причината да убие сър Нийл Макенрой може да е помогнало на лудостта да я надвие. А след това и планът ѝ да види Конър обесен за убийство, което не е извършил, се провали. Всяко малко нещо, което се е проваляло, я е избутвало все повече към болестта вътре в нея. В мига, в който гневът ѝ нарасна толкова, че да не може да го контролира, лудостта излезе наяве.

— Какво се е случило с косата ѝ?

— Ами, както при треската, надявахме се, че отрязвайки ѝ косата, ще можем да прогоним демоните, които са се вселили в нея. — Джилиан мразеше да лъже, но не искаше да признае какво бе сторила.

— Демони? А защо на главата ѝ са останали няколко кичура коса?

Тя можеше да види, че той не вярва на нито една нейна дума. Не ѝ бяха от помощ и емоциите, излъчващи се от придружителите ѝ, които варираха от вина, веселие, до преиграна невинност, и бе повече от очевидно, че бе излъгала. За щастие изглежда графът нито се интересува от лъжата ѝ, нито го бе грижа, че са се опитали да принудят Мег да направи признание.

— Ами не искахме да я оставяме напълно плешива — заяви Джилиан и изчака всички в залата да спрат да се смеят, преди да попита сладко: — Сега ще освободите ли съпруга ми, милорд?

— Да, ще е свободен след миг. — Графът млъкна и се усмихна. — Веднага щом ми изпеете една песен. Братовчед ви ми каза, че имате

най-прекрасния глас и бих се радвал да го чуя.

Джилиан изгледа ядосано Пейтън, но братовчед ѝ само сви рамене. Беше очевидно, че никой от тези, които бяха дошли с нея в Динок, не смяташе да я спаси. С раздразнена въздишка тя се изправи, сложи ръце на кръста си и започна да пее.

Беше тъжна история за млад лорд, който живеел добре, биел се добре и се оженил добре. Земите и хората му просперирали. Тогава един пролетен ден видял селско момиче, което пеело на овцете, и решил, че трябва да я притежава. Той я отвел в замъка си и я заключил в кулата, където да може да я посещава, когато пожелае. Тя пеела за него винаги когато ѝ заповядал, а той ѝ осигурил целия лукс, който би могла да иска една жена, но отказвал да я освободи. Изминали дни, седмици, месеци и години. През прозореца на луксозния си затвор тя гледала мъжа, когото обича, да се жени за друга жена. Гледала погребението на родителите си. Гледала как живота минава покрай нея, докато стояла на прозореца в кулата. Тогава един ден лордът се качил в кулата и открил, че стаята е празна, а капациите на прозореца са широко отворени. Всичко, което било останало от момичето, били цветята, които обичала да слага в косите си, носещи се по повърхността на реката под прозореца ѝ.

Оглеждайки се, докато пееше последните редове от песента, Джилиан можеше да види как Пейтън също пее с нея. Той я погледна развеселен. Джилиан си сипа вино и погледна графа. Той изтриваше сълзите от ъгълчетата на очите си.

— О, милейди, никога не бях чувал толкова хубава песен — каза той, въздъхна и се усмихна. — Никога не съм си мислил, че мога да се насладя на такъв словесен шамар. Или може би бе само лека плесница?

Джилиан се изчерви виновно и се опита да изглежда невинна.

— Това беше просто една песен, милорд.

— Разбира се. Питър — каза той на широко ухиления мъж, — отиди и доведи грамадния ѝ съпруг! — Веднага щом Питър отиде да изпълни заповедта, графът се обърна отново към Джилиан: — Ще обеся Мег. Може би това ще бъде най-милостиво, имайки предвид лудостта ѝ. И така ще сме сигурни, че всички ще са в безопасност. Другите две ще бъдат изпратени в едно от далечните ми имения и ще работят там като прислужници. Няма да им е позволено да напуснат

крепостта, но ще могат да изберат как да живеят... или честно да изработват прехраната си, или по гръб. Не ме е грижа.

И Джилиан не се интересува, затова кимна. Не искаше да бъдат обесени, но все пак те бяха помогнали на Мег да опита да обеси Конър и имаше нужда да бъдат наказани по някакъв начин. Може и да не получеха това там, където отиваха, но за нея бе достатъчно, че няма да ги види никога повече.

Пейтън пристъпи зад нея и я прегърна. Задържайки ръка около раменете ѝ, той ѝ каза:

— Справи се много добре, момиче. Много добре.

— Смяташ ли да ме погалиш по главата? — попита тя и чу смеха на графа.

— Може би по гърба. Ах, вярвам, че този, който влезе в залата, е съпругът ти — промърмори той. — Доста бърза. Без съмнение е нетърпелив да напусне онази малка стая.

Джилиан направи крачка настрана от Пейтън, но той я последва и застана близо до нея.

— Няма ли да ме представиш?

— Разбира се. Просто си помислих, че ще е добре да стоя до теб, а не в прегръдките ти. — Тя надникна иззад Пейтън и видя Конър, обграден от роднините и приятелите си. Той дори им се усмихваше. Тогава Нанти посочи към нея. Конър само я погледна и на мига тръгна към нея, а от веселието му нямаше и следа. Джилиан имаше неприятното чувство, че Нанти или не е успял да се изкаже достатъчно бързо, или просто е пропуснал да спомене пред Конър, че Пейтън ѝ е братовчед. Конър със сигурност не изглеждаше като мъж, готов да се запознае с член от семейството ѝ.

— Той идва — каза тя, — по-добре да се отдръпна малко от теб.

— Не ставай глупава. Ние сме братовчеди. Какво против може да има? — попита Пейтън и се обърна с лице към Конър.

Последните думи на Пейтън бяха изречени с лек изненадан вик. Конър го сграбчи за предната част на туниката и го вдигна във въздуха. За изненада на Джилиан, Пейтън започна да се смее. Тя не бе особено сигурна какво забавно намира братовчед ѝ в това да бъде вдигнат на педя от земята от грамаден мъж с убийствен поглед, но реши да не се тревожи сега за странната му проява на хумор. Джилиан бързо сграбчи

юмрука, който мъжът ѝ се канеше да забие в красивото лице на братовчед ѝ.

— Какво правиш? — попита го тя.

— Какво мислиш, че правя? — попита Конър и изпита странно желание да се разсмее, докато гледаше как жена му бе обвила и двете си ръце около юмрука му и го бе притиснала към гърдите си. — Имам намерение да съборя този похотлив хубавец на пода. — Той отдръпна ръката си и почти се засмя, когато я повлече със себе си, след като тя отказа да го пусне. — Освободи ме, съпруго.

— Не можеш да го събориш на пода. Той ми е братовчед. И е гост на лорд Дънстън.

Конър погледна към ухиления граф, който му кимна.

— Смятам, че имаш прекалено много братовчеди — намуси се той към Джилиан и буквално пусна Пейтън настрана.

Джилиан гледаше как Фиона помага на все още смеещия се Пейтън да се изправи на крака. Беше ѝ много любопитно да разбере какво е толкова смешно, но някакъв силен инстинкт ѝ каза да не пита, тъй като отговорът му вероятно ще я засрами, и то пред доста хора. Това усещане обаче изчезна, когато си спомни разказите на братовчедките ѝ, как Пейтън си пъхал прекалено красивия нос в отношенията със съпрузите им. И макар да не бе сторил нищо лошо, Джилиан не искаше той да се вре между нея и съпруга ѝ. Тя пусна юмрука му и бе изненадана, когато той задържа ръката ѝ близо до бедрото си.

— Конър, това е братовчед ми, сър Пейтън Мъри от Дънкойл — каза тя, когато Пейтън се изправи пред тях. — Пейтън, това е съпругът ми, сър Конър Макенрой, леърд на Дайхладах. — Както се случи, когато се запозна с баща ѝ, двамата мъже се гледаха сурово, но без и следа от обида.

— Защо си тук? — попита той Пейтън, неочаквано сещайки се за историите, които Нийл бе разказвал за прекалено красивия млад мъж.

— Когато графът изпрати вест на краля, че сър Нийл Макенрой е мъртъв, питайки дали ще бъде оставено на него да осъди виновника, той поискал някой Мъри да донесе решението на краля. Все пак си женен за една Мъри. Засега.

Виждайки как Конър присви очи, Джилиан побърза да каже.

— Е, сега може да погостуваме тук.

— Не, сега можем да се върнем в Дайхладах. — Конър погледна към графа. — Свободен ли съм?

— Да — отвърна той, — жена ти доведе истинския убиец. Обвинителката ти... Тази жена, Мег. Ще бъде обесена. Двете й приятелки ще бъдат изпратени далече и повече няма да ви безпокоят.

Джилиан видя как графът повдигна едната си вежда, когато Конър изгрухтя в отговор и тя въздъхна. Реши, че ще й се наложи да направи нещо за навика на Макенрой да грухтят така. Тогава вниманието й бе привлечено от нещо, което каза лорда.

— И, разбира се, като негов наследник, всичко, което принадлежи на сър Нийл, вече е твое — каза графът на Конър. — Имението е малко, но подозирам, че тъй като имаш четирима братя и сестра, ще ти бъде от полза. Не мога да си спомня името...

— Клакхтром — казаха Конър и Дърмот в един глас.

— Клакхтром? Тежък камък? — Джилиан извъртя очи. — А аз си мислех, че Ал-давок има нужда от смяна на името.

— Какво не ти харесва в името Ал-давок? — попита Конър. — Точно описва какво представлява... парче земя.

— Тъпо е. Ужасно тъпо. Бях опитала да измисля някое по-красиво име, нещо, което предизвиква в ума и сърцето ми по-приятни мисли. Може би нещо, което да възхвалява растенията и цветята. — Тя едва не се разсмя на отвратените изражения на мъжете. — Защо някой ще нарече дома си тежък камък? Дори стара мярка за земя има повече смисъл.

— Така се маркира най-доброто място, на което да се построи кула — сви рамене Конър. — Ако измислиш по-добро име, мъжко име, ще го обмисля. Или по-добре Дърмот да го направи. Той ще получи Клакхтром и ще бъде негов леърд. Антъни може да стопанисва Ал-давок от наше име. — Конър се обърна към графа. — Дърмот ще ви изпрати пълен отчет за притежанията на чичо ни, милорд. Не мисля, че сър Нийл е постигнал много през всичките тези години.

Или не по честен начин, помисли си Джилиан. Начинът, по който се гледаха графа и Конър, й подсказа, че и те мислят същото. Тя не знаеше какво е получил току-що Дърмот, никой не знаеше, но бе сигурна, че каквото и да е, той ще направи всичко по най-добрия начин.

— Значи ще направиш Дърмот леърд на Клакхтром? — попита графът и когато Конър кимна, добави: — Колко големи са другите две момчета?

— Антъни е на двадесет и две — отвърна Конър, — а Ангъс е на двадесет. Винаги оставяме някой у дома. Този път в крепостта е останал Дрю, Андрю, той е на осемнадесет.

— Добре, Дърмот, Антъни и Ангъс — каза графът, викайки тримата мъже да се приближат, — посветени ли сте в рицарство?

— Не, милорд — отвърна Дърмот. — Конър реши, че тази чест трябва да ни бъде дадена от някой друг леърд, и че титлата ще има повече тежест, ако не ни е дадена от собствения ни брат. Сър Робърт обяви Кноби за рицар, след като му помогна да прогони едни крадци от земите си, но тогава ние все още бяхме прекалено млади.

— Е, вече не сте прекалено млади.

— Но, милорд, ние не сме се били, за да заслужим титлата.

— Не? Заедно с брат ви вие сте се борили да оцелеете, да просперирате и да поддържате мира между трите клана дванадесет дълги години. Това е повече от достатъчно. След две-три години изпратете Андрю при мен — каза той на Конър и сви рамене — или по-рано, ако реши да се обучава далеч от Дайхладах. Ще се погрижа да получи шпорите си.

Джилиан застана до Фиона, докато тримата млади мъже биваха посветени в рицарство. Тя се усмихна, когато Пейтън извъртя очи, нежно попивайки сълзите от лицата им с ленена кърпичка. След това обви ръка около раменете ѝ и я целуна по бузата.

— Ще се видим скоро — каза ѝ той, когато церемонията свърши.

След като поздрави братята си, Конър се обърна към тях и се намръщи.

— Колко скоро? — попита тя, гледайки как Конър се насочва в тяхна посока и надявайки се, че няма пак да иска да събори Пейтън на пода.

— Другиден. Две нощи. Тогава ще трябва да решиш какво да правиш с него, скъпа.

— Ако тръгнем сега, ще се върнем у дома навреме, за да ми помогнеш с банята — каза Конър, като избута Пейтън от Джилиан и я поведе навън от залата на графа.

Макар все още шокирана от новината на Пейтън, Джилиан успя да каже няколко думи на сбогуване с развеселения граф. Две нощи, бе ѝ казал Пейтън. Две прекалено кратки нощи, за да успее да измъкне нещо повече от страст от съпруга си, преди да направи избора си. Тази вечер, реши тя, просто щеше да се наслаждава на факта, че Конър е свободен и в безопасност. След всичко, което се бе случило след раняването ѝ, тя просто нямаше сили да мисли за нищо и да взима съдбовни решения.

А и щеше да ѝ е доста трудно, реши тя, след като ръката на съпруга ѝ се плъзгаше под полата ѝ. Тя изписка и го хвана, опитвайки се да го спре. Джилиан се огледа наоколо, виждайки, че яздят сами, няколко метра зад останалите. Освен това, Конър ги бе увил с наметалото си така, че да скрие действията си от чужди погледи. Очевидно бе, че е опасно да се разсейва покрай този мъж, помисли си тя, потръпвайки, когато ръката му се обви около едната ѝ гърда и я погали.

— Конър — най-после възрази тя, — другите ще ни видят.

— Не могат да ни видят — каза ѝ той. — Това ми липсваше.

— Ще издавам звуци.

— Аз ще ги заглушавам с целувки.

— Ще се досетят какво правим.

— Ако погледнат към нас, ще си помислят, че само ухажвам жена си.

— Това ухажване ли е?

— Да — той захапа леко ухото ѝ. — Сега мълчи, съпруго — нареди ѝ той, вкарвайки единия си пръст дълбоко в нея и карайки я да простене, — и язди!

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Светлината в спалнята подразни Джилиан, докато се изтягаше. Тя възкликна и седна в леглото. Това беше слънчева светлина и то доста силна, което значеше, че е късна сутрин. Конър очевидно бе решил, че тя има нужда от почивка и явно бе наредил да не я будят. Беше много внимателно от негова страна, и дори можеше да се приеме като знак на омекване към нея. Освен това бе последното нещо, което искаше той да направи. Имаше прекалено много за планиране, за да спи цял ден.

Ставайки от леглото, двете ѝ котки, които спяха на кълбо върху завивката ѝ, се разбудиха и също се протегнаха. Тъй като обикновено не припарваха до леглото, когато Конър беше в него, любимците ѝ явно се бяха насладили на късната дрямка. Тя погали всяка от тях, шепнейки им нежно няколко минути. Конър бе много добър с тях, което я изненадваше. Той не бе забранил котките да спят на леглото им, но огромният му размер ги безпокоеше, и те бързо бяха решили, че когато той е в стаята, предпочитат да спят на леглото от овча кожа, което Конър им бе направил в един от ъглите на стаята. Освен това бе забелязала, че понякога ги гали и от време на време им подхвърля по нещо за ядене. Джилиан се питаше дали това не е знак, че Конър не е чак толкова суров, колкото изглеждаше.

Изругавайки тихо, тя се зае със сутрешните си занимания — миене и обличане. Беше толкова жалко от нейна страна да се опитва да открие емоциите на Конър в начина, по който той се отнася към котките ѝ. Все едно да се опитва да задържи семенцата на магарешкия бодил да не се разхвърчат при силен вятър. Джилиан знаеше, че е дошло времето да спре да гадае и да заяви високо и ясно чувствата си, надявайки се и той да сподели какво чувства към нея.

„Запитай се колко е важна гордостта ти и дали не е по-добре да я жертваш. Реши какво си склонна да рискуваш, като се откажеш от Конър.“

Джилиан изруга отново, когато си спомни съветите на майка си. Тя бе права и дъщеря ѝ го знаеше. Просто ѝ се искаше да не беше така. За нещастие, Елспет и Ейвъри бяха доказателство, че майка ѝ дава добри съвети. И двете бяха преглътнали гордостта си, за да спечелят съпрузите си, и тя се съмняваше, че братовчедките ѝ дори за миг са съжалили за това. Джилиан подозираше, че и двете са чувствали така, както се чувстваше тя в момента. Дори тя самата бе станала свидетел на повечето от признанията на Ейвъри. Ситуацията, в която се намираше беше различна, пречките различни, но все пак всичко се свеждаше до един и същ въпрос. Мъжът заслужаваше ли тя да жертва гордостта си за една нощ? Отговорът беше да.

След като завърза косата си, Джилиан отвори вратата и последва котките си надолу по стълбите към голямата зала. Мисълта да отвори сърцето си беше плашеща, да разголи чувствата си пред мъж, който почти не ѝ бе показал, че може да изпитва нещо към нея. Той имаше силно чувство на притежание, но повечето мъже бяха така. Той изпитваше същото и към коня си. Конър вече не беше горещ през нощта и леден към нея през деня, но не беше и любвеобилен. Той наистина вече ѝ споделяше повече, но само когато бяха сами в спалнята им, и почти не споделяше тревоги, притеснения или радости. Страстта им бе силна и изпепеляваща, но тя не бе сигурна дали той я чувства толкова дълбоко, колкото я чувстваше тя. Страстта ѝ бе тясно свързана с любовта, която изпитваше към него. А тази на Конър можеше да бъде просто мъжка похот. И точно тук щеше да рискува, помисли си тя. Щеше да му даде всичко, макар да не знаеше какво изпитва той в сърцето си и се молеше да има какво да ѝ върне в замяна на нейния дар. Но ако нямаше какво да получи от него, щеше да я боли повече, отколкото би могла да предположи. И точно това я плашеше толкова много.

— Ах, Джоан, добре че си тук — каза Джилиан, когато от кухнята излезе жената, понесла поднос с хляб, сирене, ябълки и овесена каша. — Трябва да говоря с теб. — Джилиан седна на масата и напълни чашата си с ябълков сайдер. — Братовчед ми Пейтън ми каза, че семейството ми ще пристигне утре сутрин.

Джоан тръшна прекалено бързо подноса на масата и се стовари на стола до Джилиан.

— Напускаш ли ни?

— Тук никакви тайни ли няма?

— Много малко. Всички чухме какво каза сър Джеймс на леърда ни. Можеш да сложиш край на брака, тъй като е бил по принуда.

— Да — отвърна Джилиан и неохотно се зае с храната си. — Щом баща ми идва, почти със сигурност ще ми донесе правото да сложа край на брака си с Конър. И ще го направя, освен ако Конър не научи, че утре сутринта трябва да взема решение.

— Няма да му кажа. — Джоан направи гримаса. — Чувствам се малко нелоялна, но само малко. Искаш ли да го напуснеш?

— О, не. Обичам този грамаден звяр, но...

Джоан кимна.

— Да, но...

— Толкова ли е погрешно да искам повече от него? Повече от бегъл знак на привързаност? Мислиш ли, че наистина искам прекалено много?

— Не, милейди. Ако нямаште избор, щях да ви кажа да дадете най-доброто от себе си и да се опитате да откриете толкова щастие, колкото успеете. Може би в децата, които ще имате, или в това, че имате красив дом, дори в лечителските си способности. Но вие имате избор. Освен това не сте избрали сама да се омъжите за леърда, дори той не е избран от роднините ви. Вие му донесохте хубава земя и огромен брой нови съюзници. Истината е, че вие показахте на мъжа, че не боли да се наслаждава на живота. Той трябва да ви даде нещо повече от удоволствие в леглото и вяност. Макар че нито едно от тези неща не е малко.

— Не са малко и аз ги ценя истински — каза Джилиан, — но ако няма нищо друго, тези два дара няма да издържат дълго, нали?

— Истина е. Но аз мисля, че има повече. Бих се заклела. И все пак... — въздъхна тя.

— Да... все пак. И аз мисля, че има, но дори и да е така, дали ще го сподели, или ще го остави заровено дълбоко в себе си? Този брак има много добри страни, повече от други бракове. Но аз искам още, Джоан. Имам нужда да знам, че наистина знача нещо за него, че притежавам частица от сърцето му. Искаш ли истината? Искам да го притежавам цялото, но сега ще приема и малка частица, това ще ми даде солидна надежда за бъдещето.

— Не мисля, че ще се получи, ако просто го попитате.

— Не, имам план. — Тя се засмя, виждайки разтревожения поглед на Джоан. — Смятам да последвам съвета на майка си. Според нея може би ще е най-добре да пожертвам гордостта си и да му покажа какво точно ще изгуби, ако го напусна.

— Мъдра жена. И точно как смятате да направите това? — Джоан неочаквано се ухили. — Мисля, че е виждал всичко от вас, милейди.

Джилиан се изкиска.

— Така си е. Но, не, аз смятам да му покажа какво изпитвам в сърцето си. Не го пазих толкова зорко, колкото той своето, но все пак бях предпазлива, защитавайки го. Гордост. Никой не иска да предложи нещо, само за да бъде отхвърлен. Под нея се крие болка и трябва много смелост, за да рискуваш. Ще го направя, надявайки се, че като излея душата си, може би той ще намери малко нежност, която да ми даде, и на която да уповам надеждите си. Ако не го направи, е, унижението ще трае дотолкова, че да си тръгна от всичко това утре сутринта.

— И щом не ви даде дори искра надежда, той заслужава да го напуснете. Ами ако се осъзнае по-късно?

— Не бих се измъчвала с тази надежда, но не бих го отхвърлила. Ако дойде и ми предложи поне малко от това, за което копнея, ще се върна с него. Обичам го прекалено много, за да не го сторя.

— И как мога да ви помогна? — попита Джоан.

— Ами, боя се, че вече цяла Шотландия знае, че с Конър си пасваме поне на едно място. Страстта, затова, тогава ще ми е по-лесно да говоря с него. Може би ако му кажа всичко, когато и двамата сме обзети от страст, за него ще е по-лесно да ми отвърне със същото. Освен това искам всичко да е различно... прелъстително, романтично.

Джоан кимна.

— Защото ако обстановката е такава, вие може да се почувствате по същия начин и да съберете куража да кажете това, което трябва.

— Именно! — Джилиан се усмихна. — Може би няколко билки за банята. Разбира се, с мъжки аромат. Ако подуши аромат на рози или лавандула, сигурно ще избяга оттук, чак до Единбург. — Засмя се заедно с Джоан. — Свещи.

— От хубавите, може леко ароматизирани. Вие имате няколко такива.

— И най-любимата ми храна, особено любимите му сладкиши. Но без ягоди. С моя късмет мога да изям някоя по погрешка и да се покрия от главата до петите с червени точки.

— Не е много прелъстително.

— Никак даже. Може да добавим към завивките и няколко помеки. Братовчед ми Пейтън веднъж ми каза, че мъжете обичат меки материи, а жените се наслаждават да ги усещат по кожата си. А ако някой разбира от тези неща, то това е братовчед ми Пейтън.

— И той ви казва такива неща?

— Обикновено след като е изпил няколко халби с вино. Никога не е бил много описателен обаче. О, и трябва да облека нещо съблазнително. Веднага се сетих какво да е.

— Имате такива дрехи?

Джилиан кимна.

— Да. Братовчедка ми Ейвъри понякога ми подарява прелъстителни дрехи. Тя ми е наредила да ги обличам, когато глупостта ме надвие и започна да мисля, че не съм красива. Според нея такива дрехи те карат да се чувстваш красива и съблазнителна. Освен това, по думите ѝ, понякога тези дрехи могат да възбудят един мъж повече, отколкото ако застанеш гола пред него, тъй като това им давало само бегъл поглед към това, което биха искали да притежават.

— Братовчедка ви е говорила много странни неща, имайки предвид, че тогава сте била още девица — леко се изчерви Джоан. — Може би, ако останете, ще можем да си поговорим. Ако съм малко поумна и изобретателна, моя Малкълм няма да погледне отново друга жена.

— О, Джоан, с радост ще ти кажа всичко, което пожелаеш. Но не мисля, че Малкълм наистина е търсил Мег, и не е започнал връзка с нея, само защото не си му била достатъчна, а защото тя е била прекалено добра в занаята си. От малкото, което подочух, и част от него дойде от самата Мег, тази жена не е правила нищо повече от това да ги целува, да ги гали и да спи с тях. Освен това смятам, че и Малкълм, подобно на Конър, е вярвал на глупостите, с които Нийл им е пълнил главите години наред... като това, че да имаш съпруга и любовница е напълно приемливо, и че всеки мъж го прави, а жените им знаят за това, и че дори го искат.

Джоан най-после се усмихна.

— Когато Малкълм ми се извиняваше, наистина спомена това. Той наистина е мислел, че не ме е грижа, и че съм знаела, че това е нещо, което правят всички мъже. Боя се, че му запалих ушите, щом чух тези глупости.

— Добре си направила. Мисля, че свещен дълг на жената е да казва на мъжа кога ръси пълни глупости. — Тя въздъхна и се засмя заедно с Джоан. — Сега да се върнем на плана ми за нощта на признанията.

— О, милейди, така се надявам да проработи.

— Не повече от мен, Джоан. Не повече от мен.

* * *

Конър влезе в спалнята и се закова на място от изненада. Бавно затвори вратата след себе си. Ваната му го чакаше, но само това бе същото като предишните вечери. Във въздуха се носеше много приятно ухание на някаква билка. В камината не гореше огън, защото нощта бе топла, но из цялата стая имаше запалени свещи, обливащи всичко в нежна светлина. Не бе сигурен откъде бе дошло всичко, но на пода имаше меки агнешки кожи, такива имаше и на столовете, а на леглото имаше постлани ивици мек червен плат. Масата до камината бе затрупана с храна и напитки. Джилиан стоеше до ваната, облечена в нощница и роба, направени от най-нежната материя, която някога бе виждал, и изглежда бе закрепена за прекрасното ѝ малко тяло единствено с помощта на тънка панделка.

— За какво е всичко това? — попита той и бавно влезе напред, започвайки да се съблича.

— Малко празненство. Свободен си и опасността отмина — отвърна тя и започна да му помага да се съблече.

Само докато я гледаше как се движи, а дългото одеяние и косата ѝ я обгръщаха нежно и съблазнително, Конър изпита желание да я събори на агнешките кожи и да се зарови дълбоко в нея.

— Вече си се изкъпала.

— Да — Джилиан бавно сгъна дрехите му и ги остави настрана, докато той влизаше във ваната, — тази вечер е за теб.

— За мен? — Когато започна да го къпе, той изпита непреодолимото желание и тя да е във ваната с него. — Аз искам и ти да си в тази вана.

— Не. Бавно. Тази вечер ще опитаме да сме търпеливи. Имаме цялата нощ на разположение.

Това звучеше много интересно, помисли си Конър. Едни от най-силните му черти бяха търпението и контролът, или поне бяха, докато не откри какво е чувството да прави любов с Джилиан. Освен това му хареса идеята да отпразнуват свободата му и изчистването на името му. Искаше му се да празнува миналата нощ, но след една доста задоволителна езда бе осъзнал, че Джилиан е изтощена. След всичко, което бе направила, за да го освободи от кашата, в която бе забъркан, той напълно бе забравил, че я бяха ранили едва преди седмица. Вече бе ясно, че се е възстановила добре, помисли си той, и излезе от ваната, за да може тя да го подсуши.

Очите му се разшириха бавно, когато след допира на кърпата, с която подсушаваше гърба му, той почувства и топлото докосване на устните ѝ. Затвори очи и се опита да събере всяка капка от контрола си, докато тя подсушаваше гърба му и го разгорещаваше с целувките си. Когато тя го целуна и после игриво захапа едното кълбо на задника му, той потръпна.

Тя застана пред него и внимателно подсуши и целуна всяка от ръцете му.

— Точно колко бавно възнамеряваш да действаме? — попита той дрезгаво, когато тя целуна основата на шията му.

— Много бавно — заяви тя и целуна ключицата му. — Ще откажеш ли на жена си удоволствието да се наслади на красивото ти силно тяло? Толкова гладка кожа и толкова прекрасна топлина, към която едно момиче може да се притисне с радост.

Конър потръпна, когато тя близна зърната му. След това продължи надолу по корема му, подсушвайки го, милвайки го с устните си и мърморейки тихи похвали. Той знаеше, че е голям и силен, и че жените харесват достатъчно външността му, но никой преди не му бе казвал толкова красиви думи. Джилиан му казваше това, което той често си бе мислил, че вижда в погледа ѝ, и усети, че в него се заражда едно много опияняващо чувство. Тя смяташе, че е красив, че притежава перфектните за един мъж пропорции, и на него

много му допаднаше, че мисли така. Това, разбира се, бяха глупости и той не им вярваше, но Джилиан вярваше и този факт го караше да се чувства много добре.

— Пропусна едно място — заяви той, когато от стомаха му тя премина към краката му, игнорирайки частта от него, която копнееше най-силно за докосването ѝ.

— Сякаш бих могла да пропусна това — промърмори тя, докато подсушаваше краката му и леко захапваше вътрешната страна на бедрата му. — Просто оставям най-хубавото за последно.

Тя започна да подсушава слабините му с много повече грижа и внимание, отколкото имаше нужда.

— Толкова прекрасно голям. Такъв, какъвто всяко момиче би желало — каза тя и замени кърпата с ръката си, милвайки го нежно. — И тук мисля, че си много красив. Коприна и стомана. Когато го видя така, твърд и арогантен, единственото, за което мога да мисля, е колкото е прекрасно да го усещам дълбоко в мен, карайки ме да треперя от удоволствие.

Конър простена тихо, впитайки пръсти в косата ѝ, докато тя го вкушваше.

— Момиче, заради теб съм толкова пълен, че чак ме боли и не съм сигурен колко дълго ще мога да се наслаждавам на това.

— Наслаждавай се, колкото пожелаеш, любов моя. Мога да изчакам. Наслади се напълно, ако това е желанието ти.

Той искаше да я попита какво точно има предвид, дали наистина му предлага онова удоволствие, за което само бе чувал, и за което не бе посмял да поиска или да открадне. Но успя само да простене високо, когато тя го пое в устата си. Горещината на устата ѝ, милувките на езика ѝ и нежното докосване на ръцете ѝ направи опита му да изрази чувствата си да звучи като пиянски брътвеж. Доколкото успя, я гледаше как прави любов с него, макар да знаеше, че гледката ще подложи на още по-голямо изпитание контрола му. Човек би помислил, че тя е в позицията на подчинен, но истината бе, че тя бе човекът, който държеше юздите на контрола в ръцете си. След това той изгуби способността си да мисли, потапяйки се дълбоко в удоволствието, което му даряваше тя, молейки се да намери начин да удържи страстта си още малко.

Няколко секунди след заслепяващото и изпепеляващо освобождение Конър осъзна, че го е направил. Джилиан го бе държала на ръба на освобождението толкова дълго, че сега той не бе напълно сигурен кога се бе случило. Предпазливо отвори очи, окуражен, че усеща как Джилиан целува корема му и гали с ръце задната част на бедрата му. Когато я изправи на крака, тя изгледаше малко замаяна и зачервена от желанието. Нямаше дори лек намек за отвращение. Вътрешно подскочи щастливо от радост и облекчение, докато я отведе до един от столовете близо до масата с храната. Той седна на единия стол, покрит с агнешка кожа, и я настави в скута си.

Конър започна да храни Джилиан и ѝ позволи тя също да го храни, докато наблюдаваше как дишането ѝ става по-спокойно, а зачервяването от страстта изчезва от бузите ѝ. Той бе мъж с много голям късмет. Никога не е имал толкова възбуждаща и страстна любовница и никога не бе очаквал да открие такава в някоя мъничка и нежна дама като Джилиан. От време на време скромността и срамежливостта надигаха глави в нея, опитвайки се да намалят страстта ѝ, но Джилиан не им позволяваше да я надвият. На него обаче му се бе наложило да ѝ даде повече вино, за да е сигурен, че тези две нейни емоции са дълбоко удавени. Конър възнамеряваше да ѝ се отплати напълно за начина, по който бе правила любов с него, и докато обмисляше този план, реши, че ако жена му пие малко повече вино, ще направи нещата много по-лесни за него.

И все пак нещо сякаш го гризеше. Някаква малка нотка на недоволство. Но това нямаше никакъв смисъл. За какво можеше да бъде недоволен? Имаше съпруга, която му донесе хубава, плодородна земя, съпруга, с която споделяше страстта си, и която се грижеше да възстанови блясъка на Дайхладах, която му казваше, че е красив и която го наричаше своя любов.

Той едва не се задави, тъй като току-що бе отпил от виното. Любов моя. Тя го бе нарекла „любов моя“. Неочаквано Конър осъзна, че отчаяно искаше това да е истина. Той искаше повече от страстта ѝ, повече от това да харесва тялото му, повече от това да е покорна съпруга. Той искаше да я е грижа за него, да го обича. Ето къде се коренеше недоволството му. Той не знаеше какво чувства тя към него, можеше единствено да гадае по начина, по който го гледаше и докосваше. Докато обмисляше начин да я накара да остане с него, той

бе решил, че това ще е страстта, която споделят. Освен това бе обмислял да я дари с дете, но сега знаеше, че единственият начин, по който щеше да я задържи в Дайхладах, бе с любов. Джилиан трябваше да го обича, иначе той никога нямаше да може да бъде сигурен дали няма да реши да го напусне. Конър реши, че преди да напуснат тази стая, ще разбере какво чувства тя към него.

— Това е много хубава вечеря, съпруго — каза той и я изправи на крака.

Джилиан се залюля за миг, но бързо успя да възвърне равновесие и се намръщи, когато Конър започна да разчиства масата.

— Не е нужно да го правиш.

— Напротив! — Когато масата бе разчистена, Конър седна отново и я погледна. — Тази вечер е за мен, нали? Да празнуваме?

— Да.

— Тогава свали тази хубава дреха от тялото си.

— Предполагаше се, че тя ще те възбуди.

— О, но тя го направи. Точно затова искам да я свалиш.

Конър я гледаше как внимателно съблича робата, а след това и нощницата си, оставяйки ги да се свлекат на купчинка в краката ѝ. Дългата ѝ коса, леко червенееща на светлината на свещите, покриваше само част от тялото ѝ, когато тя събра дрехите и ги сложи на един от столовете, преди да се изправи пред него. Той игнорира изчервяването ѝ, докато стоеше и я гледаше за един дълъг миг, преди да се изправи и да отиде към нея, за да я завърти с гръб към себе си. Тя бе толкова стройна и дребна, но в неговите очи малката ѝ фигура бе невероятно красива. Тръпка премина през тялото ѝ, когато той започна да целува гърба ѝ, надолу по гръбнака, и захапа леко извивката на бедрото ѝ, преди да я обърне отново с лице към себе си. Избута косата ѝ назад зад раменете ѝ и обгърна с длани гърдите ѝ. Конър гледаше с одобрение как малките ѝ зърна се втвърдяват от докосването му и дишането ѝ се учестява. Бавно плъзна пръсти по плоския ѝ корем и ги зарови между бедрата ѝ. Наблюдаваше как ръката му се търка в нежната ѝ плът, докато я накара да стисне силно бедра. Щом погледна лицето ѝ, видя, че е силно засрамена.

— Ах, съпруго, ти ми каза, че смяташ, че съм красив. За мен — погали я отново — това е красиво. — Той се изправи, взе меката кожа от стола и застла с нея масата, след това повдигна Джилиан и я сложи

върху кожата. — Имам намерението да се отдам на тази красота — каза той и издърпвайки стола към масата, седна на него.

— Конър — възкликна тя, но не можеше да направи нищо, тъй като широките му рамене между бедрата ѝ ѝ пречеха да стисне краката си един до друг.

— Не, съпруго — избута ръката ѝ, която искаше да скрие най-интимното ѝ кътче от него, — аз не ти отказах да ми доставиш удоволствие.

— Не, но ти си мъж. Не притежаваш нито капка скромност.

— Ще те науча и ти да се отървеш от нея, когато сме в спалнята ни.

Конър се наведе над нея, наслаждавайки се на малките ѝ стегнати гърди, докато тялото ѝ омекна под неговото. Галейки бедрата ѝ, повдигна краката ѝ на раменете си. Докато целувките му стигнаха ниско на корема ѝ, тя вече се извиваше върху масата и издаваше леките страстни звуци, които той толкова обичаше да чува. Цялото ѝ тяло обаче се стегна, когато той най-последно достигна целта си и целуна червеникавокафявите къдрици между бедрата ѝ.

— Красива Джили, кажи ми истината. И ти харесваш това толкова много, колкото и аз. Смятам да ти поднеса същия подарък, който ти поднесе на мен. — Той я целуна отново. — Кажи ми, Джили. Кажи ми колко много ти харесва.

Джилиан простена силно от удоволствие и съпротива, когато горещината на интимната целувка се разпростря по цялото ѝ тяло, помитайки съпротивата ѝ и оставяйки след себе си само удоволствие.

— Да, Конър, да. Харесва ми и направо ме подлудява.

Тя вплете пръсти в косата му, галейки го, докато той правеше любов с нея. Част от нея бе шокирана от безсрамието ѝ, докато го гледаше какво ѝ прави, но друга, по-голяма част, бе осенена от знанието защо той е толкова доволен, когато я наблюдава, докато го задоволява. Когато освободението премина като мълния през тялото ѝ, тя се отпусна назад на масата, викайки името му, но той бе неумолим и отново запали желанието в тялото ѝ, преди то да се е успокоило от преживяния екстаз. Вторият път, щом достигна до върха, тя му каза, че го обича.

Когато дойде на себе си, Джилиан почувства, че Конър успокоява тялото ѝ, охлаждайки го с мокра кърпа. Когато това негово действие

предизвика силен интерес в тялото ѝ, тя изруга наум. Някакъв бегъл спомен се мерна през ума ѝ и тя започна да се чуди дали не е направила нещо, което да направи дупка в плана ѝ. Джилиан се изчерви и се усмихна, когато Конър се наведе над нея и я целуна по бузата. За момент си каза, че ще намери сили да покаже поне малко благоприличие.

— Значи съпругата ми ме обича — каза Конър, потърквайки нос в ухото ѝ.

Ето, това бе дупката, помисли си тя и потръпна от удоволствие, когато той проследи формата на ухото ѝ с език. Дори повече от дупка, реши тя. По-скоро бе яма, в която бе пропаднал целият ѝ добре обмислен план. Истина бе, че планираше да му каже какво изпитва. Но освен това планираше да го направи по романтичен начин, в момент, в който тя държи юздите на страстта им. Да го изкрещи, докато лежи просната на масата като пълнена риба, бе някак без достойнство. И по-лошото бе, че даде на Конър надмощие, така че той да не чувства никаква нужда да ѝ отвърне със същите думи.

— Жена ти го каза, нали? — Тя се изненада, че има достатъчно сили, останали в краката ѝ, когато той ги повдигна и обви около кръста си.

С подпрени на масата длани Конър я гледаше внимателно, докато проникваше в нея.

— Да, направи го.

— Може би си си го въобразил. — Алчното ѝ тяло се събуди за живот и тя погали с крака си задната част на бедрата му.

— Тъй като ти го изкрещя с цяло гърло, бих могъл да поискам потвърждение от хората в голямата зала. Може и момчетата в конюшните да са го чули.

— А аз наистина започвам да мисля, че грешиш — сухо заяви тя и простена, когато той излезе почти целият от нея, преди да сграбчи бедрата ѝ и да се тласне напред.

— А аз мисля, че ще те накарам да ми го кажеш отново. Просто за да съм сигурен.

* * *

Джилиан гледаше към тавана на спалнята им и казваше наум всяко проклятие, което знаеше. Той я накара да му го каже отново. В действителност по онова време бе вързал китките ѝ за колоните на леглото и облизваше сметана от тялото ѝ, затова подозираше, че може да го е казала половин дузина пъти. Единствената ѝ утеха бе, че бе успяла да контролира гласа си и не бе изкрещяла капитулацията си пред целия Дайхладах.

И какво признание бе получила от него? Никакво. Нито едно. Обмисляйки всичко, което се бе случило през тази страстна нощ, тя не успя да си спомни нито една дума за това какво изпитва той или за дълбочината на чувствата му. Тя познаваше страстта му, знаеше как да я разпали и дори няколко начина, по които да го накара да изгуби напълно контрола си, но за това, което бе в сърцето му, не знаеше нищо.

Ставайки от леглото им, тя се изми набързо. Нуждата да падне на земята и да плаче бе невероятно силна, но отказа да ѝ се подаде. Не бе успяла да измъкне никакви любовни думи от Конър по време на страстта им. Със сигурност не искаше да измъкне никакви жалки неясни изявления от него, само защото я съжалява и иска да я накара да спре да плаче.

След като си сипа чаша сладък сайдер, тя се насочи отново към леглото, но спря, зървайки двете ленти от мек лен, висящи на колоните на леглото. От тях погледът ѝ се насочи към съпруга ѝ, легнал по гръб, към гърнето със сладка гъста сметана, оставено на масичката до леглото и после обратно. Джилиан нямаше никаква надежда, че един последен рунд на умопомрачителна страст ще измъкне никакви думи на привързаност от Конър. Обаче по някое време през нощта бе изгубила контрола на играта, която бе планирала толкова внимателно. Може би бе време да възвърне този контрол. Поне по-късно, когато щеше да бъде измъчвана от спомените за тази последна нощ, щеше да си спомня, че поне накрая тя е държала юздите на контрола.

Конър се събуди, усещайки студена и мокра кърпа да се плъзга по тялото му. Той отвори очи навреме, за да види как Джилиан хвърля кърпата, с която бе измила тялото му. Когато се раздвижи, за да посегне към нея, очите му се разшириха. Един бърз поглед му каза, че ръцете му са завързани за колоните на леглото. Очевидно малката му съпруга знаеше как да връзва добри възли. Отново погледна към нея.

Тя остави чашата си настрани и взе сметаната, която с голямо удоволствие бе облизал от тялото ѝ. Той почувства как топлината на желанието потича през тялото му. Когато погледна в очите ѝ, помисли, че в тях вижда дълбока тъга и болка, но те изчезнаха толкова бързо, че не бе сигурен дали въобще ги е имало.

— Отмъщаваш ли, съпруго?

— Да. — Мисълта, че ще правят любов, избута назад тъгата ѝ и Джилиан приветства тази забрава.

— Може ли горкият затворник да помоли за нещо малко?

— Очакваш да проявя милост?

— Много малка. Когато не мога да понеса повече от това мъчение, момиче, поemi ме в себе си. Искам, когато дойде краят, да съм заровен дълбоко в теб.

— Ще обмисля молбата ти — каза тя и бързо прогони предателската дрезгавост в гласа си.

— А може би ще си достатъчно милостива, за да ми поднесеш своята сладост достатъчно близо до лицето ми, че да те вкусвам от време на време.

Когато се улови да мисли коя нейна сладост да му предложи първо, Джилиан изруга наум. Толкова с държането на юздите.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

— Конър, мисля, че имаш проблем.

Изтръгнат от прекрасния спомен, в който Джилиан му казва, че го обича, докато е дълбоко заровен в нея, на Конър му отне няколко секунди да осъзнае какво му казва Дърмот.

— Проблем?

— Да. Мъри се завърнаха.

Бавно затваряйки счетоводната книга, върху която така и не бе успял да се концентрира, Конър погледна брат си.

— Къде е Джилиан?

— Излезе навън, за да ги посрещне. — Дърмот бързо се отмести от пътя му, когато Конър скочи на крака и излезе забързано от малката слънчева стая, служеща им за кабинет. — Беше пред портите още преди да са успели да спрат конете си. Знаела е, че идват.

И сега Конър разбра пълното значение на миналата нощ. Джилиан или се е сбогувала с него, или е искала нещо, което той не е успял да ѝ даде. Бързо пропъди идеята, че всичко може да е било само за сбогуване, макар че и другата възможност не му допадаше. Една жена не говори на мъж така, както му говореше тя, не правеше любов, както бе правила тя, и не разголваше душата си, както бе направила тя, ако от самото начало е била решила да си отиде. Тя се е опитвала да го накара да ѝ даде причина да остане, нещо повече от страстта, която кипеше между тях, а всичко, което бе направил той, бе да взима.

Пред портите се закова на място, виждайки вече приготвения ѝ багаж. Котките ѝ го гледаха от кошницата си. Конър помисли, че го гледат с обвинение, дори с разочарование, но после си каза, че това са глупости. Това бяха собствената му вина и страх, които си играеха с мислите му. Погледна към мястото, където Джилиан говореше с баща си, с една дребна жена, която вероятно бе майка ѝ, с Джеймс и дразнещо красивия Пейтън. Игнорирайки тихите думи на Дърмот да бъде внимателен, Конър се насочи към Мъри, бегло осъзнавайки, че братята му и Кноби са на крачка след него.

* * *

— Е, дъще, мога да те отведа от тук — каза Ерик, когато Джилиан прегърна и целуна майка си.

— Може ли брака да бъде анулиран? — попита Джилиан, опитвайки да преглътне болката вътре в себе си.

— Да. — Той се усмихна леко към жена си, когато тя пхна ръка в неговата. — Как е раната ти?

— Лекува се добре.

— Джили, скъпа — каза Бетия, — отговори ми само на три въпроса.

Джалиан въздъхна и погледна към краката си, чудейки се защо дори си е помислила, че може да скрие чувствата си от майка си.

— Трябва ли?

— Да, трябва. Обичаш ли го?

— Да.

— Искаш ли да го напуснеш?

— Не.

— Носиш ли детето му?

Това бе въпрос, който Джилиан дори се боеше да си зададе. В мига, в който майка ѝ зададе въпроса, тя се почувства така, сякаш стомахът ѝ бе паднал в ботушите ѝ. Опита се да си спомни кога бе получила последното си кървене и единствения спомен бе малко преди да се омъжи. За момент тя опита да удави подозренията си с оправдания, че може да се е забавила заради пътуване и раняването, но оправданията бяха мизерни.

Тя продължи да гледа в земята, представяйки си се там долу, ритайки и крещейки като разярено дете. Не беше честно, помисли си тя. Да си омъжена за мъж, който обожаваш и който не те, или не може, да те обича по начина, по който го обичаш ти. Баща ѝ имаше начин да я освободи от тази жалка съдба, но сега тя не бе сигурна дали може да използва вратичката за бягство.

— О, Джили — промърмори Бетия, след което въздъхна и поклати глава.

— Не мога да съм сигурна — възрази Джилиан, но знаеше, че протестът ѝ е толкова слаб, колкото слаба се чувстваше и тя в момента.

— Сигурна си. Мога да го видя на лицето ти. Сега няма да е толкова лесно.

— И преди това не беше лесно — промърмори тя и скръсти ръце на гърдите си, борейки се с желанието да заплаче.

— Не можа ли да ти каже поне нещо, което да те накара да останеш? Наистина ли няма надежда да започне да го е грижа за теб, ако не сега, то по-късно?

— Определено не виждам никаква, а се опитах много силно, и то няколко пъти.

Бетия се усмихна леко.

— Сигурна съм, че е така.

— Каза ми, че е твърд мъж, който упражнява железен контрол — каза Ерик. — Може би не си гледала достатъчно силно. Не можеш да почувстваш мислите и чувствата му. Да не би да очакваш да се държи като мъж от семейството ни? — Той погали лицето ѝ. — Не си имала голям късмет с мъжете досега.

— Не съм имала никакъв късмет, татко — сухо заяви Джилиан.

— Всички те са глупаци. И все пак може би това разочарование влияе на преценката ти. — Той направи гримаса, прокарвайки пръсти през косата си. — Ах, любима Джили, знам от какво се боиш, знам защо се боиш да се изправяш пред това година след година, и все пак, абсолютно сигурна ли си, че точно пред това ще се изправяш? Ти обичаш този глупак. Това не е нещо, от което можеш да си тръгнеш просто така. Ако имаш дете...

— Това променя всичко — довърши тя вместо него. — Какво искаш да направя, татко? Не мога и няма да бъде редно да го напусна, ако нося детето му, и все пак, ако остана, докато се убедя... — Тя сви рамене. — Ако остана и не нося дете, скоро ще забременя.

— О, скъпа — промърмори Бетия. — Значи така стоят нещата? — попита тя, но погледът ѝ не бе насочен към Джилиан. — Определено е доста голям.

Джилиан въздъхна.

— Той идва насам, нали?

— Да. А кои са хората, които вървят след него?

— Братята му и Кноби — отвърна Джилиан, след като хвърли поглед през рамо, виждайки, че съпругът ѝ се е насочил към нея. — Дърмот, Нанти, Ангъс и Дрю. Не виждам Фиона. Освен това изглежда

всеки мъж, жена и дете в Дайхладах гледат насам. Изглежда е било глупаво да мисля, че случващото се може да остане скрито. И Конър определено не изглежда така, сякаш е доволен.

— Всеки мъж ще се подразни, когато жена му реши да го напусне — промърмори Ерик, поглеждайки намръщено към жена си и дъщеря си.

Конър спря на крачка от Джилиан и семейството ѝ. В очите ѝ отново се бе настанил онзи тъжен, наранен поглед и той знаеше кой е виновен за това. Това, което не знаеше, бе как да го прогони. Тя искаше от него нещо, което не бе сигурен, че може да ѝ даде. Чувствата, които искаше от него, бяха там и той не можеше повече да ги отрича, но не знаеше как би могъл да ги пусне на свобода, без да разголи душата си. Беше приемливо една жена да говори за това, но не и мъж, не и леърд. Да позволи на всички да узнаят колко много се нуждае от нея, щеше да го направи да изглежда мек и слаб. Тя трябваше да разбере, че не би могъл да го направи.

— Съпруго — каза той, — ела тук! — заповяда и протегна ръка към нея.

Джилиан направи крачка към него, преди да осъзнае какво прави. Тя отстъпи и го погледна.

— Защо?

— Защо? Ти си моя съпруга.

— Не за дълго.

— Дала си клетви.

— Под принуда.

— По дяволите, Джили!

Думите му бяха прекъснати от братята му и Кноби, които го обградиха и принудиха да направи няколко крачки назад. Той видя раздражението в погледите им. Конър знаеше, че е на крачка да избухне, но да бъде ядосан бе много по-добре, отколкото да изпитва този страх, който го поглъщаше жив. Крясъците определено бяха по-добрия вариант, отколкото да падне на колене и да я моли да остане.

— Не си се вслушал в това, което ти казваха всички, нали? — ядосано попита Дърмот.

— Тъй като никой от вас не е женен — озъби се Конър, — прости ми, че не смятам за добра идея да следвам съветите ви.

— Леърд — намеси се Кноби, — няма да я спрете да си тръгне, ако стоите и ѝ крещите.

Конър си пое дълбоко дъх, за да се успокои, но опитът се оказа много жалък. Беше изпълнен с желанието да грабне Джилиан и да я заключи в спалнята им. Тогава щеше да има време да измисли как да бъде силния леърд, от който се нуждаеше Дайхладах, и да даде нежността, от която имаше нужда жена му. Но вече нямаше никакво време. Чувстваше се така, сякаш е притиснат в ъгъла и това никак не му хареса.

— Добре. Съгласен съм. Няма да ѝ крещя.

— Няколко думи за чувствата ти няма да навредят — каза Дърмот, когато Конър се премести напред отново да застане пред Мъри.

— Върни се с мен в Дайхладах, Джилиан — каза той, надявайки се гласът му да прозвучи спокоен. — Ще говорим. Не искаш да си тръгнеш.

— Нима? Какво ще получа, ако остана? — Джилиан бе изненадана, че успя да почувства нещо от него. Конър бе силно превъзбуден.

— Ти си ми съпруга. Обичаш ме.

— Да, чухме те да му го казваш — каза Дрю. — Почти всички в Дайхладах чува вика ти.

Джилиан едва не благодари на Дърмот, че събори брат си на земята. Тя чу как баща ѝ промърмори нещо и се насили да не поглежда назад към него. Сега най-важното бе дали Конър ще ѝ даде причина да остане, или не.

— Да, не го забравяй — каза Конър и игнорира проклятията, които се разнесоха от мъжете зад него. — Мога да те накарам да крещиш.

Беше почти болезнено да устои на желанието да го удари, особено като чу как баща ѝ се задави със смеха си, показвайки ѝ, че чак сега е разбрал забележката на Дрю.

— Предполагам, че е време да потърся друг, който може да стори същото. — Въпреки болката и тъгата си, тя почти се усмихна на възмутените изражения на лицата на братята на Конър и на лицето на Кноби.

— Не, няма да го направиш — заяви ѝ той през стиснатите си зъби. — Ти си моя съпруга.

— Конър — каза тихо тя, приближавайки се към него, — имам нужда от причина да продължа с това. Да, обичам те. Но колкото и да ме боли и да искам да остана, мисля, че е време да си вървя.

— В това няма никакъв смисъл.

— Напротив, има. Не мога да остана тук и да те обичам както сега, когато ти не ми даваш нищо от себе си. Не! — каза тя, когато той понечи да каже нещо. — Не говоря за страстта, която споделяме. По същия начин тази страст може да бъде открита навсякъде. Ако остана, любовта ми към теб скоро ще се превърне от благословия в проклетие. Виждах го и преди, когато ти давах всичко, което имам и бавно умирах от нуждата да получа поне частица от това в замяна. Не мога да го понасям повече. Може би съм егоист, но аз се нуждая да получа частица от теб. Не е нужно да е всичко или нищо. Искam само малка частица от сърцето ти.

Той огледа всички около тях и най-после погледна нея. Конър знаеше от какво има нужда тя, но думите просто не идваха. Вместо това се подразни, че го притиска така, че Мъри се опитват да му я отнемат, и че дори семейството му очакваше толкова много от него. Бе се превърнал в мъжа, от който имаше нужда Дайхладах и бе спасил всички тях, и въпреки всичко, сега сякаш те се опълчваха срещу това, което беше и искаха от него да се промени.

— Тогава върви! — каза ѝ с леден глас. — Наруши клетвите си! — Обръщайки се, Конър закричи към Дайхладах.

— Той ще се върне — каза Дърмот и заедно с останалите тръгнаха след Конър.

Джилиан почувства как майка ѝ обвинява ръка около раменете ѝ, но не почувства нужда да я утешават. Мъжът, когото обичаше, току-що ѝ каза да си върви и ѝ обърна гръб. Трябваше да се чувства разкъсана на две, но не бе така. За нейна изненада тя се чувстваше обнадеждана. В този момент осъзна, че бе почувствала какво чувства Конър. За пръв път бе отворен за сетивата ѝ. Чувствата не бяха от най-приятните, защото Конър се бореше с гнева, раздразнението, объркването и за нейна изненада — страха. Но самите чувства не бяха толкова важни. Важното бе, че може да почувства нещо от него, а това бе добра новина.

— Разстроена ли си, любима Джили? — попита майка й, мръщейки се леко, като видя замисленото изражение на Джилиан.

— Не — отвърна тя. — Мисля си, че съм била малко нечестна, очаквайки Конър да захвърли последните дванадесет години, през които е загърбвал чувствата си, само след два месеца и няколко дни. За пръв път успях да усетя какво чувства той, мамо — добави тя тихо.

— Което значи, че си запалила ушите на горкото момче — каза Ерик, скръствайки ръце на гърдите си и най-после се усмихна, когато видя Конър да излиза пред портите на Дайхладах следван от група жени. — Предполагам, че това са съюзниците ти.

— О, боже — промърмори Джилиан, виждайки Майри, Джоан и Фиона начело на това, което изглежда бяха всички жени и момичета в Дайхладах. — Това няма да го направи особено щастлив. Той е леърда. Това е всичко, което е той. Всичко каквото е той. Много цени това, което трябва да прави, за да изпълни дълга си на леърд. — Тя възкликна, когато баща й я хвана за ръката. — Какво има?

— Това е отговорът ти, момичето ми. Спомни си историята, която ми разказа за живота му — каза Ерик. — Той е наложил правила, които всички са следвали, макар все още да е бил момче. Тези правила са ги опазили живи, или поне той така вярва. Истината, скъпа, е, че гледах как той ти нарежда да се прибиращ у дома и видях в него едно младо момче, което би искало да ти даде всичко, за което копнее сърцето ти, но просто не вярва, че би могъл.

— Не и ако иска да остане силен леърд и да опази Дайхладах.

— Именно — Ерик кимна към Конър. — А и не мисля, че можеш да го принудиш да се промени напълно. Задача на клана му е да му покаже, че няма да падне в очите им, ако бъде нежен с малката си съпруга.

— Може би те трябва да му покажат, че няма нужда повече да се бори за одобрението и лоялността им. Той вече ги има.

* * *

— Изглежда си забравил жена си след теб, Конър — каза Фиона, мръщейки се на брат си.

— Тя иска да си замине — каза той и очите му се разшириха, чувайки пренебрежителния шум, който се надигна от групата жени пред него.

— Искан да си тръгне само защото не си направил така, че да иска да остане. Защо просто не ѝ казваш нещо мило от време на време? Кажй ѝ, че е красива. — Останалите жени промърмориха одобрително.

— Казвал съм ѝ го — възрази той, и реши, че гледката на толкова много жени, които си въртят очите към него в жест на женско отвращение, е леко притеснителна.

— Не е хубаво да ѝ го казвате, само като сте в настроение да я отведете в леглото — каза му Джоан. — Всички знаят, че дори някоя жена да има брада, мъжът ще ѝ каже, че е най-красивата, опитвайки се да се вмъкне под полата ѝ. Трябва да го казвате и през другото време, за да знае, че го мислите наистина.

Конър се зачуди кога изпусна нещата толкова от контрол, че всичките му хора да се чувстват достатъчно смели, че да го поучават.

— Аз съм леърд. Мъж. Един мъж не... Ау! — Той изгледа удивен високата слаба жена, която го удари с една пръчка по крака.

— Майко Мери!

Кноби се опита да хване пръчката на майка си, само за да получи удар в корема.

— Майко, не можеш да го удряш. Той е нашият леърд.

— Много добре знам това. Освен това е достатъчно млад, че да ми бъде син — заяви жената. — Бях до майка му, когато се роди. Бях му дойка. И точно това ми дава право, правото на жена, която му е сменяла пелените и го е държала до гърдите си. — Тя хвана Конър за ухото. — Тази жена възнамерява да си поговори с теб, момченце — каза Мери, издърпвайки го на няколко крачки от останалите. — Ако чуя още една дума за това какво трябва и какво не трябва да прави един мъж, Конър Макенрой, ще те набия така, че да закървиш. Забрави глупостите, с които онзи зъл мъж е напълнил главата ти, дано отровната му душа гори в ада.

— Права си — отвърна Конър, търкайки ухото си. — Просто е трудно да забравя всичко, което съм учил, докато растях.

— Някои неща никога не бива да бъдат научавани. О, момче, това момиче те обича. Не те ли е грижа?

— Не разбираш. Трябва да съм силен заради клана. Един силен мъж...

— Не оставя жена му да го напусне.

— Майко Мери, леърдът не може да има слабости. Той мисли единствено за клана и за оцеляването му.

Тя притисна дългия си кокалест пръст към устните му.

— Ти си силен, Конър. Мисля, че ти си един от най-силните мъже, които познавам. Когато излязох от скривалището си, за да се изправа пред смъртта и разрушението, можех да видя как стоманата обгръща гръбнака ти. Една част от мен плачеше за момчето, което гаснеше пред очите ми, да, така беше, момче. Ти стана силен. Преведе ни през всичко това. Имахме нужда да бъдем силни. И бяхме. Имахме нужда да оцелеем в онези жестоки времена на глад и студ, оплаквайки толкова големите си загуби. Но, момчето ми, всичко това свърши. Оцеляхме. Живеем в мир. Вече не е нужно да бъдеш скалата, която ни задържа на повърхността. Вдовиците вече са отново силни, момчетата и момичетата вече са мъже и жени и почти всички от малките деца оцеляха.

— Но имаме нужда да останем силни. Аз трябва да бъда силен.

— Според теб бащата на момичето изглежда ли ти слаб мъж? Такъв, който лесно може да игнорираш?

— Не — отвърна той без колебание.

— Тогава погледни добре този леърд. Виж как гали косите на дъщеря си, как държи ръката на жена си. Той им се усмихва, целува ги пред мъжете си, шегува се с тях и момчетата. Цялата тази нежност е точно там. И все пак жените му имат пълна вяра, че може да ги защити. Той командва и мъжете му се подчиняват. Тези две жени знаят, че го е грижа за тях, може би дори, че ги цени, и все пак гледат нагоре към него.

— Налага им се. Те са по-ниски от него — промърмори Конър, но знаеше много добре какво майка Мери иска от него да види и той го виждаше. Можеше да види как Ерик гали бузата на дъщеря си, изражението му бе нежно и изпълнено с привързаност, но знаеше, че ако един ден се изправи в двубой срещу него, без значение, че бе по-млад, по-висок и по-тежък, щеше да се бори за живота си.

В тъмните очи на жената блеснаха весели искри.

— Клетият ти. Това момиче те обича, глупаво момче такова. Това е най-хубавият дар, който може да ти даде. От това, което чувам, се справяш много добре в спалнята. Нима си достатъчно глупав да загърбиш това? Тя стана от леглото, наранена, за да дойде и да те спаси, за да разкрие истината за чичо ти. Направи това, нали? Не седна да почине нито за миг, докато не изчисти името и честта ти. Изглежда малка, деликатна девойка, но от това, което съм чувала за нея, разбрах, че тя има толкова стомана в гръбнака си, колкото и ти.

— Да, тя е много силна — каза той. — Умна. Пълна с живот.

— Тя е идеалната жена за един леърд. А един добър леърд ще се замисли над това, че тя му носи добри земи и добри съюзници, които да направят клана по-силен.

Чуха се няколко звука на одобрение и Конър въздъхна.

— Всички са се довели зад мен, нали?

— Да.

— Кога изгубих контрола си?

— О, леърд, ние ти дължим живота си. Може би просто искаме да се погрижим да не съсипеш своя. Върви, момче! Кажи една-две мили думи и върни жена си у дома. — Тя погали бузата му. — Довери се на старата жена. Няма да те заболи толкова, колкото мислиш.

От тълпата зад него се разнесе лек смях, който стихна в мига, в който Конър погледна назад към тях.

— Ако успея да убедя упоритата си съпруга да се върне у дома, от клана Мъри ще имат нужда от храна и легла. Не бихме искали да са разочаровани от гостоприемството на Дайхладах, нали?

Той се почувства по-добре, когато всички се разпръснаха, а майка Мери ги последва куцукайки. След това изправи рамене и тръгна към жена си, намирайки лека утеха в това, че тя все още бе там. Беше малко унижително да му се налага да изтърпи поученията на майка Мери, за да види истината. Искаше му се да му бе дала куража да говори открито с Джилиан или поне правилните думи, които да й каже.

* * *

— Съпругът ти се връща — каза Ерик. — Чудя се коя беше жената, която го влачеше за ухото?

— По вида ѝ мисля, че трябва да е майката на Кноби — отвърна Джилиан, потръпвайки от очакването и надигащата се надежда. Със сигурност той не се връщаше да ѝ каже, че се е забавила прекалено дълго с отпътуването си.

— Изглежда малко суров, не мислите ли?

— Тръгнал е към нещо много сериозно. Момиче, няма да го притиснеш много силно, нали? Разбира се, ако не каже повече глупави неща.

Джилиан откъсна поглед от Конър достатъчно, че да се усмихне бързо към баща си.

— През последните седмици научих достатъчно, за да знам, че за Конър малко понякога може да е твърде много. Постоянно си напомням, че никой мъж не би могъл да направи това, което е направил Конър за клана си, ако няма наистина голямо сърце.

— Умно момиче — промърмори Ерик, когато Конър спря на крачка от тях.

— Да не си дошъл да се сбогуваме? — попита Джилиан, скръствайки ръце на гърдите си, посрещайки погледа му.

Както обикновено в погледа му не можеше да се прочете нищо, но тя лесно почувства бъркотията в мислите му. Въпреки дискомфорта, който ѝ причиняваха тези негови силни чувства, тя се наслаждаваше на тях. Черупката му се пропукваше. Може да беше лека пукнатина, но нямаше по-добър момент, в който да се случи.

— Не, това, което казах, бе, защото бях подразнен — отвърна Конър, леко недоволен от спокойствието ѝ.

— Подразнен?

Той игнорира сарказма в гласа ѝ.

— Не искам да напускаш — каза Конър, протягайки ръка към нея. — Не искам да ме напускаш.

Копнежът в гласа му я накара да се приближи и да постави ръка в неговата.

— И аз не го искам, Конър.

— Защото ме обичаш.

— Да.

— Имам нужда от теб — прошепна той, придръпвайки я към себе си.

Джилиан бе дълбоко повлияна, но не заради думите, а заради емоциите зад тях. Странно, но той изглеждаше така, сякаш е болен. По челото му бяха избили капки пот, а лицето му бе бледо. Джилиан знаеше, че той никога няма да разбере, че веселието ѝ е породено от любовта ѝ, от радостта, че очевидно отвърща на чувствата ѝ. Съчувстваше му и знаеше колко му е трудно да разкрие какво изпълва сърцето му, тъй като почти през целия си живот се бе учил да крие всяка своя емоция.

— Ти ме обичаш — каза той.

— Да, и вярвам, че вече всички научиха много добре това.

— Тогава не бива да бъде толкова дяволски трудно.

Симпатията надви всичките ѝ нужди и Джилиан пристъпи напред, обвивайки го с ръце, за да го прегърне силно.

— Всичко е наред, мой викинге. Мога да почакам. Можеш да опитаеш да ми го кажеш по-късно, когато останем насаме.

Предложението ѝ бе много изкушаващо, но Конър устоя на желанието да го приеме. Джилиан открито бе признала любовта си към него. Най-малкото, което можеше да направи, бе да ѝ отвърне със същото. Освен това отказваше да позволи на страха и объркването да го водят. Това бяха само две малки думи. Щеше да ги каже.

— Не, ще го направя. — Той си пое дълбоко дъх, хвана лицето ѝ в ръце и каза: — Обичам те.

Джилиан издърпа лице от ръцете му и се притисна към широките му гърди. Не бе изненадана, че усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Всичките ѝ страхове бяха прогонени, а мечтите ѝ се бяха възродили, чувайки тези две кратки думи. Единственото, което я спасяваше да не ревне като бебе, бе искрицата хумор. Конър изглеждаше доста позеленял, за да повърне веднага щом изрече думите през здраво стиснатите си зъби, а след това облекчената му въздишка бе толкова силна, че тя бе сигурна, че е издишал всичкия въздух в дробовете си.

— Всичко е уредено вече, нали?

Тя погледна нагоре към него и се усмихна.

— Да, уредено е.

Лек писък се изтръгна от гърдите ѝ, когато Конър я вдигна на ръце и я понесе към Дайхладах, хуквайки да бяга след първите няколко

крачки. Забеляза, че Фиона се насочи към семейството ѝ, и знаеше, че тя ще се погрижи за тях. Наум ѝ дойдоха няколко възражения, но щом осъзна, че са се насочили към спалнята им, тя реши да замълчи.

* * *

— Мислиш ли, че ѝ го каза? — Бетия се обърна към съпруга си, гледайки как дъщеря им бива отнесена от мъжа си.

— Да — отвърна Ерик. — За един момент той изглеждаше доста пребледнял. — Дватамата с Бетия се засмяха, преди да поздравят младото момиче, което спря пред тях. — Добра среща, момиче.

— Добра среща, милорд — каза Фиона. — Аз съм лейди Фиона Макенрой, сестрата на варварина, който току-що се отдалечи. Добре дошли в Дайхладах, моля, влезте вътре. — Тя направи реверанс, след което сложи ръце на кръста си върху тъмносинята рокля, с която бе облечена, и се усмихна на гостите. — Удоволствие е да ви посрещна в семейството ни. Джилиан е нашето съкровище. Тя ме учи да бъда дама.

Фиона премигна учудено, когато след кратко мълчание всички се засмяха, дори мъжете, които придружаваха семейството на Джилиан. Джили беше права, реши тя, семейството ѝ наистина помисли, че идеята тя да учи някое момиче да бъде дама е крайно забавна. Фиона се ухили. Конър бе получил своята Джили, но от този съюз с клана Мъри, Макенрой бяха получили много повече от любяща господарка, хубави земи и силни съюзници. Тук имаше радост. Имаше любов към живота. Скоро и в Дайхладах щяха да се радват на тези дарове. Стисвайки ръцете на родителите на новата си сестра, тя ги поведе към Дайхладах, знаейки, че щастието им се е усмихнало, когато Конър бе решил, че иска да стане леърд на Ал-давок. Но тя вече подозираше, че той е наясно с това. Тъй като брат ѝ понякога можеше да бъде изненадващо умен.

* * *

— Привидя ли ми се, или Фиона бе облечена с рокля? — Конър се насили да се подпре на лакти, за да се надвеси над жена си.

— Да — успя да каже само Джилиан, тъй като тялото ѝ все още бе слабо и тръпнещо след любовната им игра.

Конър бе изкушен да се облече и да слезе в залата, за да стане свидетел на това чудо, но после погледна жена си и реши, че тя е много по-изкусителна.

— Наистина ли щеше да ме изоставиш? — неочаквано попита той, плъзгайки пръсти между гърдите ѝ до изключително меката кожа на корема ѝ.

— Така възнамерявах.

Тонът ѝ го накара да попита.

— Променила си си решението?

Джилиан въздъхна и погали гърба му.

— Да. Майка ми ми зададе три въпроса.

— Какви бяха те?

— Дали те обичам?

— И ти каза да.

— Да, така казах. Дали искам да те напусна?

— И ти каза не.

— Да, така казах. Макар че се боях да остана и да те обичам толкова много, без да знам какво изпитваш към мен. — Тя прие нежната му целувка като извинение.

— И какъв беше третият въпрос? — попита той, целувайки шията ѝ.

— Дали нося детето ти? — Джилиан се удиви леко, когато Конър сякаш замръзна.

— И?

— Тогава се замислих, че може би трябва да променя плана си.

Конър се изправи, подпирайки длани на леглото от двете страни на главата ѝ.

— Щеше ли да заминеш, отнемайки детето ми?

Тя погали гърдите му.

— Не. Това не бих могла да сторя.

— И все пак ме притисна.

— Не би ли направил и ти същото?

Замисляйки се за миг, той промърмори.

— Да, бих. — Извъртя се, легна на една страна и сложи длан на корема ѝ. — Сигурна ли си?

— Да. Не съм кървяла от деня, преди да се венчаем.

Той се настани над нея и хвана лицето ѝ в ръце.

— Ти ще бъдеш добре.

— Да, защото ме обичаш.

— Както ме обичаш и ти.

— Да, както те обичам и аз.

Конър изгрухтя и я целуна. Вътрешно Джилиан се разсмя щастливо. Нейният викинг можеше никога да не бъде толкова умел в сладките и мили думи, но бе всичко, от което се нуждаеше. И когато започна да прави любов с нея, тя си помисли, че действията говорят много по-силно от всякакви думи. Освен това със сигурност биха могли да са много по-задоволителни.

ЕПИЛОГ

— Армия приближава към стените ни.

Конър вдигна поглед от шестседмичния си син Бетън, когото учеше как да се мръщи най-добре с достойнство и авторитет. Дърмот изглеждаше забележително спокоен, въпреки новината, която бе казал току-що. След като не каза нищо повече, а само си наля халба вино, на Конър му се прииска ръцете му да са свободни, тъй като брат му си просеше някой да го удари по главата.

— Тъй като никой не е вдигнал тревога, ще предположа, че не ни нападат — сухо заяви Конър.

— Зависи от това как ще погледнеш на нещата.

— Ако не започнеш да ми даваш свестни отговори, скоро ще гледаш през две насинени очи.

Преди Дърмот да успее да отговори, Джилиан нахълта в залата.

— Семейството ми пристигна, Конър — извика тя.

В следващия момент в ръцете му беше сложена и дъщеря му, докато жена му тичаше през голямата зала. Тя нито изглеждаше, нито се държеше като жена, която е родила близнаци преди малко повече от месец. Той погледна надолу към децата си, които го гледаха с разноцветните очи на майка си. Конър се съмняваше, че някога е бил толкова удивен, колкото когато разбра, че дребната му съпруга го е дарила с две здрави деца, и го бе направила толкова самоуверено, че хората от клана още говореха за това.

— Предполагам, че трябва да отида да ги посрещна — заяви Конър и след като Дърмот взе сина му, се изправи на крака.

— Най-добре се подготви — предупреди го Дърмот, вървейки до него през голямата зала.

Конър излезе навън и едва не простена. Вътрешният му двор бе пълен с хора, каруци и коне. Дърмот бе прав да ги нарече армия. Дайхладах беше превзет от клана Мъри.

Той бе все още шокиран, когато Дърмот го побутна да слезе и да посрещне тримата, които бяха единствените, които познаваше. Докато

родителите на Джилиан и Джеймс се възхищаваха на близнаците, Конър се успокои и огледа тълпата. Имаше прекалено много красиви мъже, реши той, и започна да се оглежда за жена си.

* * *

— Боже, той наистина е голям.

Джалиан се усмихна на Елспет и кимна.

— Моят личен голям викинг.

Ейвъри кимна и намести новородения си син Крейг по-удобно в скута си.

— И го обичаш.

— О, да. — Джилиан погледна също като братовчедките си към съпруга си. — Толкова се радвам, че дойдохте и вие. Наистина не ви очаквах.

— Ами, когато чухме, че част от семейството ще идва да те посети, с Елспет решихме, че също трябва да дойдем. Камерън се съгласи, тъй като беше наистина любопитен да се запознае с мъжа, който е достатъчно разумен и достатъчно силен, за да те вземе за съпруга. От доста време любопитството му нарастваше. И макар сега да е доста заето време от годината, един по един другите се освободиха, за да предприемем това пътуване. Чичо Балфор и леля Малди също щяха да дойдат, но той се разболя от грип и тя реши да го завърже за леглото. Затова вместо тях дойдоха братовчедите Иън и Лиъм, заедно с жените и децата им.

— Виждам, че Камерън е довел Малкълм, но не и Катрин.

— Катрин много скоро ще ражда. Тъй като земите, които им даде Камерън, се намират недалеч от тук, той сметна, че ще е добре Малкълм да се запознае със съпруга ти. — Ейвъри поклати глава. — Удивително е колко много се е променила Катрин.

— Порасна — отвърна тя и вдигна тригодишния си син Юинг, който дърпаше полите й. — И съпругът ти най-после те забеляза в тази тълпа, Джили.

Джалиан му помаха и хвана ръцете на братовчедките си.

— Нека проверим дали всички са се запознали и настанили. След това може да говорим, да ви покажа децата си, а вие да ми

покажете своите.

* * *

— Онзи свещеник май не ти е голям фен, Конър — промърмори Камерън, докато стоеше заедно с Кормак и Конър до камината в голямата зала и пиеха ейл, докато чакаха празненството да започне.

— Имахме различия в мненията — каза Конър, чудейки се дали лейди Бетия ще успее да успокои свещеника, тъй като, доколкото виждаше, тя доста се стараеше. — Твърди, че постоянно съм го отвличал, а аз казвам просто, че съм го взимал с мен, за да изпълни свещеническия си дълг. Взех го с мен и го държах наблизко, когато отидох да спечеля Джили. След това отново го взех с мен и го накарах да остане тук няколко дни, когато се родиха близнаците, за да може да благослови душите им още от мига на раждането. След това го доведох за това, което Джили наричаше правилно кръщение. Тогава остана тук само два дни. Предполагам, че фактът, че Бетън издърпа връзките на робата му, не помогна много за подобряване на настроението му. — Той се усмихна, когато другите двама мъже се разсмяха.

— Мислите ли, че жените ни говорят за нас? — попита Кормак, кимайки към мястото, на което стояха трите братовчедки.

— Вероятно — отвърна Камерън.

— Кое е момчето, което говори със сестра ми? — попита Конър.

— Сина ми, Кристофър — отвърна Кормак. — Взех го с мен в брака си, когато майка му, бившата ми любовница, беше обесена.

— А този до него е моят син, който взех в брака си — каза Камерън. — Майката на Алън беше някога моя любовница и тя също беше обесена.

Конър изгледа мъжете.

— И моята бивша любовница беше обесена.

— Господи, невероятно съвпадение — промърмори Кормак. — Но нямаш копелета, нали?

— Не.

— А беше ли на косъм да загубиш жена си? Аз бях достатъчно голям глупак да оставя Елспет да си тръгне от мен.

— И аз позволих на Ейвъри да ме напусне — заяви тихо Камерън.

— За малко Джили да ме напусне — призна с усмивка Конър. — И на трима ни имената започват с буквата К.

— И сме красиви — добави Камерън. — И ненадминати любовници.

— Да.

— И прекалено големи късметлии, макар че едва ли го заслужаваме — каза Кормак и вдигна халбата си в мълчалив тост към добрия им късмет, на който Камерън и Конър веднага отвърнаха.

* * *

Към края на празненството Конър се опитваше да преглътне нервността си, тъй като идваше време за неговия тост. Беше доволен да чуе тостовете на приятелите и семейството, благодарен да знае, че без значение какво ще се случи, децата му винаги ще имат към кой да се обърнат за помощ. Всеки тост обаче водеше към времето, когато той трябваше да говори. Можеше да почувства вадичките пот, спускащи се по гръбнака му.

— Добре ли си? — попита го Джилиан, мислейки, че изглежда леко пребледнял.

— Добре съм, съпруго. Просто се подготвям за речта си.

— Не е нужно да го правиш, Конър.

— Напротив, трябва.

Когато дойде неговият ред, той изпъна гръб и стана на крака.

— Благодаря на всички вас, че дойдохте тук, за да благословите с нас децата ни. Благодарен съм за всичките хубави подаръци. Но най-много искам да благодаря на целия клан Мъри за съпругата си. Тя е моята радост, моето сърце и най-прекрасният подарък, с който може да бъде благословен един мъж. — Погледна към Джилиан и вдигайки чашата си към нея, каза: — Обичам те.

Джилиан едва успя да чуе наздравиците, които последваха след тоста на съпруга ѝ. В мига, в който той седна до нея, тя хвана ръката му. Конър бе леко посивял и запотен, но според нея никога не го бе виждала толкова красив. Той се наведе към нея и я целуна.

— Не се очакваше това да те разплаче — промърмори той, попивайки сълзите от бузите ѝ с ленена кърпичка.

— О, Конър, беше толкова красиво.

— Ами исках да ти благодаря. Знаех, че всички ще отдадат чест на нашите деца, затова аз реших да отдам чест на теб. Обичам децата...

Тя сложи пръст на устните му.

— Знам го. — Тя целуна дланта му. — Никой не ми е правил толкова хубав подарък.

Той вътрешно изруга, усещайки как бузите му се зачервяват.

— Заслужавах го.

Джилиан се усмихна. Той бе казал пред всички, че я обича. Съмняваше се, че дори подозира колко много значеше това за нея. Дарът му бе толкова чист и толкова голям, че не бе сигурна дали някога щеше да може да му се отблагодари. И все пак, помисли си тя, разменяйки усмивки с братовчедките си, със сигурност щеше да даде най-доброто от себе си тази вечер.

* * *

Конър въздъхна доволно, влизайки в спалнята им. Майката на Джилиан бе успокоила свещеника, празникът беше пищен и добре организиран, бе зарадвал жена си с думите си и цялото ѝ семейство изглеждаше доволно. Нямаше за какво да се притеснява от срещата с онези, с които все още не се бе запознал, тъй като тези, които вече познаваше, го одобриха и той бе сигурен, че всички ще му бъдат силни съюзници.

Затвори вратата след себе си и се намръщи. Имаше нещо различно. Той се обърна и погледна вратата.

— Имаме нова врата. — Погледна другата врата, която водеше към детската стая и слънчевия кът на Джилиан. — Две нови врати. — Отвори вратата, изведнъж осъзнавайки колко е масивна. — Господи, доста е дебела. — Затвори я отново.

Чудейки се кога ли съпругът ѝ ще забележи, че е подготвила вана и не носи нищо повече от кърпа, обвита около тялото ѝ, Джилиан отвърна.

— Определено е. Много, много дебела. Не може да се чуе нищо през нея.

— Сигурна ли си? — Той затръшна вратата още веднъж.

— Много сигурна. И имаме хубава нова камбана, с която да викаме всички на вечеря. Вече няма аз да бъда камбаната.

Конър започна да се смее.

— Ах, Джили, ти си моята най-голяма радост.

Тя изтича към него, хвърляйки се в обятията му.

— Обичам те.

— И аз те обичам. — Когато започна да я целува, той осъзна колко оскъдно бе облечена. — Джили?

— Помислих, че може да искаш да се изкъпеш.

— Децата са едва на шест седмици. Сигурна ли си?

Тъй като тя вече сваляше дрехите му, реши, че въпросът му е много глупав.

— Не просто съм сигурна, отчаяна съм.

— Не можем да го позволим — заяви той, помагайки ѝ да свали дрехите си, преди да я вдигне на ръце и да я отнесе към ваната. — Ах, съпруго, ти си моето сърце, моята радост и моята благословия.

— Както и ти моята, викинге. Сега и завинаги.

— Това става като за начало. Сега нека да изпробваме добре тези нови врати.

Редактор: galileo414, desi7y, ganinka

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.